13

ΜΑΡΤΙΟΣ 2005

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ 1η ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ • 1.50 €

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

HUMAN RIGHTS

new improved life

SOLD OUT

FRAGILE

81520117 181311524

Κάθε πτυχή της ανθρώπινης ζωής είναι ένα μετρήσιμο μέγεθος που διυλίζεται και αποτυπώνεται στα διαφημιστικάμηνύματα. Το εμπόρευμα ως δίκαιο καταργεί τη ζωή.Κάθε πτυχή της ανθρώπινης ζωής είναι ένα μετρήσιμο μέγεθος που διυλίζεται και αποτυπώνεται στα διαφημιστικάμηνύματα. Το εμπόρευμα ως δίκαιο καταργεί τη ζωή. ■ Κάθε πτυχή της ανθρώπινης ζωής είναι ένα μετρήσιμο μέγεθος που διυλίζεται και αποτυπώνεται στα διαφημιστικάμηνύματα. Το εμπόρευμα ως δίκαιο καταργεί τη ζωή.Κάθε πτυχή της ανθρώπινης ζωής είναι ένα μετρήσιμο μέγεθος που διυλίζεται και αποτυπώνεται στα διαφημιστικάμηνύματα. Το εμπόρευμα ως δίκαιο καταργεί τη ζωή. ■ Κάθε πτυχή της ανθρώπινης ζωής είναι ένα μετρήσιμο μέγεθος που διυλίζεται και αποτυπώνεται στα διαφημιστικάμηνύματα. Το εμπόρευμα ως δίκαιο καταργεί τη ζωή.Κάθε πτυχή της ανθρώπινης ζωής είναι ένα μετρήσιμο μέγεθος που διυλίζεται και αποτυπώνεται στα διαφημιστικάμηνύματα.

εμπορευματοποίηση]

new improved life

81520117 181311524

της σύνταξης...

Ο νεοσυντηριτισμός είναι εδώ.

Βαβύλης, Γιοσάκης πράκτορες μυστικών υπηρεσιών, έμποροι ναρκωτικών, εκλέγουν μητροπολίτες, δικαστές, γυρνάνε τη χώρα με κότερα διαπλεκόμενων και ορίζουν ταρίφα απελευθέρωσης, διαφθορά παντού, η 4η εξουσία αποκαλύπτει και αποκαλύπτεται. Σήψη και παρακμή; Ναι. Διάλυση; Σίγουρα όχι. Είμαστε μάρτυρες ενός καθαρτηρίου σοκ. Μιας επιχείρησης «καθαρότητας». Έχουμε μια αναδιανομή ισχύος στα κέντρα λήψης αποφάσεων. Ο δημοκρατικός ολοκληρωτισμός είχε ανάγκη αυτό το στάδιο. Η εκκλησία είναι πλέον ένα πολιτιστικό προϊόν, σε κάποιες όμως χώρες διατηρεί μια δυσανάλογη ισχύ. Μια ισχύ που εκπορεύεται από το ρόλο που έπαιξε στη διαμόρφωση του συνεκτικού ιστού στον οποίο στηρίχθηκε το έθνος- κράτος. Η Ελλάδα είναι μια τέτοια χώρα. Ο οχετός που βγήκε στην επιφάνεια δεν έχει να κάνει με τη λειτουργία αλλά με την ουσία, τον ρόλο, και τις θέσεις της. Η συντηρητικοποίηση του κοινωνικού ιστού που βρίσκει έδαφος και στον σκοταδισμό της κάθε θρησκείας έχει δελεάσει την ηγεσία της εκκλησίας για έναν αυτόνομο πολιτικό ρόλο, ως ένα ακόμα κεφάλι στην νέα όψη του συντηρητισμού. Το κεφάλι αυτό κόβεται και η αυτονομία ψαλιδίζεται. Ο συντηρητισμός έχει κέντρο εκπόρευσης το σύνολο της κυριαρχίας.

Η δικαιοσύνη ήταν σύμβολο του διαφωτισμού, μέλος του ιδεολογήματος της ανεξαρτησίας του κράτους, τώρα όμως που αυτός πέθανε πρέπει να διεκπεραιώσει νέους ρόλους. Η διεύρυνση του καθεστώτος κατά της ανάγκης, η διαχείριση μια δίχως όρια καταστολής, η αποβολή κάθε κοινωνικού ελέγχου. Η λεγόμενη αυτοκάθαρση των δικαστών δημιουργεί τους όρους για τη δημιουργία ενός ολοκληρωτικού τοπίου. Δεν είναι το πρόβλημα ο χρηματισμός, αλλά η ίδια η δικαιοσύνη ως θεσμός όργανο των κυρίαρχων επιλογών.

Η κάθε λογής Βαβύληδες είναι αναπόσπαστο στοιχείο της εξουσίας. Όχι παρακράτος αλλά κράτος καθαυτό. Τώρα προσπαθούν να τον συνάξουν σε ένα γραφικό πλαίσιο, ενώ γνωρίζουν ότι είναι η πεμπτουσία των εξουσιαστικών μηχανισμών. Δεν είναι άνθρωπος της ιεραρχίας αλλά δώρο της αστυνομίας. Η αστυνομία που είναι ο φορέας εκτέλεσης των νέων επιλογών. Προληπτικοί πόλεμοι, πόλεμος ενάντια στην τρομοκρατία, τοποθέτηση κάθε διαφορετικότητας σε μια παραβατική τροχιά. Το κράτος απομένει η μόνη σταθερά, ο διεκπεραιωτής της κοινωνικής ταυτότητας. Η δημοκρατία της Βαϊμάρης στρώνει τον δρόμο στον νέο ολοκληρωτισμό.

Έγινε φανερή η έλλειψη κοινωνικής αντιπολίτευσης που δεν θα αμφισβητεί πτυχές ή τρόπους λειτουργίας αλλά την ίδια την εξουσία ως ανάγκη. Αν η ταύτιση αγοράς – κοινωνίας κάνει όρους όπως διαπλοκή και διαφθορά να ηχούν γελοίοι είναι τώρα που πρέπει να δημιουργήσουμε μια γλώσσα πέρα από την οικονομία. Δεν είναι η λειτουργία των θεσμών το πρόβλημα αλλά ο ίδιος ο ορισμός τους. Είναι αναγκαία η δημιουργία χώρου ρήξης που θα εμποδίζει την κυριαρχία να εκφράζεται και θα τοποθετεί την ανάγκη της κάθαρσης στην οργή των κινημάτων και όχι στις δομές που γέννησαν την ανάγκη της.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ
Η «Β» είναι μια εκδοτική προσπάθεια θεμελιωμένη αποκλειστικά στην εθελοντική και αγωνιστική συμμετοχή όσων τη στηρίζουν. Αυτή η διαδικασία έκδοσης καθιστά τη συνεισφορά καθενός μας από μας, πολύτιμη. Δεν είναι απλή υπόθεση η κυκλοφορία μιας πανελλαδικής εφημερίδας και μερικές φορές, τεχνικά προβλήματα μπορεί να καταστούν ανυπέρβλητα. Τέτοιου τύπου προβλήματα οδήγησαν στην αδυναμία έκδοσης τεύχους Φεβρουαρίου. Μαθαίνοντας από την αντιμετώπιση των εμποδίων, δεσμευόμαστε (μέσα στα ανθρώπινα όρια) για τη συνεπή κυκλοφορία των επόμενων τευχών, την πρώτη Κυριακή κάθε μήνα.

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Εκδίδεται από την πανελλαδική συντακτική ομάδα της Βαβυλωνίας.
σχεδιασμός: Δημήτρης Παπάζογλου

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Κ. Παλαιολόγου 18, τ.κ. 546 35 • Τηλ.: 2310-261.290
ΑΘΗΝΑ: Σπυρίδωνος Τρικούπη 19 • Τηλ.: 6932.135.511
ΞΑΝΘΗ: Αυτόνομο Στέκι "Κύκνος" Αγ. Γεωργίου 2 • Τηλ.: 6974.143.889
ΚΟΜΟΤΗΝΗ: Τηλ.: 6976.022.582
ΓΙΑΝΝΕΝΑ: Τηλ.: 6937.720.024
ΑΓΡΙΝΙΟ: Τηλ.: 6942.476.998
ΛΑΡΙΣΑ: Τηλ.: 2410-626.606, 6932.200.818
ΡΕΘΥΜΝΟ: Ιωάννη Μαθιουδάκη 11, τ.κ. 731 00 • Τηλ.: 6974.429.408

e-mail: newspaper_babylonia@yahoo.gr

Η ελευθερία ως παρεχόμενη υπηρεσία

Σε όλες τις πιθανές πτώσεις νοήματος έκλινε ο δημιουργός του Γκουαντανάμο τη λέξη ελευθερία. Την χρησιμοποίησε μερικές δεκάδες φορές κατά την ρωμαϊκού τύπου τελετή ορκωμοσίας του. Λίγες ώρες αργότερα η εικόνα των τανκς γύρω από τα "εκλογικά τμήματα" στο Ιράκ προσέδωσε στο όλο σκηνικό έναν τόνο εκφυλισμού. Τα ΜΜΕ έσπευσαν να μιλήσουν για επιτυχές παράδειγμα προαναγγέλλοντας επέκταση των προληπτικών πολέμων. Το ποσοστό συμμετοχής έδειξε πόσο καλά το εξαγώγιμο προϊόν "δημοκρατία" αποδόθηκε στους παραλήπτες.

Από καταβολής της η δημοκρατία προϋποθέτει τον αποκλεισμό. Είναι όμως τώρα που η αρχή της ενσωμάτωσης-εκπροσώπησης μέσω μαζικών κομμάτων-ιδεολογιών έχει καταστεί αναντίστοιχη με τη σημερινή κοινωνική σύνθεση, είναι τώρα που η δημοκρατία γίνεται εφαλτήριο ομογενοποίησης μέσω πολέμων. Επιτέλους καταλάβαμε ότι ο συντηρητισμός του Μπους δεν είναι μια στιγμιαία παρέκκλιση αλλά εκφράζει μια κοινωνική δυναμική. Η διαχείριση των διλημμάτων από το 2001 και μετά έχει οδηγήσει σε μια νέα νοηματοδότηση με κώδικες-σύμβολα, σε μια νέα ταυτότητα. Η λογική του Μακιαβέλι, ότι η χρήση βίας είναι καθοριστική για τη διατήρηση της ελευθερίας αποκτά σήμερα πλανητική διάσταση. Δημιουργείται ο ζωτικός χώρος της αγοράς, ένας χώρος που προστατεύει την παθητικότητα του δυτικού ανθρώπου καθιστώντας τον δυτικό πολιτισμό τον μόνο ανεκτό. Η λέξη ελευθερία αποτελεί πλέον ένα αναμάσημα όλων των φιλελεύθερων ιδεολογημάτων φτάνοντας όμως σε ένα φασιστικό συμπέρασμα. Η σημερινή διαχείριση έχει πλέον εγκαταλείψει οριστικά τον Διαφωτισμό και τον "ηρωισμό" του φιλελεύθερου ατομικισμού και ερευνά τις κινήσεις που θα διασφαλίσουν το περιθώριο πρωτοβουλιών στις κορυφές της εξουσίας. Από τον Λοκ, τον Χομπς ως τον Mill, τον Norick και τον Hayek ο λαός, ο πολίτης είναι ελεύθερος μόνο στον βαθμό που συμμετέχει ενεργά στη διαμόρφωση της "γενικής θέλησης", στην υπεράσπιση της ιδιοκτησίας ή στους κάθε φορά όρους της αγοράς. Σήμερα όμως, η γενική βούληση θεωρείται κάτι ήδη υλοποιημένο, η ιδιοκτησία εκφυλίζεται στην παροχή δημιουργώντας για πρώτη φορά μια κάθετη ρωγμή στη σχέση του ανθρώπου με τη γη, και η αγορά αποσυνθέτει πλήρως κάθε συνεκτικό νόημα. έτσι, από όλους τους ορισμούς απέμεινε ένας όρος του Mill για την ανάγκη διατήρησης της ασφάλειας.

Το κράτος στη δημοκρατία έγινε το επίκεντρο όλων των συγκρούσεων, ο χώρος που διεξάγονται μάχες για την πολιτική πάνω σε όλες τις πτυχές της ανθρώπινης ζωής. Τώρα όμως η έννοια της σύγκρουσης αποσύρεται από το κέντρο της κοινωνίας στη ζώνη μιας ανούσιας παραβατικότητας και στο κράτος απομένει το νομικά κατοχυρωμένο δικαίωμα



Τώρα όμως η έννοια της σύγκρουσης αποσύρεται από το κέντρο τ ης κοινωνίας στη ζώνη μιας ανούσιας παραβατικότητας και στο κράτος απομένει το νομικά κατοχυρωμένο δικαίωμα στη βία για την εξάλειψη όλων των παρεκτροπών. Ακόμα και η αντιπαραβολή των εννοιών τυραννία-ελευθερία μας παραπέμπει σε έναν ορθολογικο-ποιημένο τρόπο διοίκησης όπου η ελεύθερη βούληση είναι στην ουσία μια νομική συγκυριακή παροχή.

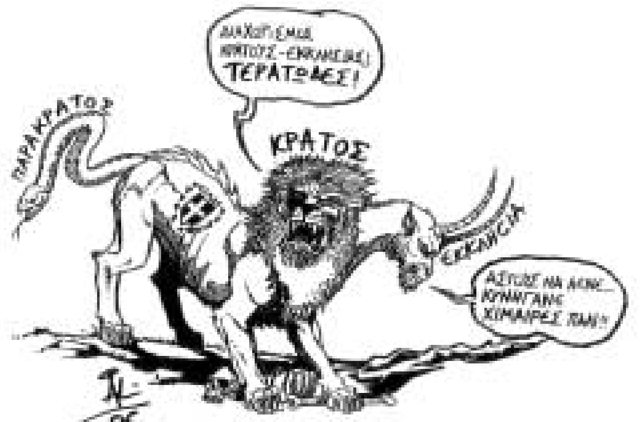
στη βία για την εξάλειψη όλων των παρεκτροπών. Ακόμα και η αντιπαραβολή των εννοιών τυραννία-ελευθερία μας παραπέμπει σε έναν ορθολογικοποιημένο τρόπο διοίκησης όπου η ελεύθερη βούληση είναι στην ουσία μια νομική συγκυριακή παροχή.

Οι όροι "διακυβέρνηση", "κοινωνία την πολιτών", "μη κυβερνητικές οργανώσεις" έρχονται να πλαισιώσουν νέους ορισμούς επιβολής. Έχουμε την πλήρη ιδιωτικοποίηση του δημόσιου χώρου, οι διοικητικές αποφάσεις απευθύνονται πλέον σε πελάτες καταναλωτές. Η πλήρης ταύτιση κράτους-αγοράς καθιστά γελοία ακόμα και την αναφορά στον όρο διαπλοκή, ενώ οι λεγόμενες αποκαλύψεις για διαφθορά απλώς τείνουν να δημιουργούν συνεχείς ζώνες εξαγνισμού. Η Ευρώπη, ανοιχτά πλέον, προτείνει τη δημιουργία τεράστιων συγκεντρώσεων κεφαλαίων για πλανητική εξάπλωση ενώ στην Ελλάδα αποκτάμε "βασικούς μετόχους". Εφόσον το κράτος παρέχει το νομικό πλαίσιο λειτουργίας της κοινωνίας, θέσπισε στην ουσία την κοινωνία των πολιτών επιτυγχάνοντας έτσι τον διαχωρισμό συμμετεχόντων - μη συμμετεχόντων στη λήψη αποφάσεων εγκαθιδρύοντας στο εσωτερικό των κοινωνιών μια διαρκή επιτήρηση. Η διάλυση του κράτους πρόνοιας, η ιδιωτικοποίηση τομέων όπως αυτός της υγείας επέφεραν την ανάγκη ιδιωτικοποίησης και των αντιδράσεων. Έτσι δημιουργήθηκαν οι ΜΚΟ ως μέρος της ανάγκης η απορρόφηση των κραδασμών να γίνεται χωρίς ούτε καν την υπόνοια πολιτικής σύγκρουσης. Όλα αυτά εσωτερικεύονται στο λεγόμενο ευρωπαϊκό σύνταγμα που δομήθηκε ως συμβιβασμός των ελίτ, απεγκλωβισμένο πλήρως από κάθε ανάγκη έστω και υπόκωφης συνδιαλλαγής με την κοινωνία. Πρέπει λοιπόν να αντιμετωπιστεί ως αυτό που είναι: ένα διάταγμα προς επικύρωση.

Το ζοφερό αυτό σκηνικό δημιουργεί όρους απόλυτης καταστολής, διαρκούς επιτήρησης, διεύρυνσης της κατάστασης εκτάκτου ανάγκης. Το δικαίωμα του κινήματος να διαλέγει τους όρους και τις μεθόδους αντίστασης πνίγεται από το δικαίωμα του κράτους να επαναορίζει διαρκώς το Δίκαιο. Αυτό είναι που διακυβεύεται με τους συνεχώς αντιδραστικότερους τρομονόμους και τις δίκες. Είναι η ανάγκη δημιουργίας χώρου ρήξης απέναντι στον γενικευμένο φόβο που μας κάνει να στεκόμαστε αλληλέγγυοι, όχι τα πρόσωπα.

Η ανεργία ξεσπά ως το απόλυτο δικαίωμα άσκησης βίας των κρατούντων πάνω σε κάθε ανθρώπινη δραστηριότητα, καθώς το οικονομικό έχει καθορίσει πλήρως την πραγματικότητα. Πρέπει να πάμε πέρα από αυτό. Οι οικονομικές αξίες πρέπει να πάψουν να είναι κεντρικές. Στόχος η δημιουργία μιας γλώσσας ξένης προς την οικονομία, τη διαχείριση, την αποτελεσματικότητα. Είτε η κοινωνία υποτάσσει το άτομο είτα το άτομο υφίσταται την αδιαφορία της κοινωνίας, οικοδομείται ένας ολοκληρωτικός ορίζοντας. Η αντίσταση πρέπει να αναζητά συνθέσεις κοινωνικής ρήξης και όχι ιδεολογικές συνάφειες. Πέρα και έξω από λογικές πρωτοποριών και θεσφάτων, ζητούμενο είναι η σύνθεση των δράσεων εναντίον της κυριαρχίας. Επιμένοντας στην αναζήτηση του ουτοπικού, επιζητάμε την αντιπαράθεση με την αποτελεσματικότητα του συμμετοχικού τους αποκλεισμού. Κάθε επιλογή τους πρέπει να γεννά αντιστάσεις.

Φιλήμονας Πατσάκης



Εκλογές στο Ιράκ: Δεν έχουν αυταπάτες

Οι Ιρακινοί έχουν αναμφίβολα βαθιά γνώση του ρόλου του κατακτητή και του κατακτημένου. Οι Βρετανοί δημιούργησαν το Ιράκ για να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα τους. Από τότε συζητούσαν πως θα δημιουργούσαν, υποκατάστατες Αραβικές κυβερνήσεις οι οποίες θα ήταν αδύναμες, υποχωρητικές, προσαρμοστικές, κοινοβουλευτικές -εάν ήταν αυτό δυνατόν- με την προϋπόθεση ότι θα ήταν κάτω από την Βρετανική επιρροή και κυριαρχία. Δεν περιμένει κανείς ότι οι ΗΠΑ θα επιτρέψουν την ύπαρξη μια ανεξάρτητης Ιρακινής κυβέρνησης.

Το ενδεχόμενο αυτό απομακρύνεται ειδικά τώρα που η Ουάσιγκτον έχει εγκαταστήσει μόνιμες στρατιωτικές βάσεις στην καρδιά της πιο πλούσιας πετρελαιοπαραγωγικής περιοχής του κόσμου. Έχοντας επιβάλει ταυτόχρονα ένα οικονομικό καθεστώς, που καμία κυρίαρχη χώρα δεν θα αποδεχόταν, να εναποτεθεί το μέλλον της στα χέρια εταιριών της δύσης.

Α.Α.



Βρώμικος πόλεμος

Στην αρχή με αφορμή οικονομικό έλεγχο που διενεργούνταν στο Γενικό Νοσοκομείο Λάρισας, διοχετεύτηκαν στα τοπικά ΜΜΕ «στοιχεία» από ένα «πόρισμα» που δεν υπήρξε ποτέ έως τώρα, περιγράφοντας αστυνομικού χαρακτήρα μεθοδεύσεις με τις οποίες γινόταν υπεξαίρεση τεράστιων χρηματικών ποσών. Τις επόμενες ημέρες ΠΕΣΥΠ-άρχης και Διοίκηση του Νοσοκομείου πασάρουν τα ασύστολα ψέματα τους στα ΜΜΕ, που τα αναπαράγουν ανενδοίαστα και αβασάνιστα καλλιεργώντας ένα κλίμα ανθρωποφαγίας, ενώ παράλληλα δημιουργούν ένα ασφυκτικό κλοιό γύρω από τον εργαζόμενο - «ένοχο» που κατά «σύμπτωση» είναι από τους ανθρώπους με συνδικαλιστική δράση στο χώρο του Νοσοκομείου και ενεργή συμμετοχή στο μαζικό κίνημα, στους κοινωνικούς και πολιτικούς αγώνες.

Τη Δευτέρα 21/02 τη σκυτάλη παίρνει το βαρύ πυροβολικό, ο επιφανής Υπουργός Υγείας Ν. Κακλαμάνης που μετά το πετυ



χημένο ρόλο του σαν «ραντζοκυνηγός» δοκιμάζει τις ικανότητες του στο ρόλο του «ανθρωποφάγου».

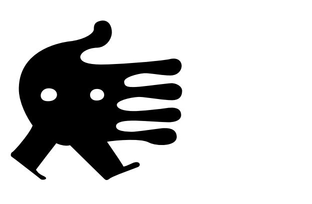
Αυτό όμως ήταν και η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι της αγανάκτησης τόσο των εργαζομένων του Νοσοκομείου όσο και πολλών κατοίκων της πόλης. Η κοινωνία έδειξε ότι υπάρχουν ακόμη υγιή αντανακλαστικά ενάντια σ' ένα βρώμικο πόλεμο. Την Τρίτη 22/02 σε κοινή ανακοίνωση τους ο Σύλλογος εργαζομένων στο Νοσοκομείο Λάρισας και ο Σύλλογος των Γιατρών του νοσοκομείου καλούν σε τρίωρη στάση εργασίας για την επόμενη ημέρα Την ίδια ημέρα με πρωτοβουλία συνδικαλιστών από διάφορους χώρους, της Κ.Α.Ρ.ΛΑ και πολιτικών οργανώσεων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς συγκροτείται Επιτροπή συμπαράστασης και Αλληλεγγύης στο Νέστορα Αντωνίου.

Την επόμενη μέρα Τετάρτη 23/02, οι εργαζόμενοι στο νοσοκομείο συμμετέχουν καθολικά στη στάση εργασίας και δίνουν μαζικά το παρόν στη συγκέντρωση που πραγματοποιήθηκε εκφράζοντας την αγανάκτηση τους για τις μεθοδεύσεις Υπουργείου και Διοίκησης και τη συμπαράσταση στο συνάδελφο τους. Η συνέντευξη Τύπου της Επιτροπής Συμπαράστασης μετατρέπεται σε μαζική συγκέντρωση διαμαρτυρίας και αλληλεγγύης, πάνω από διακόσια πενήντα άτομα γέμισαν το Χατζηγιάννειο Πνευματικό Κέντρο όπου δίνονταν η συνέντευξη.

Μέχρι στιγμής την αλληλεγγύη τους έχουν εκφράσει εκτός από τους εκατοντάδες εργαζόμενους, συνδικαλιστές, απλούς κατοίκους της πόλης που έχουν υπογράψει, οι πολιτικές οργανώσεις ΚΚΕ (μ-λ), ΝΑΡ, ΚΟΕ, ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ, η Κ.Α.Ρ.ΛΑ., το Ε.Κ. ΦΟΡΟΥΜ, η Συσπείρωση για τα Δημοκρατικά δικαιώματα, η Επιτροπή Υγείας του ΠΑΜΕ κλπ.

Απέναντι στο αδίστακτο και ανθρωποφάγο πρόσωπο της εξουσίας είναι στιγμές που μπορούμε να λέμε πως «....είμαστε ακόμη ζωντανοί..» **Από μας εξαρτάται.**

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Λάρισας





Νέα δίκη για την υπόθεση του Ε.Λ.Α.

Αν στις προηγούμενες δίκες, τόσο δηλαδή στη δίκη της 17Ν όσο και του Ε.Λ.Α. τα παραπεμπτικά της αντιτρομοκρατικής λειτούργησαν και ως δικαστικές αποδείξεις και τα δικαστήρια απλώς ανακοίνωσαν τις εξοντωτικές ποινές, σε αυτή τη νέα δίκη οι δικαστικοί μηχανισμοί παίρνουν τη σκυτάλη. Είναι η δικαιοσύνη που τα αδύναμα στοιχεία της αντιτρομοκρατικής, όπως ομολογούν οι ίδιοι, όχι μόνο στην περίπτωση του Γ. Σερίφη, τα μετατρέπει σε αποδείξεις συμμετοχής σε μια ανύπαρκτη οργάνωση ώστε να μεθοδεύσει την παραπομπή τους.σε δίκη.

Ήταν τόσο εξώφθαλμα προειλημμένες οι αποφάσεις που για την υπόθεση του Ε.Λ.Α οι αστυνομικοί και η πολιτικοί τους προϊστάμενοι βραβεύθηκαν για την εξάρθρωσή του (!!!) πριν ακόμα διεξαχθεί η δίκη. Όπως επίσης καταδικάστηκαν σε πολλά χρόνια φυλάκισης όλοι οι κατηγορούμενοι για οπλοκατοχή, διακίνηση και προμήθεια όπλων χωρίς όχι μόνο να υπάρχουν όπλα στα πειστήρια ούτε καν να αναφέρεται κάτι συγκεκριμένο στη δικογραφία... Η εμπλοκή του Γ. Σερίφη και σε αυτήν την υπόθεση είναι το σημαντικό στοιχείο της νέας δίκης. Ο Ψευδομάρτυρας Κορονέος που τον αναγνωρίζει, ως δράστη της ενέργειας μετά από δέκα χρόνια ενώ δεν τον αναγνωρίζει σε τέσσερις προηγούμενες καταθέσεις του δεν πείθει ούτε τους αστυνομικούς που του παίρνουν κατάθεση και εισηγούνται το κλείσιμο της υπόθεσης. Η εντολή εξόντωσης του Γ. Σερίφη ήρθε κατευθείαν από την Ουάσιγκτον... το κίνημα για να πετύχει την άρση της ομηρίας του Γ. Σερίφη πρέπει να στοχεύσει στην Αθήνα...

Η μετά την 11/9 κατάσταση έκτακτης ανάγκης που έχει επιβληθεί σε όλο σχεδόν τον πλανήτη από τις Η.Π.Α. αγγίζοντας τα όρια ολοκληρωτικού πολέμου ενάντια σε κράτη, κυβερνήσεις, λαούς, εθνικές, θρησκευτικές, κοινωνικές ομάδες και άτομα, διαμορφώνει ένα εντελώς νέο νομικό κα κοινωνικό καθεστώς. Μια σειρά από διεθνείς συμφωνίες και συνθήκες, αποφάσεις διεθνών οργανισμών όλων αυτών των μηχανισμών που αποτελούν το λεγόμενο διεθνές δίκαιο αναστέλλονται. Έτσι οι αιχμάλωτοι πολέμου ονομάζονται «τρομοκράτες» και οι πολιτικοί αντίπαλοι των δημοκρατιών απαξιώνονται ως κοινοί εγκληματίες, αγνοώντας τα συντάγματα και τις συμφωνίες που ορίζουν οι ιδιότητες αυτές. Έτσι οι αντιστάσεις και οι αμφισβητήσεις στις κυρίαρχες επιλογές ακόμα και απλές μορφές διαμαρτυρίας θα καταστέλλονται και θα ελέγχονται υπό το πρίσμα της τρομοκρατικής απειλής. Εν τέλει τρομοκρατική απειλή στο μέλλον θα ορίζεται ότι δεν ελέγχεται, ότι δεν καθοδηγείται, ότι δεν αφομοιώνεται...

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ / ΝΑ ΚΛΕΙΣΕΙ ΤΩΡΑ Ο ΦΑΚΕΛΟΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ Ε.Λ.Α. / ΝΑ ΑΡΘΟΥΝ ΤΩΡΑ ΟΛΕΣ ΟΙ ΔΙΩΞΕΙΣ

Αντιεξουσιαστική κίνηση / www.resistance2003.gr

ΤΣΙΓΑΡΙΔΑΣ ΣΤΗΝ «Β»

Να σπάσουν οι αγκυλώσεις...

Νέα δίκη. Το σαθρό υπόβαθρο της πρώτης, γίνεται τώρα σαθρότερο.

Τσιγαρίδας: Δίκη παρωδία όντως. Όμως γι αυτό και πιο επικίνδυνη από την πρώτη. Το κράτος δείχνει ότι δεν έχει τίποτα να φοβηθεί, κανέναν να λογοδοτήσει. Δικάζει και καταδικάζει ερήμην. Ακούμε τόσο καιρό για διαφθορά των δικαστών. Αναφέρονται όλοι σε χρηματισμό παράνομο πλουτισμό κλπ, εκείνο όμως που είναι επικίνδυνο είναι η πολιτική διαφθορά. Η ταύτιση των δικαστών με τις πολιτικές επιλογές της εξουσίας με διακριτικά ή άλλα οφέλη. Είναι βέβαια και το ναζιστικής έμπνευσης κατασκεύασμα της συλλογικής ευθύνης που δημιουργεί ένα εφιαλτικό προηγούμενο.

Είναι ακριβώς για όλα αυτά που η αλληλεγγύη πρέπει να πλατύνει. Πως βλέπετε σήμερα τις δυνατότητες του κινήματος αλληλεγγύης.

Τσιγαρίδας: Ελπιδοφόρες. Μια δυναμική εμφανίζεται τελευταία αλλά υπάρχει πολύς δρόμος ακόμα, πολλές αγκυλώσεις επιβάλεται να σπάσουν, να ξεπεράσουμε όλοι τον εαυτό μας.

ΔΙΗΜΕΡΟ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ



Αντιτρομοκρατικό φεστιβάλ

Το διήμερο αποφασίστηκε μεταξύ άλλων στην πρώτη πανελλαδική συνάντηση των κινήσεων αλληλεγγύης που πραγματοποιήθηκε αρχές Δεκέμβρη στην Α.Σ.Ο.Ε. Η παρουσία των Irmgard Moeler και Rolf Heissler κυρίως αποτέλεσαν μαγνήτη για πολλούς νέους και μεγαλύτερους συντρόφους που άκουσαν και ρώτησαν με πραγματικό ενδιαφέρον τις ιστορικές πλέον φυσιογνωμίες του δυτικογερμανικού αντάρτικου πόλεων.

Η πρώτη μέρα είχε σαν γενικό τίτλο «Εμπειρίες του διεθνούς και ελληνικού κινήματος αλληλεγγύης» και εκτός των δύο καλεσμένων συμμετείχαν επίσης ο Β. Πισσίας , η Μάνια Μπαρσέφσκι και ο Κυριάκος Μαζοκόπος .Οι εμπειρίες του ελληνικού κινήματος αλληλεγγύης παρουσιάστηκαν εξαντλητικά από την Μ. Μπαρσέφσκι και κυρίως από τον Κ. Μαζοκόπο. Οι εισηγητές θεμελίωσαν την αλληλεγγύη ως πολιτική πράξη αντίστασης και ανακεφαλαίωσαν το περιεχόμενο της τόσο στο παρελθόν όσο στο παρόν και το μέλλον.

Οι δύο γερμανοί σύντροφοι πέρα από την έντονα ενδιαφέρουσα ιστορία τους που μας την ξεδίπλωσαν σαν ένα μάθημα ιστορίας του κινήματος και σαν μάθημα άσκησης μνήμης απάντησαν σε πολλές ερωτήσεις που δεν μπορούσαν να εξαντληθούν στο πλαίσιο μιας εκδήλωσης. Θα θέλαμε να τους είχαμε πολλές μέρες μαζί μας σαν την ζωντανή ιστορία ενός κινήματος που συνετρίβη από την αμείλικτη βαρβαρότητα της εξουσίας. Την πρώτη βραδιά άνοιξαν οι προβολές ντοκιμαντέρ από διάφορες στιγμές του κινήματος και πλαισιωνόταν από εκθέσεις αφίσας, σκίτσου και βιβλίου και έκλεισε με hip-hop συναυλία και πάρτυ σε μια πολική βραδιά από άποψη ψύχους.

Με την ίδια περίπου μαζικότητα άνοιξε και η συζήτηση της επόμενης μέρας Κυριακή 6 Φεβρουαρίου που είχε θέμα την νέα δίκη της υπόθεσης ΕΛΑ που ξεκινούσε την επόμενη μέρα. Πέρα απο τις ανυπόστατες διώξεις όπως τις ανέδειξαν οι δικηγόροι Άρης Κωνσταντάκης και Μαρίνα Δολιάνη για την πολιτική σημασία της νέας συμπληρωματικής δίκης του ΕΛΑ όπως κατέδειξε ο Πέτρος Γιώτης. Συγκίνησε και καταχειροκροτήθηκε ο Χρήστος Τσιγαρίδας με τον πολιτικό του λόγο και την αγωνία των αγωνιστών που πάλευαν για την κοινωνική απελευθέρωση. Διαβάστηκε επίσης χαιρετισμός από κρατουμένους πολιτικών φυλακών Κορυδαλού από την Γ. Κούρτοβικ. Η βραδιά έκλεισε με ρόκ συναυλία. Αναμφίβολα το διήμερο ήταν μια κορυφαία έκφραση αλληλεγγύης σε όλα τα επίπεδα επιβεβαιώνοντας την διαθεσιμότητα αρκετού κόσμου να συστρατευθεί στην υπόθεση αλληλεγγύης των πολιτικών κρατουμένων.





Γ.Κ.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΙΣΘΕΝΤΩΝ ΓΙΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΗΝ RAF, HEISSLER ΚΑΙ MOELLER

Οι εξουσίες επανενοποιούνται σε ένα κατασταλτικό σύνολο

Γερμανία δεκαετία του 1970 - Ελλάδα 2005. Πέρα από ιστορικές συγκυρίες υπάρχει ένα νήμα που συνδέει την αλληλεγγύη;

Rolf: Όταν φυλακιστήκαμε η πρώτη και μεγαλύτερη δοκιμασία ήταν η απομόνωση. Ο πρώτος χρόνος σήμαινε τη δημιουργία κοινής γραμμής όλων μας απέναντι σε αυτό. Γρήγορα ως μέτρο αντίδρασης επιλέχθηκε η απεργία πείνας. Επ' αυτού αναπτύχθηκε ένα ευρύτατο κίνημα αλληλεγγύης που υπερέβηκε τα όρια της Γερμανίας. Ήταν άλλωστε ακόμα νωπές οι μνήμες των ναζιστικών θηριωδιών και η Γερμανία δεν είχε αποβάλλει το στίγμα του διαδόχου κράτους του Γ' Ράιχ. Δημιουργήθηκαν επιτροπές δικηγόρων σε όλη την Ευρώπη και στην Ελλάδα.

Moeller: Και επιτροπές ενάντια στα βασανιστήρια, στην απομόνωση. Θυμάμαι πως ένας κρατούμενος της δικιάς σας χούντας περιέγραφε πως τα βασανιστήρια στα οποία τον υπέβαλαν υπολοίπονταν πολύ από την αίσθηση απομόνωσης στα κελιά της Γερμανίας. Αυτό συνέβη το 1975 και ήταν καταλυτικό καθώς η Γερμανία δεν ήθελε καθόλου τέτοιου είδους συγκρίσεις.

Rolf: Αυτό το αίσθημα αλληλεγγύης που έφτανε σε εμάς ως ελπίδα είναι κα το νήμα της δικής μας παρουσίας εδώ.

«Ή με αυτούς ή με εμάς» αναφώνισε η κυριαρχία δια στόματος Μπους. Στη Γερμανία υπάρχει μέσω αυτού του διλήματος ιδιαίτερο νομικό καθεστώς; Υπάρχει επέκταση της κατάστασης εκτάκτου ανάγκης;

Moeller: Από τη μια πλευρά η Γερμανία δεν ακολούθησε την υπερδύναμη στο πόλεμο του Ιράκ. Από την άλλη όμως βρίσκεται κάτω από μια διαρκή πίεση. Ιδίως από τότε που αποκαλύφθηκε ότι κάποιοι από τους πιλότους που οδήγησαν τα αεροπλάνα του Σεπτέμβρη του 2001 είχαν εκπαιδευτεί στο Αμβούργο. Θα μπορούσαμε να περιγράψουμε την κατάσταση σαν μια γενική υστερία. Μια γενική κοινωνική στάση ενάντια στο Ισλάμ, σε ότι είναι αραβικό. Ένα ιδιαίτερα τρομακτικό κλίμα που είχε άμεση επίδραση στην νομοθεσία. Κάμερες παντού, νομική κατοχύρωση παρακολούθησης, κοριών σε σπίτια, έρευνες, συλλήψεις χωρίς περιορισμούς, η δυνατότητα να καταδικαστούν ως τρομοκράτες όσοι υποστηρίζουν (με ότι μπορεί αυτό να σημαίνει) άραβες υπόπτους.

Rolf: Ζούμε την ιδιαιτερότητα αυτού που εμείς λέμε: αντιγερμανικού. Μια γενική υποστήριξη στο Ισραήλ. Μια ενέργεια που για το σύνολο της κοινωνίας μπορεί να έχει μια ενοχική διάσταση όταν όμως αυτό καθορίζει την στάση της αριστεράς δεν είναι απλώς αμυντική στάση είναι πολιτική ταύτισης. Στην ουσία κυνήγι μαγισσών για ό,τι είναι αραβικό. Έτσι ο αποπροσανατολισμός είναι πλήρης. Ακόμα και ο πόλεμος στο Ιράκ έτσι δικαιώνεται.

Moeller: Στα χρόνια μετά την ήττα του ναζισμού το σύνταγμα επιχείρησε τον πλήρη διαχωρισμό των εξουσιών και την έξωση της αστυνομίας από ένα μεγάλο μέρος κοινωνικών δραστηριοτήτων. Τώρα ακόμα και αυτό ανατρέπεται, οι εξουσίες επανενοποιούνται σε ένα κατασταλτικό σύνολο. Θα πρέπει να επισημάνουμε το ιδιαίτερα αντιδραστικό νομοσχέδιο για τους πρόσφυγες, οι οποίοι έτσι είναι έρμαια κάθε είδους αυθαιρεσίας.

Προληπτικοί πόλεμοι, Γκουαντανάμο, τρομονόμοι, νόμοι αντιμεταναστευτικοί, στρατιωτικοποίηση των δυτικών κοινωνιών, με βάση το φασιστικό ιδεολόγημα της ασφάλειας. Ποια μπορεί να είναι η μορφή της αντίστασης στη εποχή της γενικευμένης παθητικότητας;

Rolf: Κανείς δεν μπορεί να έχει μια εύκολη απάντηση σε αυτό. Θα ' μαστε όμως οι πρώτοι που θα προσπαθήσουν να αποκαλύψουν τις συνέπειες των νέων νόμων, των νέων συνθηκών. Κάθε χώρα θα αναπτύξει τις ρήξεις που θα επιλέξει.

Moeller: Ο δρόμος που περνά μέσα από την προάσπιση δικαιωμάτων, ως μόνου δρόμου αντίστασης, είναι εκτός σημερινού πλαισίου. Είναι βέβαια και καθαρά αμυντικός. Η εξουσία επαναορίζει το δίκαιο. Δεν μπορούμε να είμαστε δηλωμένα αμυντικοί. Στην Γερμανία όπου η κρατική προπαγάνδα πέτυχε να εμφανίζεται το σύνταγμα να προστατεύει τον πολίτη από κρατικές αυθαιρεσίες υπάρχει διάχυτη η ανάγκη προάσπισης του συντάγματος. Είναι μια διάσταση που ακυρώνει την ανάγκη ανατροπής επιβάλλοντας την διατήρηση του status quo.

Στο προσωπικό επίπεδο η εμπειρία της βιωμένης καταστολής, ο εγλεισμός, η απομόνωση, η βία είναι καταλυτικές εμπειρίες. Υπήρχαν όμως στιγμές που έκαναν αυτή την εμπειρία υποφερτή;

Rolf: Υπήρχαν έντονες στιγμές τόσο μέσα στη φυλακή όσο και σε όσα εισπράταμε απ' έξω. Ενέργειες αλληλεγγύης, πράξεις ενάντια στο καθεστώς. Προσπαθήσαμε σκληρά, κάτω από πολύ δύσκολες συνθήκες να παραμείνουμε ενεργοί ως κολεκτίβα. Στη φυλακή δεν σπάσαμε, διατηρήσαμε τους δεσμούς μεταξύ μας. Μας προσδιόρισαν πολύ μικρές νίκες πίσω από τα κάγκελα.

Moeller: Ήταν τόσο σημαντικό ότι καταφέραμε οι κοινωνικοί αγωνιστές να διατηρήσουμε επαφή μέσα στη φυλακή.

Στην Ελλάδα η καθεστωτική αριστερά αλλά και ένα πολύ μεγάλο κομμάτι της ριζοσπαστικής αριστεράς κινήθηκε στο πλαίσιο της προσφερόμενης αστικής νομιμότητας. Το κενό που άφησαν γρήγορα καταλάβαμε ότι δεν καλύπτεται με παρατάξεις, με ιδεολογικούς όρους. Καλύπτεται μόνο με κοινωνικούς όρους. Σε αυτό το πλαίσιο πως είδατε το διήμερο των κινήσεων αλληλεγγύης;

Moeller: Νομίζω ότι αυτό ακριβώς εισπράξαμε μέσα από την διαφορετικότητα των στιγμών, διακρίνουμε μια θετική εμπειρία. Είναι το πλαίσιο στο οποίο πρέπει να κινηθεί η αλληλεγγύη. Όσο για την κίνηση προς τη νομιμότητα ακριβώς και στην εποχή μας ο φόβος οδήγησε πολλούς στην αποστασιοποίηση.

“ Στην Ελλάδα η καθεστωτική αριστερά αλλά και ένα πολύ μεγάλο κομμάτι της ριζοσπαστικής αριστεράς κινήθηκε στο πλαίσιο της αστικής νομιμότητας. Το κενό που άφησαν γρήγορα καταλάβαμε ότι δεν καλύπτεται με παρατάξεις, με ιδεολογικούς όρους. Καλύπτεται μόνο με κοινωνικούς όρους. ”

?

Ποιοί είναι;

Ο Rolf Heissler πρωτοσυνελήφθη το 1971 για απόπειρα απαλλοτρίωσης όπως λέει ο ίδιος, απελευθερώθηκε το 1975 μαζί με 4 πολιτικούς κρατούμενους σε ανταλλαγή με έναν χριστιανό δημοκράτη πολιτικό. Συλαμβάνεται εκ νέου το 1979 με την κατηγορία της συμμετοχής στην RAF. Καταδικάζεται το 1981 σε ισόβια για σύγκρουση με Ολλανδούς τελωνειακούς. Αποφυλακίζεται το 2001.

Η Irmgard Moeller δηλώνει η ίδια μέλος της RAF από το 1971. Μετά από ένα μπαράζ επιθέσεων το 1972 ξεκινά ένα εκτεταμένο κύμα συλλήψεων. Εκείνη είναι η τελευταία που πέφτει στα χέρια των διωκτικών αρχών, τον Ιούλιο του 1972. δικάστηκε σε ισόβια για την επίθεση στο στρατηγείο του ΝΑΤΟ στη Γερμανία το Μάιο του 1972. Υπενθυμίζουμε ότι το συγκεκριμένο στρατηγείο είχε κομβικό ρόλο στον συντονισμό των δυνάμεων που δρούσαν στο Βιετνάμ. Το 1994 αποφυλακίζεται.

Το χρονικό ενός προαναγγελθέντος θανάτου

Αν κάτι χαρακτήρισε τις φετινές αγροτικές κινητοποιήσεις αυτό είναι η απομυθοποίηση των αγροτοσυνδικαλιστών. Ένας κύκλος του αγροτικού κινήματος που είχε ανοίξει το 1995 ελπιδοφόρα με δυναμικές κινητοποιήσεις (αποκλεισμοί δρόμων, μαζικά συλλαλητήρια) κλείνει με τη γνωστή κατάληξη.

ΛΑΡΙΣΑ: Τα δυναμικά μπλόκα στους δρόμους, που ανάγκασαν κάποτε το κράτος να στείλει τα «όργανα» για να διαφυλάξουν το ύψιστο αγαθό της μετακίνησης εμπορευμάτων, έμοιαζαν φέτος με περιφορά των τρακτέρ και λιτανεία, μια πορεία χωρίς συνθήματα. Οι αντιπαραθέσεις παρουσιάστηκαν από τα πορωμένα ΜΜΕ σαν μια εσωτερική διαμάχη δελφίνων. Δεν κατάφεραν όμως να σταματήσουν τις κινητοποιήσεις για το βαμβάκι ακόμα και αν ελέγχουν πλήρως τις συνδικαλιστικές ηγεσίες. Όμως αν ρίξουμε μια προσεκτική ματιά στην πορεία των αγροτικών προϊόντων κατά το 2004 θα δούμε ότι η αρχή δεν έγινε από το βαμβάκι αλλά από πολύ νωρίς στο σύνολο της αγροτικής παραγωγής της χώρας.



Ξεκινώντας από τα σιτηρά, η παραγωγή των οποίων εξαιτίας των ευνοϊκών καιρικών συνθηκών υπήρξε ικανοποιητική. Όμως άλλες ήταν οι βουλές των ιθυνόντων και των κερδοσκόπων. Με πρόσχημα την αναμενόμενη αυξημένη ζήτηση λόγω ολυμπιάδας, γνωστός αλευροβιομήχανος κοντά στο περιβάλλον της κυβέρνησης ζήτησε και πέτυχε την άδεια να εισάγει σημαντικές ποσότητες σταριού από την Ουκρανία αμφιβόλου ποιότητας σε εξευτελιστική τιμή. Αποτέλεσμα ήταν η ντόπια παραγωγή να παραμείνει αδιάθετη ως σήμερα και να φέρει σε οικονομικό αδιέξοδο αγρότες και συνεταιρισμούς αγροτών που συγκέντρωσαν το προϊόν. Κάποια αντανακλαστική αντίδραση του Υπουργείου Γεωργίας να προβεί σε ελέγχους των εισαγόμενων σιτηρών προκάλεσε την παραίτηση του υπουργού κου Τσιτουρίδη με πρόσχημα την παράνομη μετεγγραφή του γιού του. Φυσικά η τιμή του ψωμιού αυξήθηκε παρά την μείωση της τιμής του σταριού κατά 70%.Την ίδια τύχη είχαν και τα άλλα σιτηρά.

Η συνέχεια δόθηκε στα βιομηχανικά ροδάκινα στα οποία η Ελλάδα κάποτε κατείχε την πρώτη θέση παγκοσμίως στις εξαγωγές κομπόστας ροδάκινου. Οι βιομηχανίες κομπόστας με την απειλή της μετεγκατάστασης τους στη γειτονική Βουλγαρία και τη μόνιμη απειλή απολύσεων, ζήτησαν και πέτυχαν 50% μείωση της τιμής του προϊόντος ενώ παράλληλα εξασφάλισαν μια σειρά βοηθητικών μέτρων από την κυβέρνηση. Κάποιες απόπειρες κινητοποιήσεων από πλευράς των αγροτών στην Ημαθία, την Πέλλα και τη Λάρισα έπεσαν στο κενό εξαιτίας των συντονιστικών και συνδικαλιστικών αδυναμιών των παραγωγών.

Τον Σεπτέμβριο τη σκυτάλη πήραν τα σταφύλια. Με μια επανάληψη όσων συνέβησαν με το σιτάρι, μεγάλοι μεταποιητές και οινοποιοί εισήγαγαν μαζικά μούστο άγνωστης προέλευσης και ποιότητας με αποτέλεσμα τα σταφύλια των ελλήνων αμπελουργών να μείνουν στα αμπέλια ενώ οι συνεταιριστικές βιομηχανίες του κλάδου βρίσκονται σε τραγικό αδιέξοδο. Τα οπωροκηπευτικά (λαχανικά, πατάτες, πορτοκάλια) των οποίων η διακίνηση γίνεται μέσω των λαχαναγορών της χώρας υπέστησαν κι αυτά πανωλεθρία αφού οι εισαγωγές από την Τουρκία και τις χώρες της Βόρειας Αφρικής ξεπέρασαν κάθε προηγούμενο.

Ελπιδοφόρα θα μπορούσε να χαρακτηριστεί η προσπάθεια κάποιων αγροτών να αυτο-οργανωθούν και να δημιουργήσουν ένα τρίτο πόλο συνδικαλισμού μακριά από τον ασφυκτικό κομματικό έλεγχο. Αυτοί εκφράστηκαν με μικρά αυθόρμητα μπλόκα που έστησαν σε όλη την Ελλάδα με μεγαλύτερο εκείνο του Πάμισου Καρδίτσας (150 περίπου τρακτέρ), οι διαδικασίες λήψης αποφάσεων αμεσοδημοκρατικές, με καθημερινές συνελεύσεις στο δρόμο ενώ και τα αιτήματά τους ήταν πιο ουσιαστικά και πιο ριζοσπαστικά από εκείνα των άλλων συναδέλφων τους υπαγορευμένα από τα κομματικά γραφεία.

Το χορό του αδιεξόδου έκλεισε το βαμβάκι, προϊόν υποτίθεται απόλυτα ελεγχόμενο σε εκτάσεις και σε ύψος παραγωγής. Κι όμως οι αγρότες πάλι βρέθηκαν σε αδιέξοδο αφού ο καταστροφικός κανονισμός της Ε.Ε. που συνθλίβει την παραγωγή και η απροθυμία των ιθυνόντων να δώσουν λύσεις στα συσσωρευμένα προβλήματα των αγροτών έφεραν ξανά στο προσκήνιο το αγροτικό ζήτημα στην επικαιρότητα και τους αγρότες στις εθνικές οδούς. Αν κάτι χαρακτήρισε τις φετινές αγροτικές κινητοποιήσεις αυτό είναι η απομυθοποίηση των αγροτοσυνδικαλιστών. Ένας κύκλος του αγροτικού κινήματος που είχε ανοίξει το 1995 ελπιδοφόρα με δυναμικές κινητοποιήσεις (αποκλεισμοί δρόμων, μαζικά συλλαλητήρια) κλείνει με τη γνωστή κατάληξη. Οι προσκείμενοι στο κυβερνών κόμμα ηγέτες των αγροτών βρίσκονται απολογούμενοι απέναντι στους αγρότες που τους ακολούθησαν για μια δεκαετία ενώ αντίθετοι οι κόκκινοι ηγήτορες έχασαν οριστικά την αξιοπιστία τους αφού για δέκα χρόνια σερνόταν πίσω από τα γαλάζια στελέχη μη έχοντας δικό τους πολιτικό λόγο και πειστικές απαντήσεις στα χρόνια προβλήματα της υπαίθρου.

Ελπιδοφόρα θα μπορούσε να χαρακτηριστεί η προσπάθεια κάποιων αγροτών να αυτο-οργανωθούν και να δημιουργήσουν ένα τρίτο πόλο συνδικαλισμού μακριά από τον ασφυκτικό κομματικό έλεγχο. Αυτοί εκφράστηκαν με μικρά αυθόρμητα μπλόκα που έστησαν σε όλη την Ελλάδα με μεγαλύτερο εκείνο του Πάμισου Καρδίτσας (150 περίπου τρακτέρ), οι διαδικασίες λήψης αποφάσεων αμεσοδημοκρατικές, με καθημερινές συνελεύσεις στο δρόμο ενώ και τα αιτήματά τους ήταν πιο ουσιαστικά και πιο ριζοσπαστικά από εκείνα των άλλων συναδέλφων τους υπαγορευμένα από τα κομματικά γραφεία.

Είναι σαφείς οι προθέσεις και οι προσανατολισμοί της Ευρωπαϊκής Ένωσης για το μέλλον των ελλήνων (και όχι μόνο) αγροτών. Ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου (ΠΟΕ) αλλά και η Κοινή Αγροτική Πολιτική (ΚΑΠ) που ακολουθείται και εφαρμόζεται πιστά από τις κυβερνήσεις δεν αφήνει περιθώρια αμφισβήτησης. Ο μικρός μέσος όρος του κλήρου που υπάρχει στην Ελλάδα δεν αφήνει περιθώρια επιβίωσης στον αγρότη άρα θα πρέπει να υπάρξει αναδιανομή και συγκέντρωση της γης σε μεγάλες αγροτικές εκμεταλλεύσεις και μείωση του αγροτικού πληθυσμού κάτι που κατά ένα μεγάλο ποσοστό έχει επιτευχθεί. Ήδη ένα μεγάλο ποσοστό αγροτών "συνταξιοδοτήθηκε" πρόωρα ενώ ένα άλλο ποσοστό εγκατέλειψε την ύπαιθρο καθώς η μικρή ιδιοκτησία που κατείχε δεν τους επέτρεπε να επιβιώσουν, και μετατράπηκαν σε εξαρτημένους εργάτες στην πόλη ή σε ακτήμονες εργάτες γης σε μια παρατημένη ύπαιθρο. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η αποτυχία της ΠΑΣΥ (προσκείμενη στο ΚΚΕ) να κινητοποιήσει φέτος τους μικρούς βαμβακοπαραγωγούς της Καρδίτσας - άλλοτε το πιο δυναμικό και ριζοσπαστικό κομμάτι του αγροτικού κινήματος - για τον απλό λόγο ότι αυτοί δεν υπάρχουν πλέον!

Το αγροτικό ζήτημα που στις αρχές του περασμένου αιώνα ακολούθησε τη βιομηχανική λογική της «απεριόριστης ανάπτυξης» δίνει τώρα τους πρώτους καρπούς, διατροφικά σκάνδαλα, τρελές αγελάδες, μεταλλαγμένα, πατεντάρισμα της ζωής, και εξάρτηση από μια ελίτ πολυεθνικών επιχειρήσεων. Η δύναμη της δεξιάς στους αγρότες, όπως και σε άλλα προπύργια των αριστερών, δεν είναι τυχαία. Οφείλεται κυρίως στην πλήρη παγκοσμιοποίηση του κεφαλαίου που επέτρεψε σε μια «λαϊκή» δεξιά, να τελειοποιήσει τη «σοσιαλιστική» λογική του ρετιρέ, της διάχυσης του πλούτου από τα ανώτερα στα κατώτερα στρώματα, τάξεις, κράτη. Ένας οικονομολόγος του ΜΙΤ έγραφε ...απειλώντας το σύνολο του πλανήτη ότι «αν δε φάμε το κινέζικο σιτάρι θα γεμίσουμε με κινέζους μικροπωλητές»!

Ζήσαμε και φέτος την παράνοια να κλείνουν κλωστοϋφαντουργίες και οι εργάτριες να διαδηλώνουν μόνες τους, οι αγρότες που καλλιεργούν την πρώτη ύλη, το βαμβάκι να διαδηλώνουν επίσης μόνοι τους, ενώ τέλος οι εργάτες στην μεταποίηση να συμπεριφέρονται ρατσιστικά ενάντια στους κινέζους μικροπωλητές γιατί τους θεωρούν υπεύθυνους για την ανεργία τους. Το αγροτικό ζήτημα, δεν μπορεί να παραμείνει ένα στενά συντεχνιακό ζήτημα και η μόνη αναγκαία λύση είναι να συνδεθεί άμεσα με τις ανάγκες της κοινωνίας. Οι βασικές ανθρώπινες ανάγκες δεν μπορεί να είναι ούτε εμπορεύσιμες, ούτε ελεγχόμενες από ολοκληρωτικά και συγκεντρωτικά συστήματα, αλλά θα πρέπει να καλύπτονται με φυσικό τρόπο από την κοινωνική αλληλεγγύη, από τους ελεύθερα και ισότιμα συνεργαζόμενους ανθρώπους.

Χρήστος Γεωργίου & Γιώργος Μεταξιώτης

Ρατσισμός απέναντι σε αλβανούς μετανάστες για το κράτημα της σημαίας στις παρελάσεις

Το ζήτημα της σημαίας



Το θέμα είναι σε ποιο βαθμό έχει αγωνιστεί και αντισταθεί η αλβανική κοινότητα ως συλλογικό υποκείμενο ενάντια στην πραγματικότητα που βιώνει. Με το να πεις στο συμπατριώτη σου να μη σηκώσει τη σημαία γιατί τραβάμε όλα αυτά, σαφώς έχεις εντοπίσει το ζήτημα, όμως με το να εμφανίζεσαι παθητικός απέναντι στην πραγματικότητα δεν μπορείς να δώσεις λύσεις στις πιο απομακρυσμένες μεταναστευτικές οικογένειες που προσπαθούν να δώσουν τις δικές τους ατομικές λύσεις για να ενταχθούν στην τοπική κοινωνία.

Το ζήτημα της εθνικής σημαίας είναι ένα λεπτό ζήτημα που πολλές φορές λαμβάνει τεράστιες διαστάσεις. Κάθε φορά στις εθνικές επετείους (παρελάσεις 28 Οκτώβρη και 25 Μάρτη κατά βάση), που παιδιά μεταναστών διακρίνονται και τους δίνεται τυπικά το δικαίωμα να παρελάσουν κρατώντας την ελληνική σημαία, έχει καταστεί σύνηθες πλέον να λαμβάνουν τέτοια γεγονότα δυσανάλογες διαστάσεις και να επικαιροποιείται πάντα (με την υποδαύλιση (επιεικώς) των Μ.Μ.Ε.) ένας «διάλογος» πάνω στο ζήτημα του δικαιώματος να κρατούν τη σημαία «μας» «ξένα» χέρια. Το ζήτημα αυτό προβληματίζει τις τοπικές κοινωνίες, τα Μ.Μ.Ε., τα πολιτικά κόμματα, τις κοινότητες μεταναστών κ.λπ.

Τα Μ.Μ.Ε., φιλοξενώντας πολιτικούς, κυβερνητικά στελέχη, ανθρώπους διαφόρων ιδεολογικών πεποιθήσεων και σαφώς μετανάστες από διαφορετικές κοινότητες (κυρίως προερχόμενους απ' την Αλβανία), έχουν αναφερθεί εκτενώς στο ζήτημα της σημαίας. Μέσα από δηλώσεις και συζητήσεις φαίνεται ξεκάθαρα η στάση των δεξιών και ακροδεξιών κομμάτων, τα οποία αντιμετωπίζουν τη σημαία σαν σύμβολο που ανήκει μόνο στους Έλληνες, ξεχνώντας ότι η ιστορία της Ελλάδας συντίθεται από ταξικούς και εθνικούς πολέμους και συγκρούσεις, όπου συμμετείχαν αρκετές μειονότητες, που όλες έχουν εξαφανιστεί με το πέρασμα των χρόνων κάτω από εθνικές πολιτικές που ασκήθηκαν εναντίον τους. Εξαίρεση αποτελεί η μουσουλμανική μειονότητα της Θράκης. Κατ' αυτόν τον τρόπο η εθνικιστική τάση προσπαθεί να διαφυλάξει την καθαρότητα της γλώσσας, των ιστορικών αξιών και τις παραδόσεις της φυλής. Αυτή η τάση ρίχνει το βάρος της στο ιστορικό παρελθόν, στις αξίες της φυλής, έτσι όπως τις αντιλαμβάνονται οι ίδιοι, παραβλέποντας, επειδή μάλλον δεν αντέχουν να αντικρίσουν την πραγματικότητα, τη σημερινή κατάσταση, δηλ. την κοινωνική εξέλιξη όπως εμφανίζεται. Είναι γεγονός ότι σε αυτές τις διαμάχες, τα Μ.Μ.Ε. και ιδιαίτερα τα τηλεοπτικά κανάλια, παίζουν έναν αμφιλεγόμενο ρόλο. Μέσω ρεπορτάζ και εκπομπών προσπαθούσαν να φέρνουν σε αντιπαράθεση τις διαφορετικές απόψεις, προσδίδοντας στο θεσμό που συνιστούν, μια εικόνα δήθεν ουδετερότητας. Είναι γνωστή σε όλους μας η επιρροή που τα media ασκούν στον κόσμο, εμφανίζοντας τη μετανάστευση ως φαινόμενο που συνεπάγεται την εγκληματικότητα, την ανεργία κ.τλ., αποδίδοντας στους μετανάστες την ευθύνη για τα προβλήματα και τα βάσανα που βιώνει η ελληνική κοινωνία.

Οι απόψεις των μεταναστών, των Αλβανών κυρίως, δεν απέχουν πολύ από αυτές που εκθέσαμε παραπάνω. Υπάρχει ένα κομμάτι που στηρίζει την ιδεολογία του έθνους, φέροντας ακραίες ιδεολογικές αντιλήψεις και πεποιθήσεις. Είναι οι αντιλήψεις των γονέων κυρίως, δηλαδή της πρώτης γενιάς, οι οποίοι αισθάνονται πιο έντονα τις αξίες, τις παραδόσεις τα έθιμά τους και την ιστορία τους. Αρκετές φορές εκφράζουν ακραίες θέσεις, κατονομάζοντας τους μαθητές αυτούς, αλλά και τους γονείς τους, προδότες του έθνους, που έχουν ξεπουλήσει τα σύμβολά τους, τα έθιμα, την ιστορία, τις παραδόσεις. Αυτές οι απόψεις δεν απορρέουν ως αντίδραση στην πραγματικότητα που βιώνουν στην Ελλάδα, την εκμετάλλευση, τον κοινωνικό και κρατικό ρατσισμό. Σαφώς αυτή η πραγματικότητα ενδυναμώνει την τάση να διαμορφωθούν τέτοιες απόψεις, αλλά δεν αποτελεί την κύρια αιτία από την οποία αυτές πηγάζουν.

Ένα άλλο κομμάτι ταυτίζει το γεγονός με την κοινωνική θέση των μεταναστών, κυρίως των Αλβανών. Παίρνοντας αφορμή από την ίδια πραγματικότητα που βιώνουν, ως άνθρωποι που δεν έχουν κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα και που και τα ατομικά δικαιώματα που υποτίθεται ότι έχουν καταπατώνται, που δέχονται την αστυνομική βία, το ρατσισμό, το αντιαλβανικό κλίμα, την εκμετάλλευση και την καταπίεση, τοποθετούνται στην πλευρά της άρνησης της ύψωσης της ελληνικής σημαίας από Αλβανούς μαθητές. Αυτή είναι πραγματικά μια άποψη και τοποθέτηση με αξιώσεις που στηρίζεται σε ισχυρά επιχειρήματα, αλλά που πρακτικά δεν είναι ισχυρή. Το θέμα είναι όμως σε ποιο βαθμό έχει αγωνιστεί και αντισταθεί η αλβανική κοινότητα ως συλλογικό υποκείμενο ενάντια στην πραγματικότητα που βιώνει. Με το να πεις στο συμπατριώτη σου να μη σηκώσει τη σημαία γιατί τραβάμε όλα αυτά, σαφώς έχεις εντοπίσει το ζήτημα, όμως με το να εμφανίζεσαι παθητικός απέναντι στην πραγματικότητα δεν μπορείς να δώσεις λύσεις στις πιο απομακρυσμένες μεταναστευτικές οικογένειες που προσπαθούν να δώσουν τις δικές τους ατομικές λύσεις για να ενταχθούν στην τοπική κοινωνία. Η έλλειψη οργανωμένης δράσης από την πλευρά των μεταναστών ώστε να αντιμετωπίσουν τα προβλήματά τους ανοίγει το δρόμο σε ατομικές πρωτοβουλίες και προτάσεις, στο πλαίσιο των κοινωνικών σχέσεων όπου ο μετανάστης συμμετέχει.

Αυτό το φαινόμενο (αν και δεν θα έπρεπε να είναι μόνο αυτό) χτυπάει τα στερεότυπα και τις αντιλήψεις που εκφράζονται εναντίον των μεταναστών και κυρίως των Αλβανών. Θέλει να πει (το φαινόμενο) στην ελληνική κοινωνία ότι «δεν είμαστε βάρβαροι, καθυστερημένοι και κλέφτες». Τους δείχνει ότι δεν είμαστε εκ φύσεως αντικείμενα εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Το ύψωμα της σημαίας εκφράζει τη διάθεση των Αλβανών μεταναστών που επιθυμούν να ενταχθούν στην κοινωνία όχι σαν εγκληματίες, αλλά σαν άνθρωποι σεβαστοί, με αξιοπρέπεια και αξίες. Αυτή η κίνηση είναι εξάλλου ένα επόμενο βήμα, που θα δώσει στην ελληνική κοινωνία να συνειδητοποιήσει ότι οι μετανάστες αποτελούν αυτή την πραγματικότητα που είναι μη αναστρέψιμη. Ότι υπάρχουν οι μετανάστες και θα υπάρχουν και είτε το θέλουν είτε όχι θα ζουν μαζί.

Το έθνος δεν μπορεί να γίγει αντιληπτό μόνο ως σύστημα αξιών, αρχών, παραδόσεων, γλώσσας και ιστορικών γεγονότων στο παρελθόν. Πάνω απ' όλα πρέπει να προσδιοριστεί σύμφωνα με τις κοινωνικές συνθήκες και τις αλλαγές που υφίσταται η κοινωνική πραγματικότητα, μέσω των οποίων η τελευταία εξελίσσεται.

Μέσα από τον απόηχο που αφήνουν πίσω τους αυτές οι περιπτώσεις βλέπουμε ότι η ένταξη γίνεται αντιληπτή ως κίνδυνος, που εμπνέει φόβο σε ένα μεγάλο μέρος της ελληνικής κοινωνίας. Ο φόβος απέναντι στην απειλή του ξένου που καλλιεργείται από τα Μ.Μ.Ε., από τις κρατικές πολιτικές, αλλά και που δημιουργείται από την ανασφάλεια (κυρίως οικονομική) του Έλληνα για το μέλλον του (-«Τι θα γίνει με τα παιδιά μου όταν βλέπω ότι τα παιδιά των μεταναστών υπό αντίξοες συνθήκες και χωρίς φροντιστήρια πετυχαίνουν;»). Η ξενοφοβία δημιουργεί το ρατσισμό που είτε είναι φυλετικός είτε εκμεταλλευτικός εκδηλώνεται στην πράξη (Έχουμε δει τις συγκεντρώσεις των μαθητών στα σχολεία ή τις καταλήψεις τους ως αντίδραση στο γεγονός ότι μετανάστες θα σηκώσουν την ελληνική σημαία). Μάταια οι νομοθετικές ρυθμίσεις προσπαθούσαν να αποκαταστήσουν την πειθαρχία στη νομοθετική επιταγή. Εξάλλου, απ' ό,τι φαίνεται το πρόβλημα δεν απορρέει από την έλλειψη αυτών των ρυθμίσεων.

Το έθνος δεν μπορεί να γίνει αντιληπτό μόνο ως σύστημα αξιών, αρχών, παραδόσεων, γλώσσας και ιστορικών γεγονότων στο παρελθόν. Πάνω απ' όλα πρέπει να προσδιοριστεί σύμφωνα με τις κοινωνικές συνθήκες και τις αλλαγές που υφίσταται η κοινωνική πραγματικότητα, μέσω των οποίων η τελευταία εξελίσσεται. Η μετανάστευση ως νέο φαινόμενο επιφέρει αλλαγές σε κοινωνικό, πολιτικό, οικονομικό και πολιτιστικό επίπεδο και αυτό είναι μη αναστρέψιμο. Επίσης και στην Αλβανία, όπως και σε άλλες χώρες, μετά την κατάρρευση του πρώην σοσιαλιστικού μπλοκ η πραγματικότητα αλλάζει, αλλάζουν οι άνθρωποι και οι στόχοι τους, διαμορφώνοντας μια άλλη έννοια του έθνους. Έτσι το έθνος αποκτά την υλική του βάση και πραγματώνει κοινωνικές λειτουργίες, όμως δεν παύει να υφίσταται ως άπειρο και αφηρημένο στο χώρο και στο χρόνο, από τη στιγμή που διατάσσει και κατατάσσει. Δεν παύει να υφίσταται ως ισχυρή ιδεολογία που διαπερνά τα άτομα και στην περίπτωσή μας και τα μέλη της άλλης εθνικής ομάδας.

Ε.Σ. / μετανάστης από την Αλβανία

Αντίο Σύντροφε



Ο «Μπουκετσίδης πέθανε» ήταν το ξάφνιασμα, η απορία, η λύπη που κυριαρχούσε στα Εξάρχεια την Πέμπτη (17-2-05) το πρωί. Όποιος και αν μιλούσε γι' αυτό το γεγονός έδειχνε να τον αφορά άμεσα και προσωπικά. Και πώς να γινόταν αλλιώς. Ο Γιάννης ήταν ένας από μας, η μνήμη, η ιστορία από το 1974 μέχρι σήμερα. Η χρονικότητα του κινήματος τα τελευταία 30 χρόνια συμβολίζεται στο πρόσωπο και στην προσωπικότητα του Μπουκετσίδη. Εντάχθηκε τέλη του '70 στο αναρχικό - αυτόνομο κίνημα αντίστασης, και έδρασε βιωματικά σαν ένας από τους πιο ενεργούς μαχητές του αντικρατικού αγώνα. Η πολιτική του συγκρότηση αλλά και η εξίσου μαχητική - αγωνιστική διάθεσή του συνέθεταν στο πρόσωπό του την πολυμορφία και την πολυεπίπεδη δράση του επαναστατικού κινήματος. Από τους πρωτοπόρους αγωνιστές του κινήματος για τις φυλακές ή όπως ο ίδιος αρεσκόταν να λέει «για καλύτερες συνθήκες στις φυλακές σήμερα, για μια κοινωνία χωρίς φυλακές αύριο».

Στην ταραγμένη δεκαετία του '80 ο Μπουκετσίδης ήταν όχι μόνο παρών στο πολιτικό και στο αγωνιστικό επίπεδο αλλά και από τους πρώτους στόχους της αντιτρομοκρατικής. Η Εφορία της Νίκαιας (Φεβρουάριος 1980) ήταν η αρχή των διώξεων για το Γιάννη. Συνελήφθη, κατηγορήθηκε για τον εμπρησμό της (ο οποίος όμως είχε γίνει μια ώρα μετά τη σύλληψή του!) και βασανίστηκε. Έμεινε στη φυλακή οκτώ μήνες αφού είχε ήδη κατέβει σε απεργία πείνας για τη βίαιη καταστολή της εξέγερσης στις φυλακές καθώς και για την άδικη προφυλάκισή του. Μπορεί να πέρασε δύσκολες στιγμές κατά τη περίοδο αυτή, αλλά ήταν φανερό ότι μαζί του οι μπάτσοι είχαν μπλέξει. Πολλά χρόνια με μηνύσεις κατά των βασανιστών αλλά και άλλες ενοχλήσεις έδειχναν τον νέο επιθετικό τύπο του αγωνιστή στο πρόσωπο του Γιάννη που η μεταπολίτευση ανέδειξε.

Το καλοκαίρι της ίδιας χρονιάς θεωρείται ύποπτος για τον εμπρησμό του Μινιόν. Δύο χρόνια αργότερα κατηγορείται με άλλους δύο αναρχικούς για ξυλοδαρμό ασφαλίτη που παρακολουθούσε συνέλευση στο Χημείο. Τον Σεπτέμβριο του 1989 συλλαμβάνεται για την υπόθεση Μπακογιάννη. Μετά την έκρηξη της Μαυρικίου συλλαμβάνεται για μια ακόμα φορά τον Νοέμβριο του 1990, φυλακίζεται και κρατείται επί τρεις μήνες στην απομόνωση μαζί με τον Κογιάννη και τη Μπέργκνερ με τους οποίους κατεβαίνει σε μια από τις σκληρότερες απεργίες πείνας που έχουν γίνει στη χώρα μας, στις 2 Φεβρουαρίου του '91. Αρνείται κάθε ιατρική παρακολούθηση και καταφέρνει, μαζί με το κίνημα αλληλεγγύης που έχει εκδηλωθεί, να απελευθερωθεί σαράντα μέρες αργότερα. Δεν ήταν εύκολος στόχος για το κράτος ούτε εύκολο θύμα για την αστυνομία. Οι δυνατότητές του τον έκαναν ακριβώς το αντίθετο. Τον Ιούλιο του 1998 εκδίδει το βιβλίο του «Yerebatan» και τον Ιούλιο του 1999 καταθέτει ως μάρτυρας υπεράσπισης στη δίκη του Νίκου Μαζιώτη. Το -δύσκολο- καλοκαίρι του 2002 μετά τις συλλήψεις για τη 17Ν "ακούγεται" και πάλι το όνομά του και αυτό του δίνει την ευκαιρία να είναι από τους πρώτους που θα καταφέρει να επιφέρει τα πρώτα θραύσματα στο ασφυκτικό κλίμα της τρομοϋστερίας που είχε επιβληθεί εκείνη την εποχή, χρησιμοποιώντας ακόμα και τα "μισητά" ΜΜΕ. Στη "Συσπείρωση Ενάντια στην Κρατική Τρομοκρατία" είχε εκφράσει από την αρχή την ανάγκη έκφρασης της αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους καθώς και το ότι η εκάστοτε επιλογή των μέσων αντίστασης και πάλης είναι υπόθεση του ίδιου του κινήματος για την οποία δεν έχει κανέναν λόγο το κράτος.

Τον Ιούλιο του 2003 καταθέτει ως μάρτυρας υπεράσπισης στη δίκη για τη 17Ν. Η κατάθεσή του είναι τόσο πληθωρική αλλά και τόσο καλά στηριγμένη που αναγκάζει τον πρόεδρο του δικαστηρίου να την διακόψει και να τον αποβάλει βίαια από την αίθουσα για να... γλιτώσει. Η "ιστορία" ενός αγωνιστή σαν τον Γιάννη όμως δεν είναι μόνο οι διώξεις, οι απεργίες πείνας, οι πολιτικές του επιλογές και η παρέμβασή του στα κοινωνικά δρώμενα. Είναι και η ψυχή του, το διαρκώς ανήσυχο και "άτακτο" πνεύμα του. Ακόμα και ο τρόπος που χαιρετάει κάποιον στο δρόμο. Δεν χρειαζόταν να γνωρίζει κανείς στενά τον Γιάννη για να τον καταλάβει. Ήταν από τους ανθρώπους που κάνουν άμεσα αισθητό το στίγμα τους σε οποιαδήποτε δραστηριότητα. Και που αφήνουν πίσω τους ίχνη που δεν σβήνουν με την πρώτη ριπή του ανέμου. Και αυτό γιατί ο Γιάννης κουβαλούσε διαρκώς μαζί του την αλήθεια του και την πρόσφερε απλόχερα. Ποτέ όμως με σοβαροφάνεια και διανοουμενίστικο ύφος, αλλά σχεδόν πάντα με αμεσότητα και εξαιρετική παιγνιώδη διάθεση. Αν ήσουν μπάτσος ή δικαστής σου επιφύλασσε δύσκολες στιγμές. Αλλιώς περνούσες καλά.

Όσοι όμως είχαμε την τύχη να τον γνωρίσουμε κάπως καλύτερα ξέραμε ότι είναι από εκείνους τους λίγους που θα ξεκινήσουν ένα πρωί για να πάνε να δουν τι υπάρχει σε εκείνο το μακρινό νησί στο βάθος του ορίζοντα, και θα γυρίσουν να μας πουν. Από εκείνους που αρνούνται να ησυχάσουν.

Αυτό το σημείωμα δεν είναι μια "ως είθισται" αναφορά σε ένα "σπουδαίο πρόσωπο" που έφυγε από κοντά μας. Είναι μια ένδειξη σεβασμού απέναντι σε έναν κοινωνικό αγωνιστή και σύντροφο, αλλά και μια ένδειξη σεβασμού απέναντι στους αντικρατικούς αγώνες που κάναμε, απέναντι στο κοινό όραμα για πράγματα, απέναντι στην εξουσία.

Γιάννη, θα τα πούμε.

Τα παρακάτω αποσπάσματα προέρχονται από μια συνέντευξη που είχε δώσει ο Γιάννης στο περιοδικό "Μαρμίτα" τον Δεκέμβριο του 2002

Από την κατάθεσή του στη δίκη για τη 17Ν:

Ι. ΜΠΟΥΚΕΤΣΙΔΗΣ: Τι θέλετε να απαντήσω, ποιες είναι οι απόψεις του Σερίφη για την ένοπλη βία; Αυτά που ρωτάτε τους άλλους μάρτυρες; Είκοσι χρόνια τα συζητάω με τον Σερίφη τα περί 17Ν. Θέλετε την άποψή του;

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ναι, πείτε την.

Ι. ΜΠΟΥΚΕΤΣΙΔΗΣ: Λοιπόν δεν σας αφορά η άποψή του, ποια είναι η γνώμη του για τη 17Ν. Σας αφορούν μόνο τα στοιχεία εμπλοκής του και δεν έχετε κανένα. Το ποια άποψη έχω εγώ, ο Σερίφης κι ο καθένας για τη 17Ν, την 1η ΜΑΗ, τον ΕΛΑ, δεν αφορούν την αστική δικαιοσύνη. Αφορούν την εσωτερική συζήτηση ενός κινήματος που αυτόνομα επιλέγει τις μορφές πάλης που θα προτάξει στον αγώνα του, που δεν καθορίζεται η δράση του και η στάση του από την αστική νομιμότητα και δεν σας αφορούν. Να μην κάνετε λοιπόν ερωτήσεις φρονηματικού χαρακτήρα, διότι όταν βλέπω εγώ να με βγάζει ο Κακαουνάκης και ο Τράγκας στη σέντρα γιατί οι προκηρύξεις της 1ης ΜΑΗ......

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Δεν σας ακούω άλλο, δεν μπορείτε να βρίζετε την δικαιοσύνη της πατρίδας σας. Παρακαλώ να απομακρυνθεί ο μάρτυρας. Διακόπτουμε για λίγα λεπτά.

Για την έννοια του πολιτικού κρατούμενου:

Ο πολιτικός κρατούμενος μπαίνει μέσα γιατί έχει παραβιάσει σαφέστατα νόμους του ποινικού δικαίου. Ο καταληψίας της εθνικής οδού ομοίως έχει κάνει το αδίκημα της παρακώλυσης συγκοινωνιών και όταν παραπέμπεται στο δικαστήριο παραπέμπεται με βάση έναν ανάλογο ποινικό νόμο. Δεν παραπέμπεται για τις πολιτικές και συνδικαλιστικές του ιδέες, ούτε ερωτάται γι' αυτές. Ο ίδιος προσπαθεί να πει ότι παλεύει για τις ιδέες του, αλλά το δικαστήριο δεν κάθεται να τον ακούσει. Έτσι αντιμετωπίζουν τους πολιτικούς κρατούμενους. Καμία εξουσία δεν τους αναγνωρίζει τα πολιτικά κίνητρα και δεν τους νομιμοποιεί σ' αυτόν τον πολιτικό αγώνα. Δεν μας αφορά εμάς το κράτος να αναγνωρίσει τα παραπάνω, μας ενδιαφέρει όμως η Αριστερά να σταθεί δίπλα τους και να πει ότι αυτοί οι άνθρωποι διέπραξαν κάποια ποινικά αδικήματα ορμώμενοι από την αντίληψή τους και τις πολιτικές τους ιδέες.

Για τη συνολική επίθεση του κράτους με πρόσχημα την τρομοκρατία:

Με αφορμή και με πρόσχημα τη 17Ν το κράτος προσπαθεί να επιβληθεί στο σύνολο της κοινωνίας. Αύριο τη θέση της τρομοκρατίας θα λάβουν οι ριζοσπαστικές κινητοποιήσεις π.χ. των αγροτών που θα καταλαμβάνουν δρόμους, των μαθητών που θα καταλαμβάνουν σχολεία και δημόσια κτίρια. Του κάθε κομματιού που θα βγαίνει στην κοινωνική αντίσταση και θα σπάει το μπλοκ της συναίνεσης και τους κανόνες του παιχνιδιού όπως τους επαναπροσδιορίζουν αυτή τη στιγμή κόμματα και κυβερνήσεις. Όποιος βγαίνει έξω από αυτό το μπλοκ της καθεστωτικής επιλογής θα χτυπιέται ως το ριζοσπαστικό κομμάτι που δεν ακολουθεί τη συναίνεση, το οποίο είναι ακραίο, εξτρεμιστικό, τρομοκρατικό. Αυτός είναι ο απώτερος στόχος. Να αλυσοδέσουν τις κοινωνικές αντιστάσεις, να τις χτυπήσουν, να τις ποινικοποιήσουν και να τις απομονώσουν.

φάκελος / εμπορευματοποίηση

Ο σύγχρονος κόσμος του καταναλωτισμού & της εμπορευματοποίησης



Στην σημερινή κοινωνία, η μεγιστοποίηση του εξατομικευμένου καταναλωτισμού αποτελεί την κορυφαία προτεραιότητα για την άνοδο στην σύγχρονη αστική τάξη. Μετά από τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, η αυτοματοποίηση των οικιακών ασχολιών επέτρεψε στις γυναίκες να εργάζονται αρχικά στη βιομηχανία, αποκτώντας αγοραστική δύναμη, ενώ μετά τον Β Παγκόσμιο Πόλεμο λαμβάνει χώρα η άνθιση του μαζικού καταναλωτισμού στον «απελευθερωμένο» πια κόσμο.

Η εποχή του αμερικανικού ονείρου αρχίζει με τον οικιακό καταναλωτισμό και ειδικά με την αγορά των πρώτων τηλεοπτικών συσκευών ως το όχημα για αυτόν τον νέο τρόπο ζωής. Την δεκαετία του '80, η διεθνοποίηση των αγορών και το κεφάλαιο εξάγουν τον αμερικανοθρεμένο καταναλωτικό τρόπο ζωής πέρα από τα σύνορά των ΗΠΑ σε όλο τον κόσμο, στον οποίον τον επιβάλουν ως το νέο κυρίαρχο πρότυπο. Αυτή είναι και η πρωτόλεια μορφή της παγκοσμιοποίησης, διαμέσου των προϊόντων και των εικόνων τους, σε όλες τις χώρες και τις γλώσσες. Γουάου!!! Πάντα, always, toujour, Coca Cola... Η σημερινή διαδικασία της παγκοσμιοποίησης έχει αναβαθμιστεί πλέον, μέσω της τεχνολογίας και τών ηλεκτρονικών μέσων, στην πώληση εμπειριών και υπηρεσιών στοχεύοντας στην διαρκή εσωτερίκευση μιας κοινωνίας και ενός πολιτισμού με υψηλό βαθμό καταναλωτισμού, ατομικισμού, εντατικοποίησης και ανασφάλειας.

Ο σύγχρονος άνθρωπος έχει εθιστεί στα εφήμερα και μίας χρήσης αγαθά, υπηρεσίες, σχέσεις. Τα αντικείμενα χάνουν την αξία τους μόλις αποκτηθούν, δεδομένου ότι μικρο-τροποποιήσεις στην μορφή, την τεχνολογία ή το ύφος καθιστούν τα οποιαδήποτε προϊόντα ξεπερασμένα ενώ ο διαρκώς επιταχυνόμενος ρυθμός αντικατάστασης τους θεωρείται το ύψιστο είδος εμπορικής επιστήμης. Με δεδομένη αυτή την προκατασκευασμένη έλλειψη διάρκειας ως οικονομικό και ιδεολογικό μηχανισμό, το σύστημα εγγυάται στους κυρίαρχους ότι οι καταναλωτές θα συνεχίσουν την αέναη αναζήτηση για νέα προϊόντα. Είναι χαρακτηριστικό της σημερινής πραγματικότητας, ότι οι άνθρωποι δεν προσπαθούν να επισκευάσουν αντικείμενα, συσκευές, αλλά απλά αντικαθιστούν. Η συντήρηση και η ανακύκλωση είναι ένας τρόπος εξοικονόμησης χρημάτων μόνο για περιόδους οικονομικής ύφεσης αλλά και για αυτό υπάρχει η έτοιμη λύση των άτοκων δόσεων στην υπηρεσία μιας ζωής δοτής και χωρίς περιεχόμενο. Αν και ο καταναλωτισμός έχει επιχειρηθεί να χρησιμοποιηθεί από την κυριαρχία ως ένα από τα βασικά στοιχεία για την κατανόηση κοινωνιών και εποχών, οι επιπτώσεις του στη σύγχρονη ζωή είναι δραματικές, αφού έχει σχεδόν καταργήσει τη διαδικασία της κοινωνικοποίησης διαμέσου της λατρείας του αντικειμένου και έχει μετατρέψει το άτομο από ενεργητικό υποκείμενο σε απλό θεατή.

Αν και οι άνθρωποι σήμερα, έχουν στην διάθεση τους την πρόσβαση σε πενταπλάσια καταναλωτικά αγαθά απ' ό,τι οι πρόγονοι τους που έζησαν στις αρχές του αιώνα, και με μια τεράστια ποικιλία τεχνολογικών ανέσεων, δεν έχουν πραγματοποιήσει κανένα άλμα προς στην πραγματική ποιότητα της ζωής τους, επειδή δεν έχουν πετύχει την οντολογική ευτυχία και την συναισθηματική αυτοεκπλήρωση τους. Σε αυτόν τον αδηφάγο αγώνα για να επιτύχουν τη μεγαλύτερη αγοραστική δύναμη ώστε να καταναλώσουν και να καταναλωθούν εκ νέου, οι ρίζες της βασικής ανθρώπινης ικανοποίησης μπαίνουν σε δεύτερη μοίρα. Η άμεση και εφήμερη ευχαρίστηση διαιωνίζει το συναίσθημα της απογοήτευσης και της δυσαρέσκειας, επειδή δημιουργεί εξάρτηση από ένα κανιβαλιστικό lifestyle που επιβάλλεται εξωτερικά στο άτομο, το ξεριζώνει και το αποκτηνώνει. Σε αυτήν την θαυμαστή κουλτούρα του καταναλωτικού τρόμου, όλοι είναι χαμογελαστά θλιμμένοι, αναζωογονητικά κουρασμένοι, δυστυχισμένα χαμογελαστοί και δεν το γνωρίζουν. Η καθημερινή τοξικομανία της σύγχρονης ζωής του καταναλωτισμού δεν οδηγεί στην υπερβολή, αλλά στην αναβολή της επιθυμίας, της ελευθερίας, της περιπέτειας. 'Άλλωστε η καθημερινή πραγματικότητα των περισσότερων καταναλωτών είναι να δουλεύουν σε μια δουλειά που μισούν, να αγοράζουν πράγματα που δεν χρειάζονται για να εντυπωσιάσουν ανθρώπους που δεν συμπαθούν, και η επιβίωση να συνεχίζεται...

Β. Χ.



Η κατανάλωση είναι το όπιο του λαού...

Όλα τα πολιτικά συστήματα που συγκεντρώνουν την εξουσία σε ιεραρχικούς μηχανισμούς εξασφαλίζουν την αναπαραγωγή και την σταθερότητά τους με ποικίλους τρόπους. Χονδροειδώς μπορούν να χωριστούν σε τρεις βασικούς άξονες, αυτόν της καταστολής (σώματα ασφαλείας, φυλακές, νόμοι), της εκμετάλλευσης (κυρίως μέσω της εργασίας), και της χειραγώγησης (θέαμα, εκκλησία, θεσμικά συνδικάτα), χωρίς βέβαια να είναι απόλυτα διακριτοί μεταξύ τους. Και φυσικά, όσον αφορά το εξωτερικό του συστήματος, ο πόλεμος.

Επικεντρώνοντας στην χειραγώγηση, μπορεί να χαρακτηριστεί σαν το συστατικό που άλλοτε εξασφαλίζει την νομιμοποίηση της εξουσίας στην συνείδηση της κοινωνίας και άλλοτε αποπροσανατολίζει και κατευθύνει τις διεκδικήσεις και τις προσδοκίες των ανθρώπων. Ιστορικά, αυτό το συστατικό, συμπυκνώνεται στην θρησκεία, είτε πρόκειται για την λατρεία ενός μεταφυσικού όντως είτε πρόκειται για την θρησκευτική πίστη σε ένα κόμμα. Από τον παραπάνω κανόνα δεν θα μπορούσε να αποτελεί εξαίρεση το καπιταλιστικό σύστημα. Η διαφορά του όμως απ' τους προκατόχους του έγκειται στο ότι προσπαθεί να εκτοπίσει την θρησκεία τόσο από την διαδικασία του κοινωνικού ελέγχου όσο και από το παιχνίδι των ενδοεξουσιαστικών συσχετισμών. Αυτό στις προηγμένες καπιταλιστικά χώρες έχει λίγο πολύ επιτευχθεί, ενώ στις λιγότερο αναπτυγμένες συντελείται τώρα (π.χ. η υπόθεση των ταυτοτήτων στην Ελλάδα).

Τι είναι αυτό που θα αναπληρώσει το κενό που αφήνει πίσω του αυτός ο θεσμός χειραγώγησης και γιατί συντελείται αυτή η αλλαγή; Παρατηρείται η αντικατάσταση του δόγματος της θρησκείας με αυτό του καταναλωτισμού. Με τον όρο «κατανάλωση» νοούνται όλες οι «σχέσεις πάθους» που έχει αναπτύξει ο σύγχρονος άνθρωπος με τα καταναλωτικά προϊόντα, καθώς εκτός από τα πασιφανή καταναλώνει επίσης και διασκέδαση, συναισθήματα, κοινωνικές σχέσεις μέσα από εμπορευματοποιημένες, ετεροκαθοριζόμενες και άρα αλλοτριωτικές διαδικασίες. Αυτή η αλλαγή γίνεται γιατί, πέρα από τον χρυσό κανόνα της εξουσίας «όσο λιγότεροι τόσο καλύτερα», η θρησκεία μπορεί να αποτελέσει τροχοπέδη, στο βαθμό που ασκεί ισχυρή κοινωνική επιρροή, στις σύγχρονες επιδιώξεις της κυριαρχίας. Οι εποχές των θρησκευτικών φανατισμών και των μεταφυσικών παρακρούσεων, όπως όλα δείχνουν, έχουν περάσει ανεπιστρεπτί (μιλώντας πάντα για τον δυτικό κόσμο).Φυσικά αυτό δεν έγινε εξαιτίας της αυθόρμητης στροφής της κοινωνίας προς τον ορθολογισμό, ούτε βέβαια βάσει κάποιου σχεδίου που επινοήθηκε στις στοές από εβραιομασόνους όπως θα αποφαίνονταν γλαφυρά οι παραθρησκευτικοί κύκλοι. Αλλά είναι απόρροια της εξελικτικής πορείας του καπιταλισμού και έρχονται να αναδιαρθρώσουν τόσο το κοινωνικό είναι, όσο (και πολύ περισσότερο) το κοινωνικό φαντασιακό, με στόχο τον αποτελεσματικότερο έλεγχο της κοινωνίας.

Τα παραπάνω μπορούν να γίνουν πιο ξεκάθαρα αν κάνουμε μια σύγκριση της θρησκευτικής ηθικής με την ηθική της αγοράς και του μοντέλου ανθρώπου που επιδιώκουν να παράγουν αμφότερες, καθώς και πώς μπορούν να συμβάλουν στην διαδικασία του κοινωνικού ελέγχου όπως έχει διαμορφωθεί σήμερα. Η θρησκευτική ηθική είναι πλήρως ιδεαλιστική απαξιώνοντας κάθε τι υλικό. Επίσης είναι συντηρητική και εχθρική σε οποιαδήποτε εξέλιξη μένοντας προσηλωμένη σε αιώνιες παραδόσεις.

Από την άλλη τονίζει την διαφορετικότητα της κουλτούρας των λαών, την έννοια της κοινότητας και της αλληλεγγύης με στρεβλωμένες όμως μορφές που βασίζονται στην ιεραρχία, στην υποταγή, στην μαζοποίηση και πολλές φορές στην μισαλλοδοξία και στον ρατσισμό. Στον αντίποδα, η ηθική της αγοράς, προστάζει την ιδιώτευση και τον ατομικισμό. Προστάζει την ομογενοποίηση και την ισοπέδωση της διαφορετικότητας τόσο σε επίπεδο ατόμων όσο και κοινωνιών. Είναι ηλίου φανερότερο ποιο από τα δύο δόγματα εξυπηρετεί το μοντέλο του πλανητικού χωριού που προωθεί η κυριαρχία με σύνορα ανοιχτά για τα εμπορεύματα και κλειστά για τους ανθρώπους, με ανθρώπους-ανδρείκελα να συρρικνώνονται κατά εκατομμύρια στις μητροπόλεις και συγχρόνως να είναι μόνοι, με την αναγωγή του συλλογικού στο ατομικό. Η απάντηση των θρησκευτικών θεσμών στο νέο status quo που τους επιβλήθηκε, δεν ήταν και δεν θα μπορούσε να είναι και πολύ δυναμική. Για να εξασφαλίσουν την επιβίωσή τους αναγκάστηκαν να απεκδυθούν τον ρόλο του συλλογικού εκφραστή της κοινωνικής ηθικής και να ξαναμπούν από το παράθυρο αποτελώντας πλέον ατομική υπόθεση του κάθε πιστού. Η θέση τους είναι σε ένα ράφι σούπερ μάρκετ όπως όλα τα προϊόντα και αυτό το έχουν καταλάβει εδώ και καιρό, καθώς πλέον η προσέγγιση πιστών γίνεται με όρους μάρκετινγκ (βλ. παπαροκάδες, image makers κτλ.).

> **“Ο διαφημιστής, ο Μωυσής της κοινωνίας του θεάματος, υπόσχεται την Γη της Επαγγελίας και αυτή δεν βρίσκεται στην άλλη άκρη της ερήμου, αλλά στην πλησιέστερη αντιπροσωπεία αυτοκινήτων.”**

Οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος
(... ή της ίδιας αγιογραφίας)

Με βάση την αντιπαραβολή θρησκείας και καταναλωτισμού η πρώτη εντύπωση που δημιουργείται είναι ότι αυτά τα δύο δόγματα είναι αντιθετικά. Η μεγαλύτερη αντίθεση εντοπίζεται στην φύση τους. Από τη μια η φύση της θρησκείας είναι ιδεαλιστική ενώ του καταναλωτισμού υλιστική. Παρολ' αυτά ο υλισμός που διέπει τον καταναλωτισμό είναι οξύμωρος, γιατί ναι μεν οριοθετεί το πεδίο δράσης του σε υλικά αγαθά δίνοντας όμως σε αυτά χαρακτηριστικά πέρα από την υλική τους φύση. Η αξία των αντικειμένων δεν εξαρτάται πλέον από την χρηστικότητα τους αλλά από τον αντίκτυπό τους στο θεσμισμένο κοινωνικό φαντασιακό (επιβεβαιώνοντας το τσιτάτο «δεν καταναλώνουμε για να ζούμε, αλλά ζούμε για να καταναλώνουμε»).

Ο καταναλωτισμός δεν ικανοποιεί πραγματικές ανάγκες, αλλά ικανοποιεί και αναπαράγει αυταπάτες. Η φετιχοποίηση και η θεοποίηση των αντικειμένων οδηγεί στο συμπέρασμα ότι ο καταναλωτισμός δεν μπορεί να έρθει σε ρήξη όσον αφορά την ουσία, με την θρησκεία, όπως την θεωρούμε στην παραδοσιακή της μορφή, αλλά αποτελεί μετάλλαξή της. Είναι μια νέα θρησκεία, αλλά αντί για ένα σεβάσμιο και βλοσυρό γέροντα έχει για θεό ένα πολυμίξερ ή ένα home cinema. Μια θρησκεία που ξαναορίζει την ευτυχία και μεταφέρει τις αυταπάτες από τον ουρανό κάτω στην γη. Ο διαφημιστής, ο Μωυσής της κοινωνίας του θεάματος, υπόσχεται την Γη της Επαγγελίας και αυτή δεν βρίσκεται στην άλλη άκρη της ερήμου, αλλά στην πλησιέστερη αντιπροσωπεία αυτοκινήτων.

Π. Π.

φάκελος / εμπορευματοποίηση

Ξανά πόλη φρούριο κράτος

Η πόλη ήταν ανέκαθεν ένα δυναμικό πεδίο ισχύος. Η αστική επανάσταση αναμόρφωσε την ελευθεριακή πόλη του μεσαίωνα αντιστοιχώντας τον χώρο στις απαιτήσεις μιας κεντρικής διεύθυνσης. Η εμπορευματοποίηση του χώρου επέφερε μια σταδιακή απορύθμιση των διαδικασιών συνεύρεσης. Η πολεοδομία έδρασε στην αρχή κατασταλτικά αλλάζοντας ό,τι επέδρασε ευεργετικά σε εξεγέρσεις όπως η παρισινή κομμούνα. Γρήγορα όμως πέρασε στη διαδικασία παραγωγής ενός τρόπου ζωής.

Το ιστορικό κέντρο που ανέκαθεν συνέθετε μια συλλογική μνήμη τώρα εκφράζει τη διευρυνόμενη λήθη, το στιγμιαίο, τη συλλογική μνήμη του εμπορεύματος. Από το κέντρο εξορίστηκε η κοινωνία. Ο ιστορικός χρόνος, ο οποίος συσχετίζει, διαπλέκει, εναρθρώνει ή εξαρθρώνει χώρους, αποσύρεται δίνοντας τη θέση του σε θραύσματα-κβάντα ιστοριών. Έχουμε τη διάλυση του δημόσιου χώρου και την πλήρη ιδιωτικοποίησή του. Ο χώρος χάνει κάθε ιστορικό βάρος, αποβάλλει την όποια συνδυαστική του ισχύ και χάνεται ως μέρος συνεύρεσης και σύνθεσης. Ζούμε την ολοκληρωτική διάρρηξη του δεσμού του ανθρώπου με τη γη. Η σύγχρονη αποδόμηση κάθε συνεκτικού πλαισίου εκπληρώνει τον κύριο στόχο της πολεοδομίας που ήταν μια διαρκής αυτονόμηση της απομόνωσης. Ακόμα και τα προάστια, που εξέφρασαν σε εποχές ταχείας ανάπτυξης τη συμμαχία των κυρίαρχων ελίτ με τα μεσοαστικά στρώματα και με κομμάτια της εργατικής αριστοκρατίας, δίνουν πλέον τη θέση τους σε καλά φυλασσόμενες υγειονομικές ζώνες. Οι καινούργιες πόλεις δεν έχουν κέντρα ως σημεία αναφοράς. Αποστειρωμένοι χώροι υψηλής ποιότητας κατανάλωσης, πάρκα για τη βιομηχανία διασκέδασης, θεματικές ζώνες. Πρόσφατα έγιναν τα εγκαίνια ενός θεματικού πάρκου στο Βερολίνο όπου προσομοιώνεται ένας εξωτικός παράδεισος στην καρδιά της μεγαλούπολης. Τουρισμός χωρίς μετακίνηση, χωρίς τον κίνδυνο των τσουνάμι! Η πόλη καταναλώνει πλέον τον εαυτό της, ο δημόσιος χώρος βρίσκεται -σε ψήγματα- πλέον μόνο στο εσωτερικό των γκέτο και στα ΜΜΕ.

Ο έλεγχος της πολυπλοκότητας της ζωής στις μητροπόλεις είναι κεντρικός στόχος της κυριαρχίας. Οι ροές, οι αρτηρίες, κάθε σημείο πρόσβασης ελέγχεται πλήρως. Στη νέα ενοχική εποχή καθετί διαφορετικό είναι εν δυνάμει εχθρός. Η πόλη δεν είναι πλέον πεδίο μύησης αλλά αναγκαίο κακό. Το ανήσυχο γίγνεσθαι αντικαθίσταται από την παθητικότητα. Το άτομο, μετατρεπόμενο από πρόσωπο σε μονάδα, ζώντας σε κτίρια στρατώνες αναμορφώνει την ταυτότητά του στη βάση ενός κοινού φόβου. Γρήγορα μέσα μεταφοράς που δεν μας μεταφέρουν, μας διανέμουν μέσα από τεράστιες λεωφόρους που διαμελίζουν την πόλη, μέσα από υπόγειες οδούς. Η χρήση της πόλης ως εργασιακού χώρου, ως υπνωτηρίου, ως χώρου έκθεσης εμπορευμάτων.

Σ' αυτή τη μάχη για τον έλεγχο του χώρου η κυριαρχία μεταφέρει την εμπειρία της από τους "προληπτικούς πολέμους". Οι σύγχρονες μάχες είναι μάχες για τον έλεγχο των πρωτευουσών. Η αρχιτεκτονική συμβάλλει στην ανάπλαση του πεδίου μάχης, στην οργάνωση της πόλης προς όφελος των δυνάμεων ελέγχου. Η πόλη δεν είναι ο τόπος, αλλά ο μηχανισμός του πολέμου. Η εξουσία επιτίθεται στον ίδιο τον αστισμό, όχι μόνο στην υλικότητα αλλά σ' όλα τα σημεία που προάγουν τη διαφορετικότητα. Η αρχιτεκτονική ως μηχανισμός ελέγχου συμμετέχει στην ιδιωτική παραγωγή χώρων μαζικής κατανάλωσης. Δυσθεώρητες κατασκευές αυτοϊκανοποίησης του εμπορεύματος, διάλυσης της πυκνότητας της πόλης. Στη Τζενίν, στη Βαγδάτη και αλλού η αρχιτεκτονική είναι υπόλογη εγκλημάτων ανήκουστων. Στο εσωτερικό των δυτικών κοινωνιών είναι μέρος μιας διαδικασίας υποκατάστασης της ζωής από το παραγόμενο προϊόν.

Δεν φτάνει να αρνηθούμε τη χρήση της πόλης ως χώρο βίας, ως σύγχρονο στρατόπεδο συγκέντρωσης, πρέπει να τον επαναοικειοποιηθούμε. Ο χώρος δεν ήταν ποτέ προσφερόμενο αγαθό αλλά ένα ενεργειακό αποτέλεσμα σύγκλισης, συνάντησης, διαλόγου όπου οι μνήμες δημιουργούσαν χώρους άρνησης και διαφυγής. Ο δημόσιος χώρος είναι έξω και μακριά από την ταύτισή του με το κράτος, ο επαναορισμός του είναι στόχος εκ των ων ουκ άνευ για κάθε άνθρωπο που επιθυμεί να αποδομήσει την εξουσία. Από την περιπλάνηση των καταστασιακών, στην ηθική των οδοφραγμάτων της κομμούνας και την επέλαση του Σηάτλ η μάχη στέκει μπροστά μας, οι μορφές της είναι ακόμα ανοιχτές.

Σίσυφος







Οι λέξεις που θελήσαμε να ωθήσουμε στο προσκήνιο θά 'πρεπε να είναι οικείες. Αλλοτρίωση, πραγμοποίηση, εμπορευματοποίηση. Λέξεις ανάδειξης της καπιταλιστικής απαξίωσης της ύπαρξης. Χιλιάδες φορές πέρασαν μπροστά από τα μάτια μας χαραγμένες πάνω σε πολύ σημαντικά έργα. σήμερα όπου η σημασία τους αγγίζει τους πάντες, όπου η διαβρωτική τους ισχύς έχει αντίκτυπο παντού, η ενασχόληση με αυτές θα έπρεπε να είναι μια υπόθεση ευχάριστης ρουτίνας. Να όμως που είναι σαν κάπως να ξεγλιστράνε από την προσδοκόμενη στιβαρότητα σαν να θολώνουν εκεί που θα έπρεπε να είναι ξεκάθαρες.

Το εμπόρευμα ως δίκαιο καταργεί τη ζωή

Το προϊόν αποτελεί πλέον την μόνη συνεκτική μνήμη. Η επικοινωνία, η κοινωνικότητα και το εμπόριο έχουν γίνει αδιαχώριστα.

Στην αναζήτηση των αιτίων μιας διαφαινόμενης αποτυχίας, βρίσκεται κανείς μπροστά στη διαπίστωση μιας αλλαγής νοήματος. Μιας τέτοιας διάχυσης αυτών των εννοιών στο σύνολο της κοινωνίας που τις κάνει να χάνουν τον δυναμισμό που θα θέλαμε να μας προσδώσουν. Είναι πια κάτι παραπάνω από καταδεικνυόμενες αλήθειες, είναι μέρος του κοινωνικού DNA. Ο καπιταλισμός έχει εν πολλοίς πετύχει μια από τις βασικές του επιδιώξεις: την επέκταση του εμπορίου σε κάθε πτυχή της ανθρώπινης δραστηριότητας. Στις αρχές του εικοστού αιώνα είχαμε μια αλλαγή στην έμφαση από τα βιομηχανικά προϊόντα στην παροχή υπηρεσιών, και τώρα μια εξίσου σοβαρή μεταστροφή από τις υπηρεσίες στην εμπειρία. Κάποτε στόχος ήταν η δημιουργία καταναλωτικής συνείδησης. Σήμερα είναι η ίδια η συνείδηση ο στόχος. Αυτό που άρχισε ως εμπορευματοποίηση του χώρου δείχνει να οδεύει προς την πλήρη εμπορευματοποίηση του χρόνου. Καταργώντας τον ιστορικό χρόνο που η αστική επανάσταση δημιούργησε, το προϊόν αποτελεί πλέον την μόνη συνεκτική μνήμη. Η επικοινωνία, η κοινωνικότητα και το εμπόριο έχουν γίνει αδιαχώριστα.

Τα εμπορικά δίκτυα υφαίνουν έναν ιστό γύρω από την ολότητα της ανθρώπινης ζωής ανάγοντας κάθε στιγμή ζωντανής εμπειρίας σε μια εμπορευματοποιημένη κατάσταση. Οι εταιρείες επιθυμούν μια διαρκή σχέση με τον πελάτη, προσπαθούν να γίνουν αναπόσπαστο στοιχείο της ζωής του, πανταχού παρούσες, ένα συμπλήρωμα ύπαρξης λειτουργώντας για λογαριασμό του στην εμπορική σφαίρα. Ο πελάτης στρατολογείται και ενσωματώνεται σ' έναν πυκνό ιστό ατέρμονων εμπορικών σχέσεων και μπορεί να εξαρτηθεί ολοκληρωτικά από εμπορικές δυνάμεις που ελάχιστα καταλαβαίνει και επί των οποίων δεν ασκεί κανέναν έλεγχο. Το εμπόριο γίνεται ο κυρίαρχος μεσολαβητής των ανθρώπινων σχέσεων. Τα εργαλεία της αγοράς, οι διαδικασίες ελέγχου της συμπεριφοράς (όπως η ψυχολογία) δημιουργούν ένα νέο περιβάλλον οργάνωσης της προσωπικής ζωής. Ακόμα και οι επιθυμίες ή τα όνειρα δουλεύουν για το μάρκετινγκ. Κάθε πτυχή της ανθρώπινης ζωής είναι πλέον ένα μετρήσιμο μέγεθος που διυλίζεται και αποτυπώνεται στα διαφημιστικά μηνύματα. Η ίδια η σκέψη μετατρέπεται σε εμπόρευμα και η γλώσσα σε μέσο προώθησης αυτού. Τα άτομα έχουν αναχθεί σε μια καθαρή διαδοχή στιγμιαίων εμπειριών που δεν αφήνει ίχνη. Από τον άνθρωπο καταναλωτή περνάμε γρήγορα στον άνθρωπο αγορά. Η ζωή έχει αναχθεί μέσω στατιστικών σε μια απλή καταναλωτική συνήθεια στο διαρκώς επιμηκούμενο οκτάωρο, σε μια χημική διαδικασία. Σήμερα το στυλ είναι σαφώς πάνω από την προσωπικότητα. Ο πλήρως κορεσμένος εαυτός δεν σου ανήκει αλλά εξαφανίζεται σε ένα πεδίο συσχέτισης.

Το αυτοκίνητο, το home cinema, ο υπολογιστής, το κινητό, όλα τα σύγχρονα γκάτζετ επιτείνουν τις συνθήκες απομόνωσης των ήδη μοναχικών πληθών. Πίσω από τις απαγορευτικές πινακίδες στις εισόδους των πολυκατοικιών κρύβεται μια μοναξιά που καταργεί την πολυπλοκότητα. Η ηθική της επιβίωσης καταδικάζει κάθε ποικιλία. Η συνήθεια έχει ακρωτηριάσει τόσο καλά τον άνθρωπο που, αυτοακρωτηριασμένος, να πιστεύει ότι υπακούει σε φυσικούς νόμους. Η δύναμη της μονοτονίας είναι τεράστια. Απέναντι στην απόγνωση που προκύπτει από τη διαπίστωση πως τα πάντα είναι θνητά, ο καπιταλισμός εγκαθιστά στρώσεις με "αναγκαία" καταναλωτικά αγαθά. Η ατομικότητα τείνει να γίνει κόμβος εμπεδωμένος σε δίκτυα, μέρος μιας ψηφιακής ολότητας διαλύοντας κάθε παλιά κοινωνική σχέση. Εδώ είναι και η σημαίνουσα διαφορά: στην αναμόρφωση της ταυτότητας του δυτικού ανθρώπου. Κάθε συνεκτικό πλαίσιο αναφοράς καταρρέει, κάθε τι κοινό απορυθμίζεται, ο έλεγχος του πελάτη είναι το ίδιο σημαντικός με τον έλεγχο του εργάτη, η οργάνωση της κατανάλωσης το ίδιο σημαντική με την οργάνωση της παραγωγής. Ανταλλάσσοντας το είναι με το έχειν, η αστική εξουσία έχασε την μυθική ενότητα του είναι με τον κόσμο. Σήμερα όπου το έχειν έγινε φαίνεσθαι η ολότητα έχει πλήρως θρυμματιστεί. και το κενό καλύπτει η βία, η καταστολή. Η παθητική αποδοχή είναι δεδομένη, όμως η νεοηθική επιζητά την ταύτιση.

Ακόμα και οι επιθυμίες ή τα όνειρα δουλεύουν για το μάρκετινγκ. Κάθε πτυχή της ανθρώπινης ζωής είναι πλέον ένα μετρήσιμο μέγεθος που διυλίζεται και αποτυπώνεται στα διαφημιστικά μηνύματα.

Στο δρόμο που οδηγείται από τη μυθολογία στην λογιστική η σκέψη έχασε το στοιχείο της αναστόχασης του εαυτού της. Είναι σήμερα που η εξουσία δια στόματος Μπους κραυγάζει για ατομικότητα και ελευθερία. Σήμερα που το άτομο είναι απλώς το κέντρο που συναντιούνται οι γενικές τάσεις. Η προσπάθεια ενοποίησης της κοινωνίας από έναν διαρκώς επεκτεινόμενο χώρο κατανάλωσης. Η διαρκής άρνηση της ζωής. Μια θρησκευτική σπουδή προς την κυρίαρχη ελευθερία του εμπορεύματος. Ελευθερία απάθειας. Ναι, διότι ευτυχία μπορεί να υπάρξει μέσα από την παθητικότητα, όλα τα άλλα είναι εκτός πλαισίου αναφοράς, εκτός νόμου. Η αγορά αποδεσμεύεται πλήρως από την κυριαρχία του κοινωνικού. Έτσι, η πολιτική δύναμη της εργασίας εξασθενεί σημαντικά. Το κράτος πρόνοιας διαλύεται όχι μόνο ως μορφή ενσωμάτωσης-εκπροσώπησης, αλλά και ως βασικός μεσολαβητής στη σχέση δημόσιου-ιδιωτικού. Η αγορά άλλωστε συνέταξε στη σφαίρα του ιδιωτικού τεράστια τμήματα του δημοσίου.

Εδώ όμως βρίσκεται και το έλλειμμα του αριστερού λόγου σ' όλες του σχεδόν τις εκφάνσεις. Η ταύτιση δημόσιου-κρατικού που δημιούργησε μια τεράστια ποικιλία παρεχόμενων από το κράτος "αγαθών" τα οποία τα κινήματα κλήθηκαν να υπερασπιστούν. Δεν μπόρεσαν να αντιληφθούν ότι η πολιτική δικτατορία πάνω στις ανάγκες δεν μπορεί να ανταγωνιστεί την εμπορευματική δικτατορία πάνω στις ανάγκες. Η λογική "ας καταλύσουμε πρώτα την εξουσία και αργότερα αλλάζουμε και την κοινωνία" είναι μητέρα τερλαστιων δεινών. Πρέπει να σταθούμε επίσης και στην πίστη που επέδειξε ο λόγος αυτός στο ιδεολόγημα της προόδου που έχει δώσει σήμερα στις εξελίξεις την εικόνα την εικόνα ενός φυσικού νόμου. Οι επιστήμες θέτουν τα θεμέλια αναστοχασμού της πραγματικότητας που η οικονομία ήδη αποδομεί. Έτσι, ο κόσμος καθίσταται ένα σενάριο, αλλά ως τέτοιο αφομοιώνει πλήρως τον άνθρωπο. Καθιστώντας τη διαδικασία ως κυρίαρχο σκηνοθέτη. Οι πολυεθνικοί κολοσσοί δεν νίκησαν το άτομο επειδή του πρόσφεραν πλήρη ικανοποίηση, αλλά επειδή το διέλυσαν ως υποκείμενο. Είναι εδώ όπου η υπέρβαση του ανθρώπου από μηχανισμούς όπως ο διαλεκτικός υλισμός, η ιστορική αναπόφευκτη κίνηση-συνέχεια, η ανάγκη πρωτοπορειών-κομμάτων έπαιξε καταλυτικό ρόλο.

Τίποτα δεν μας ανήκει. Το φως, ο αέρας, ο έρωτας, το νερό, τα γονίδια, ο χρόνος, η ίδια η ζωή τείνουν να καταστούν αγαθά-εμπορεύματα. Δεν συναινούμε στην αιώνια καταδίκη ούτε στην αδηφάγο ματιά του μοιραίου, πολύ δε περισσότερο δεν θα συναινέσουμε σε μια αιώνια εξορία. Μόνο μέσα από τη ριζική αντίδραση στα καπιταλιστικά οράματα μπορεί να επανακληθεί το εγώ σαν ενότητα. Αναζητούμε τον ου-τόπο. Χωρίς ουτοπίες αυτού του είδους το κοινωνικό φαντασιακό θα ήταν περιορισμένο στον στενό ορίζοντα του πραγματικά υποφερτού και η ζωή σε μια διευρυμένη αναπαραγωγή του ταυτόσημου. Λέμε όχι στην ηθική της προόδου, της αποτελεσματικότητας. Η σύγκρουση για το νέο συνεκτικό νόημα είναι ανοικτή. Δεν θα είμαστε απόντες.

Φ. Π.



φάκελος / εμπορευματοποίηση

Ανθρώπινες ανάγκες, μηχανισμοί κυριαρχίας και ένα εφτασφράγιστο μυστικό.



Πυραμίδα των αναγκών: μύθοι και πραγματικότητα

Το σύγχρονο καταναλωτικό marketing & η βιομηχανία της διαφήμισης, για να δικαιολογήσουν την ύπαρξη του καταναλωτισμού, ως φορέα κοινωνικής και ατομικής αναγκαιότητας, στηρίχθηκαν επάνω στην θεωρία της ιεράρχησης των ανθρωπίνων αναγκών. Απώτερος στόχος ήταν, να αναδείξουν τις εμπορευματοποιημένες αξίες ως την μέγιστη κοινωνική απαίτηση.

Η θεωρία της ιεράρχησης των αναγκών με την γνωστή απεικόνιση της, την πυραμίδα (των αναγκών), δημιουργήθηκε από τον Αμερικάνο ψυχολόγο Abraham Maslow. Στην προσπάθεια του να εξηγήσει, με βάση την κατανόηση των ανθρώπινων κίνητρων και τις ανάγκες που αυτές συγκαλύπτουν, την ανθρώπινη συμπεριφορά, υπέθεσε ότι υπάρχουν 5 ιεραρχημένες κατηγορίες αναγκών: Φυσιολογικές, Προστασίας, Κοινωνικές, Ψυχολογικές & Αυτο-εκτίμησης.

Οι φυσιολογικές ανάγκες, όπως και αυτές της προστασίας περιγράφηκαν ως Χαμηλού Επιπέδου, ενώ οι κοινωνικές και ψυχολογικές ανάγκες και της Αυτό-εκτίμησης ως Υψηλού (Επιπέδου). Οι ανάγκες του πρώτου επιπέδου ικανοποιούνται εξωτερικά, ενώ αυτές του Υψηλού επιπέδου εσωτερικά, στο ίδιο το άτομο. Η Αυτο-εκτίμηση, παρότι υπάρχει σαν το ανώτερο στάδιο των αναγκών, παραμένει ένας γενικός και απροσδιόριστος οντολογικός στόχος. Η θεωρία του Maslow αναπτύχθηκε την Δεκαετία του 50 μέσα στην δίνη της ανάπτυξης του καταναλωτισμού και θεωρήθηκε ένα πολύ βολικό εργαλείο υποστήριξης του. Από τότε η θεωρία αυτή, αν και έχει αμφισβητηθεί, χρησιμοποιείται ευρέως στους τομείς της διοίκησης επιχειρήσεων, στο marketing και αλλού, ενώ αποτελεί την βολική «καραμέλα» του ακαδημαϊκού καπιταλισμού στον τομέα του management. Σε αυτή την ιεραρχική σχέση κατανομής των ανθρωπίνων αναγκών, η μετακίνηση από το χαμηλότερο επίπεδο προς την κορυφή της πυραμίδας προδιαθέτει ως προαπαιτούμενη την εξ ολοκλήρου κάλυψη των χαμηλότερων επιπέδων.

Έτσι για να φτάσει κανείς στην ικανοποίηση των κοινωνικών αναγκών θα πρέπει να έχει ικανοποιηθεί πρώτα το βασικό θεμέλιο της πυραμίδας – η ανάγκη για επιβίωση – και το αμέσως επόμενο, η ανάγκη για ασφάλεια. Αν και φαντάζει ορθολογική η θεωρία των αναγκών για την κάλυψη των απαιτήσεων του marketing και της διαφήμισης, ώστε να εξ-ορθολογισθούν & να δικαιολογηθούν η εμπορευματική κυριαρχία & η καταναλωτική υπεραξιακή κουλτούρα, στην ουσία είναι ένας μύθος. Όπως παραδέχτηκε και ο ίδιος ο Maslow, στο καπιταλιστικό, «εξουσιαστικό σύστημα, η αναρρίχηση της πυραμίδας των αναγκών παραμένει ανολοκλήρωτη. Ο άνθρωπος εγκλωβίζεται ανάμεσα στις ψυχο-κοινωνικές ανάγκες και στις χαμηλές ανάγκες τις προστασίας και της επιβίωσης χωρίς ποτέ να μπορεί να φτάσει στην κορυφή, που είναι η αυτο-εκτίμηση, η αυτο-εκπλήρωση και η αυτονομία. Η συνθήκη αυτή μπορεί να αναπτυχθεί μόνο σε μια αναρχική- αντιεραρχική κοινωνία.» Αυτή την ουσία που εσκεμμένα αποκρύπτεται, δεν θα την μάθουν ποτέ όλοι αυτοί οι προσεχώς-manager οικονομικών πανεπιστημίων, οι διαφημιστές και οι marketers. Άλλωστε μια τέτοια γνώση δεν τους είναι απαραίτητη και δεν εξυπηρετεί τα εταιρικά αγοραία οράματα των πολυεθνικών.

Ο καπιταλισμός στην μεταπολεμική εποχή των baby-boomers, ικανοποίησε στο έπακρο τις ανάγκες για επιβίωση και ασφάλεια, με την ραγδαία οικονομική ανάπτυξη στον απελευθερωμένο δυτικό κόσμο. Ο καταναλωτισμός (αγορά – ζήτηση) λειτούργησε ως συμπληρωματικό στοιχείο ανατροφοδότησης της βιομηχανικής παραγωγής (πώληση –προσφορά) για να ικανοποιήσει την «ευημερία» του θαυμαστού εκείνου κόσμου των δεκαετιών του '50 – '60. Με τον κορεσμό της κατανάλωσης ως κοινωνικής ανάγκης στις αρχές της δεκαετίας του '80, έχουμε δειλά – δειλά την ενεργοποίηση της εμπορευματοποίησης ως προς την πρωτόλεια glamorous εκδοχή της. Με την έλευση της παγκοσμιοποίησης & την υποχρεωτική αποδοχή του Αμερικανικού τρόπου ζωής, οι μηχανισμοί κατασκευής αναγκών αλλάζουν προτεραιότητες. Η ενδυνάμωση της κυριαρχίας της εικόνας την δεκαετία του '90 και του lifestyle να κυριαρχούν στις μέρες μας, παράγουν ένα πολιτιστικό υποπροϊόν κενό περιεχομένου.

Η απαξίωση του ατόμου και η ολοκληρωτική του αποξένωση από τον κοινωνικό & φυσικό κόσμο δεν οδηγεί πια στην αναζήτηση της χαμένης ταυτότητας –ως αποτέλεσμα προϊοντικής υπόσχεσης– αλλά στην κατοχή εμπειριών. Οι εμπειρίες αυτές φαίνεται να επανασυνδέουν τον άνθρωπο με το φυσικό περιβάλλον (extreme sports, οικολογία, κλπ) ή να ενθαρρύνουν την επικοινωνία (κινητά, chat rooms) χωρίς όμως να εκμηδενίζουν την απόσταση και να αναιρούν την ατομικιστική μοναξιά. Σε αυτή την φάση, η αξία της κοινωνικής συνεύρεσης, ως αυτο-εκπληρούμενης κοινωνικής σχέσης, έχει περάσει ανεπιστρεπτί.

Στην αυγή της νέας χιλιετίας, οι διαπλεκόμενοι μηχανισμοί υποταγής συνεχώς επανακαθορίζονται και αλλάζουν, επιβάλλοντας ένα νέο πρότυπο ανθρωπίνων αναγκών. Σήμερα ο καπιταλισμός στρέφεται επιθετικά στην αναίρεση των κεκτημένων σε οικονομικό επίπεδο, διαμέσου του φιλελευθερισμού και της παγκοσμιοποίησης. Η εργασία παύει να αποτελεί το κεκτημένο που κάλυπτε εξ ολοκλήρου την ανάγκη για επιβίωση. Στην συνέχεια, σε θεσμικό επίπεδο, έχουμε την αμφισβήτηση της προστασίας ως ανάγκης, με την κατάργηση του κράτους-πρόνοιας και, τέλος, σε πολιτικό επίπεδο, τον πόλεμο ενάντια στην τρομοκρατία. Η προστασία επανακαθορίζεται, ενώ προβάλλεται εκβιαστικά, ένας φαινομενικός γενικευμένος κίνδυνος να ελλοχεύει από παντού. Στόχος είναι η δικαιολόγηση των επιλογών της κυριαρχίας ως προς την κατάργηση βασικών ατομικών και κοινωνικών δικαιωμάτων. Με την αποδόμηση των, εξωτερικών από το άτομο, χαμηλών αναγκών (επιβίωση – προστασία), το σύστημα χρειάζεται να προβάλει ως μύθο και όχι ως πραγματικότητα μια νέα διαφορετική διαχείριση των υψηλών αναγκών (κοινωνικές - ψυχολογικές), οι οποίες είναι εσωτερικές και αλλότριες προς το άτομο. Διαμέσου του καταναλωτισμού (κοινωνική ανάγκη) και του lifestyle (ψυχολογική ανάγκη) έχουμε την χειραγώγηση σε ιδεολογικό επίπεδο με στόχο την εκτροπή της προσοχής του ατόμου από τις αρνητικές υλικές διεργασίες που συντελούνται στο επίπεδο των βασικών αναγκών.

Αν και φαντάζει ορθολογική η θεωρία των αναγκών για την κάλυψη των απαιτήσεων του marketing και της διαφήμισης ώστε να εξ-ορθολογισθεί η εμπορευματική κυριαρχία & η καταναλωτική υπεραξιακή κουλτούρα, στην ουσία δεν είναι πάρα ένας μύθος.

Με τον τρόπο αυτό επιχειρείται η εξισορρόπηση ενός «μπερδεμένου» ανθρώπου που ζει σε δυο αντίθετες και ασύμμετρες πραγματικότητες. η αυτόεκτίμηση γίνεται για ακόμη μια φορά ένας ατομικός στόχος για την μάζα, εκπληρούμενος μόνο διαμέσου εκλαϊκευμένων βιβλίων βραχείας ψυχοθεραπείας με θέμα : «Γίνε ο εαυτός σου, σε μια μέρα ή ώρα ή λεπτό» εύκολα και γρήγορα. Η παρουσία ενός δυνατού κοινωνικού κινήματος αμφισβήτησης και ρήξης, ως το αντίπαλο δέος, είναι μια αναδυόμενη κοινωνική αναγκαιότητα που περνά απαρατήρητη μπροστά στα υπνωτισμένα από τα διαφημιστικά μηνύματα μάτια του σύγχρονου ανθρωπάκου. Η συνολική απαξίωση της στιγμής και η ανάδειξη του ατομικιστικού ανθρώπου που μπορεί να ανέβει τα σκαλοπάτια της δοτής πυραμίδας των αναγκών, αλλά χωρίς να φτάνει ποτέ στην αυτό-εκπλήρωση, είναι ο σύγχρονος μηχανισμός εμπορευματοποίησης και κυριαρχίας.

Το άτομο σε μια πραγματικότητα χωρίς περιεχόμενο παραμένει απλά ένας Ανθρωπάκος. Το παλαιό κάλεσμα «Άκου Ανθρωπάκο» προς μια έστω και περιορισμένης μορφής απελευθέρωση, μετουσιώθηκε σε «Άνθρωποι σε μπελάδες», για να φτάσει στον σημερινό κόσμο να χρειάζεται να σπάσει ο «κώδικας Da Vinci» μόνο για να αποκαλυφθεί η σημερινή υποταγή στην νέα τάξη πραγμάτων. Η αυτό-εκτίμηση και η αυτονομία θα παραμένει διαχρονικά, όσο υπάρχει εξουσία, η μεγαλύτερη εκ των αναγκών του ανθρώπου και δεν χρειάζονται πυραμίδες, κύβοι, τετράγωνα ή κύκλοι για να το αποδείξουν. Ενώ σίγουρα μπορεί να την προσεγγίσει κανείς, αρκεί να κλείσει τα αυτιά του στις σειρήνες του καταναλωτισμού και της εμπορευματοποίησης. *Αργύρης Αργυριάδης*

Έγινε στο Βερολίνο η πρώτη συνάντηση ακτιβιστών και ακτιβιστριών από διάφορες χώρες της Ευρώπης



Euromayday 2005

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ ΑΠΟ ΤΟ ΒΕΡΟΛΙΝΟ *Άκης Γαβριηλίδης*

Το Σαββατοκύριακο 15 και 16 Ιανουαρίου, έγινε στο Βερολίνο η πρώτη συνάντηση ακτιβιστών και ακτιβιστριών από διάφορες χώρες της Ευρώπης για την προετοιμασία τής Euromayday 2005. Όπως ίσως θα γνωρίζουν οι αναγνώστες, πέρυσι την Πρωτομαγιά σε κάποιες πόλεις της Ευρώπης είχαν οργανωθεί με αυτό τον τίτλο συγκεντρώσεις και δράσεις διαμαρτυρίας αλλά και εορτασμού, από ομάδες και άτομα που αναφέρονται στο χώρο της «επισφαλούς εργασίας».

Ιδίως στο Μιλάνο και τη Βαρκελώνη οι «παρελάσεις» αυτές είχαν πάρει τις μεγαλύτερες διαστάσεις, εφόσον έλαβαν σ' αυτές πάνω από εκατό χιλιάδες άτομα. Στις δράσεις αυτές χρησιμοποιήθηκε ο αγγλικός όρος Mayday parade, αφενός προς διαφοροποίηση από τις παραδοσιακές τυποποιημένες διαδηλώσεις των επίσημων συνδικάτων, που εκφράζουν κυρίως όσους έχουν ή διεκδικούν πλήρη και σταθερή απασχόληση, και αφετέρου, ως μια αναφορά στο Σικάγο και τις αναρχικές ρίζες της Πρωτομαγιάς.

Μετά την επιτυχή αυτή πρώτη εμφάνιση, υπήρξε η σκέψη να επεκταθεί η Mayday και σε άλλες ευρωπαϊκές πόλεις. Μια πρώτη σχετική συνάντηση είχε γίνει στο Λονδίνο τον Οκτώβριο, στο περιθώριο του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ και στο πλαίσιο του «Beyond the ESF», και στη συνέχεια συγκλήθηκε αυτό το διήμερο στο Βερολίνο με αντικείμενο το συντονισμό όλων όσων ενδιαφέρονται να οργανώσουν φέτος παρόμοιες εκδηλώσεις στις πόλεις τους. Στη συνάντηση πήραν μέρος άτομα και συλλογικότητες από Ιταλία, Ισπανία, Γαλλία, Γερμανία, Μ. Βρετανία, Ολλανδία, Βέλγιο, Φινλανδία, Σουηδία και Σλοβενία. Κόσμος από Ελλάδα δεν ήλθε, αλλά μετείχαν κάποιοι Έλληνες που ζουν σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Το αντικείμενο της συζήτησης ήταν κυρίως οργανωτικό. Σε καλό κλίμα και με συναίνεση συζητήθηκαν και προχώρησαν τα διάφορα θέματα, μεταξύ άλλων αποφασίστηκε να συνταχθεί ένα κοινό μανιφέστο που να καλύπτει τις εκδηλώσεις που θα γίνουν στις διάφορες πόλεις, να φτιάξουμε κοινό λογότυπο και αφίσα και να στηθεί ένα σάιτ ανοιχτής δημοσίευσης όπου όποια ομάδα επιθυμεί θα ανακοινώνει τις δράσεις που πρόκειται να οργανώσει. Όλα αυτά θα οριστικοποιηθούν τις αμέσως επόμενες μέρες ή εβδομάδες. Ένα σημείο στο οποίο υπήρξαν διάφορες γνώμες ήταν το αν θα χρησιμοποιηθεί ή όχι ο όρος «πρεκαριάτο» για να περιγράψει το συλλογικό υποκείμενο στο οποίο αποδίδονται αυτές οι δράσεις.

Τελικά, επειδή υπήρχαν σοβαρές ενστάσεις, ο όρος εγκαταλείφθηκε, διότι κρίθηκε ότι δεν είναι αναγκαίο να βρεθεί μια νέα «ολοποιητική» ταυτότητα που να αναγορευθεί σε πρωταγωνιστή της ιστορίας και να πάρει τη θέση του προλεταριάτου. Θα αναφέρεται φυσικά η precarisation, το γεγονός δηλαδή ότι οι θέσεις εργασίας, οι κοινωνικές σχέσεις συνολικά, οι ζωές μας, γίνονται διαρκώς πιο επισφαλείς και περιστασιακές, και ότι αυτό συνεπάγεται νέα προβλήματα αλλά και δυνατότητες που θέλουμε να αξιοποιήσουμε, και ότι αυτή η μερικότητα ως ένα βαθμό ανταποκρίνεται και σε κάποιες υποκειμενικές επιθυμίες όσων υπόκεινται στην εκμετάλλευση.

Το δίκτυο Φρασανίτο

Με την ευκαιρία της συνάντησης του Βερολίνου, την Παρασκευή 14 το απόγευμα έγινε και συνεδρίαση του δικτύου Φρασανίτο, ενός δικτύου κυρίως πανεπιστημιακών (και) ακτιβιστών οι οποίοι κάνουν πρακτική αλλά και θεωρητική δουλειά για το ζήτημα της μετανάστευσης και εγγράφονται στη λογική του ρεύματος NoBorder. Τα μέλη του δικτύου ήταν ήδη εκεί για την Euromayday, διότι ενδιαφέρονται πολύ για τη δικτύωση αυτή και βλέπουν τη δουλειά τους ενταγμένη απολύτως στην προβληματική για την περιστασιακή εργασία_ θεωρούν ότι αυτή η περιστασιακότητα των συνθηκών ζωής και εργασίας αποτελεί ένα στοιχείο που συνδέει τους μετανάστες με μεγάλα τμήματα του γηγενούς πληθυσμού, και κυρίως με τους νέους εργαζόμενους και τις γυναίκες, και ευνοεί τη συνάντηση και την επικοινωνία των αγώνων τους. Άλλωστε, η όντως μεγάλη συμμετοχή των μεταναστών στις περυσινές εκδηλώσεις στην Ιταλία και την Ισπανία επιβεβαιώνει τη διαπίστωση αυτή και δείχνει ότι οι μετανάστες αναγνωρίζουν κάτι δικό τους στον αγώνα των «επισφαλών».

Η συνεδρίαση είχε ως αντικείμενο την προετοιμασία της πανευρωπαϊκής μέρας δράσης υπέρ των μεταναστών και ενάντια στα κέντρα κράτησης, στις 2 Απριλίου. Επίσης, το δίκτυο με βάση την ηλεκτρονική και προφορική ενημέρωση που είχε, εξέτασε την κατάσταση σχετικά με την πιθανή διοργάνωση κατασκήνωσης NoBorder το καλοκαίρι στην Ελλάδα και την αδράνεια που έχει προκύψει το τελευταίο διάστημα λόγω των διαφορών απόψεων ανάμεσα στους ενδιαφερόμενους να οργανώσουν το καμπ αυτό.

Για την προετοιμασία της αποφασίστηκε να συνταχθεί ένα κοινό μανιφέστο που να καλύπτει τις εκδηλώσεις που θα γίνουν στις διάφορες πόλεις, να φτιάξουμε κοινό λογότυπο και αφίσα και να στηθεί ένα σάιτ ανοιχτής δημοσίευσης όπου όποια ομάδα επιθυμεί θα ανακοινώνει τις δράσεις που πρόκειται να οργανώσει.

Τα μέλη του Φρασανίτο έκριναν ότι δεν τίθεται φυσικά ζήτημα να «διαιτητεύσουν» ή να «δώσουν το χρίσμα» σε κάποιον ή κάποιους οι οποίοι να κάνουν το «γνήσιο» NoBorder, αλλά ότι τους ενδιαφέρει η επαφή με όλες τις ελληνικές συλλογικότητες και πάντως θεωρούν σημαντικό να διοργανωθεί τελικά η κατασκήνωση. Στην περίπτωση αυτή, θα θέλανε μάλιστα να προγραμματίσουν μια ακόμα συνάντηση του Φρασανίτο στην Ελλάδα περί τον Ιούνιο, ώστε να έλθουν σε πιο κοντινή επαφή με τους ενδιαφερόμενους εν όψει και της πορείας προς το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ τού 2006, που θα γίνει στην Αθήνα. (Υπενθυμίζεται ότι το δίκτυο αυτό είχε συγκροτηθεί στο πρώτο Φόρουμ της Φλωρεντίας, ήταν παρόν στη διοργάνωση του Παρισιού το 2003, ενώ πέρυσι στο Λονδίνο πήρε μέρος και στο «κανονικό» Φόρουμ και στις συζητήσεις τού Beyond ESF).

Τα ... βαφτίσια

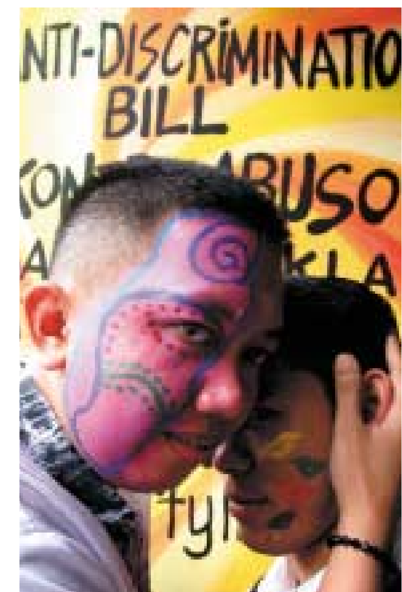
Την τελευταία μέρα, σε κλίμα ... χαλαρότητας (έως θυμηδίας), έγινε μια προκαταρκτική συζήτηση και «ψηφοφορία» για να επιλεγεί το όνομα της δικτύωσης που θα καλέσει για τις κοινές εκδηλώσεις την Πρωτομαγιά -με τη διακηρυγμένη φιλοδοξία να αποκτήσει πιο μόνιμο χαρακτήρα και να οργανώσει και άλλες ανάλογες δράσεις στο μέλλον. Αφού απορρίφθηκαν προτάσεις όπως EuroACT, Temp.org, "Networking class", R.A.P. (Rebels Against Precarity, ή, σύμφωνα με μια πιο «ντελεζική» παραλλαγή: Rhizome Against Precarity) αλλά και ... C.I.A. (και αυτό με δύο εναλλακτικές ερμηνείες: Centre for International Action και Coordination of Independent Activists), τελικά συμφωνήθηκε να παραμείνει ως προσωρινός περιγραφικός τίτλος το Euromayday Network και να ξανασυζητηθεί το θέμα αργότερα.Ορίστηκε δε νέα συνάντηση συντονισμού για το Σαββατοκύριακο 12-13 Μαρτίου στο Παρίσι.

Εν κινήσει

01.
Συνάντηση για το συντονισμό δράσεων ενάντια στη Σύνοδο των G8 καλεί στο Tuebingen, στη νότια Γερμανία, από τις 25 έως τις 27 Φεβρουαρίου η ομάδα DISSENT που έχει συγκροτηθεί για την οργάνωση των διαδηλώσεων τον Ιούλη του 2005 στη Σκωτία. Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με το Dissent!, στη διεύθυνση: info-g82005@riseup.net και στο site του Dissent!: http://www.dissent.org.uk/.

02.
Διαδηλώσεις ενάντια στην επίσκεψη Μπους στο Ευρωκοινοβούλιο και την έδρα του ΝΑΤΟ στις Βρυξέλλες πραγματοποιούνται από τις 20 έως τις 22 Φλεβάρη στο Βέλγιο.

03.
Για τις 10 Οκτωβρίου 2005 αναβλήθηκε από το Β' Τριμελές Πλημμελειοδικείο η δίκη των διαδηλωτών ενάντια στη Σύνοδο της ΕΕ τον Ιούνη του 2003 στη Θεσσαλονίκη, ενώ σε ποινή φυλάκισης 5 μηνών με αναστολή καταδικάστηκε από το Ναυτοδικείο Πειραιά ο Γιώργος Μοναστηριώτης.



04.
Πορεία και συμβολική κατάληψη του ΟΑΕΔ πραγματοποίησαν το πρωί της Πέμπτης 4/2 οι απολυμένοι της Τρικολάν, ζητώντας την καταβολή και της δεύτερης δόσης του επιδόματος ύψους 800 ευρώ, που είχε υποσχεθεί ο υφ. Απασχόλησης, όταν και σταμάτησε η κατάληψη στο εργοστάσιο τον περασμένο Δεκέμβρη (10/12).

05.
Σε εργοστάσιο του Κιλκίς με προορισμό τα Σκόπια μεταφέρθηκε συνοδεία ΜΑΤ και εισαγγελέα μέρος των μηχανημάτων της Καπνικής Μιχαηλίδη στην Ξάνθη που τελεί ακόμη υπό κατάληψη.

Σάκης Κηπουρός

ΣΤΟΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑ ΜΗΤΣΗ ΠΑΡΑΔΟΘΗΚΕ ΕΝΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ ΤΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Να μην κατεδαφιστεί το Ξενία Ιωαννίνων

Οι κοινόχρηστοι χώροι ανήκουν στους πολίτες, όχι στις εταιρείες

Την κατεδάφιση του ιστορικού ξενοδοχείο στο κέντρο της πόλης «Ξενία» αποφάσισε η δημοτική αρχή των Ιωαννίνων, παρά τις αντιδράσεις πολιτών που έχουν συγκροτήσει Επιτροπή Αγώνα, αρχιτεκτόνων, φορέων και παρατάξεων της αντιπολίτευσης.

Το Ξενία ανήκε εδώ και τουλάχιστον 40 χρόνια στη δημοτική επιχείρηση τουριστικής ανάπτυξης Ιωαννίνων (ΔΕΤΑΙ) που στα τέλη του 2003 αποφάσισε την εκποίηση του με το αιτιολογικό ότι ζημιώνεται από τη διαχείριση του ή άλλως, όπως επανειλημμένα έχει ειπωθεί δια στόματος του δημάρχου κ. Γκόντα διότι «στον 21ο αιώνα ο δήμος δεν μπορεί να κάνει τον ξενοδόχο». Ακολούθησε τον Ιούλιο του 2004 η δημοσίευση της διακήρυξης εκποίησης του ξενοδοχείου και του αύλειου, κοινόχρηστου χώρου του με την οποία διακήρυξη δινόταν η δυνατότητα στον ανάδοχο να κατεδαφίσει το κτήριο. Το επιχείρημα ότι το Ξενία ήταν ζημιογόνο είναι ψεύτικο καθώς στην πραγματικότητα ζημιογόνα είναι η ΔΕΤΑΙ στην οποία ανήκουν και άλλες επιχειρήσεις που έχουν ξεπουληθεί σε ιδιώτες (Όαση, Γυαλί καφενέ, Κυρά Φροσύνη, Γιαννιώτικο Σαλόνι). Η κακοδιαχείριση αφορούσε τη ΔΕΤΑΙ και κυρίως σχετιζόταν με πελατειακές εξυπηρετήσεις (π.χ. χάρισμα χρεών στον ΠΑΣ Γιάννενα).

Ανάδοχος για 35 χρόνια αναδείχτηκε τελικά, το Σεπτέμβριο του 2004, ο επιχειρηματίας και εκδότης των εφημερίδων «Αδέσμευτος Τύπος» και «Βραδυνή», γιαννιώτης στην καταγωγή μεν αλλά ξένο για τα τοπικά δεδομένα κεφάλαιο, Κώστας Μήτσης. Παρά τις αντιδράσεις από επίσημους φορείς (Τεχνικό Επιμελητήριο, Πανελλήνιος Σύλλογος Αρχιτεκτόνων-ΣΑΔΑΣ) και μερίδα της τοπικής κοινωνίας, η πολεοδομία του δήμου έδωσε στις 25/2 άδεια για την κατεδάφιση του ξενοδοχείου. Την ίδια ημέρα όμως η κατεδάφιση ανεστάλη προσωρινά (για 10 ημέρες) με απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας στο οποίο υπέβαλε προσφυγή η δημοτική παράταξη Ζαρμπαλά που υποστηρίζεται από το ΠΑΣΟΚ. Στη θέση του σημερινού κτηρίου σχεδιάζεται να αναγερθεί ένα πολυτελέστατο, πενταόροφο κτηριομεγαθήριο, ύψους 15 μέτρων. Όλα αυτά στο κέντρο της πόλης, στην περιοχή του «Κουραμπά», έναν από τους τελευταίους εναπομείναντες χώρους πρασίνου στην πόλη, χώρο με ιστορική και συναισθηματική αξία για τους γιαννιώτες.

Εξίσου ιστορική είναι η αξία του ίδιου του κτηρίου: δημιούργημα του αρχιτέκτονα Φίλιππα Βώκου, το 1959, ανήκει στο αρχιτεκτονικό ρεύμα του Άρη Κωνσταντινίδη βάσει του οποίου κατασκευάστηκαν τα Ξενία που ξέρουμε στην Ελλάδα. Αρχιτεκτονήματα του Κωνσταντινίδη είναι ακόμη το αρχαιολογικό μουσείο της πόλης και το καφενείο της Όασης στην κεντρική πλατεία, κτήρια στα οποία επίσης ασεβεί η σταθερά προσανατολισμένη στο κέρδος πολιτική της δημοτικής αρχής.

Είναι χαρακτηριστικό πως για την Όαση και το Ξενία, ο δήμος Ιωαννιτών ζήτησε από το υπουργείο Πολιτισμού να αποχαρακτηριστούν από διατηρητέα μνημεία-και το πέτυχε με την Εφορεία Νεωτέρων Μνημείων «να αγνοεί» πρόταση του ΣΑΔΑΣ να ενταχθούν όλα τα Ξενία σε δίκτυο προστασίας! Πέρα από το εάν διαφωνεί κανείς με την αρχιτεκτονική του Ξενία (αν και, μία άποψη που υποστηρίζει «δεν μ' αρέσει, γιατί είναι μόνο μπετόν», σίγουρα θα αγνοούσε το «δάσος» των πολυκατοικιών γύρω στην πόλη), η διατήρηση του κτηρίου, με ήπιες έστω παρεμβάσεις, καθίσταται ανάγκη.

Το μοναδικό Ξενία που έχει κατεδαφιστεί είναι αυτό του Ηρακλείου και το σοκ που προκάλεσε στην τοπική κοινωνία, η οποία ένιωσε πως έχασε ένα κομμάτι από την ιστορική της μνήμη, συζητιέται ακόμη. Μαζί με το Ξενία ως αρχιτεκτονικό σημείο αναφοράς των Ιωαννίνων κινδυνεύει να χαθεί ο κοινόχρηστος χώρος του «Κουραμπά», τόπος συνάντησης των κατοίκων.

Κοινόχρηστος χώρος

Η ιδιωτικοποίηση του Ξενία και του Κουραμπά δεν θα πρέπει παρά να ειδωθεί ως μία επίθεση του ιδιωτικού στο δημόσιο χώρο, επίθεση που τα τελευταία χρόνια στα Γιάννενα εντείνεται με μοναδικό σκοπό το κέρδος. Αντίστοιχα παραδείγματα είναι αυτά της Όασης και της κεντρικής πλατείας, όπου στην πρώτη ο κοινόχρηστος χώρος καταπατήθηκε από την εταιρεία Καρούζος ενώ στη δεύτερη το σχέδιο για κατασκευή γκαράζ από την εταιρεία Θεμελιοδομή (της παραχωρείται η εμπορική εκμετάλλευση του χώρου για 25 χρόνια) αφαιρεί από τους πολίτες τον χώρο, το δικαίωμα στην πόλη ουσιαστικά (είπε κανείς τίποτε για «δήμο-νταβατζή των εταιρειών;»). Απέναντι, λοιπόν, σε αυτή την εισβολή του κέρδους στα τελευταία οχυρά αντίστασης των πολιτών η λύση δεν μπορεί παρά να είναι η συλλογική, αμεσοδημοκρατική, αντιιεραρχική δράση των πολιτών και η ανάπτυξη ενός κινήματος το οποίο από οικολογική σκοπιά θα διεκδικεί το δικαίωμα στην πόλη, θα ζητά την αύξηση των ελεύθερων χώρων και του πρασίνου, θα θέτει επιτακτικά το αίτημα της αυτοδιαχείρισης του χώρου, του χρόνου και της καθημερινότητας. Ελπιδοφόρο δείγμα αντίστασης θα ήταν η αποτροπή της κατεδάφισης του κτηρίου και η επαναοικειοποίηση του ξενοδοχείου και του περιβάλλοντος χώρου...

Σημειώσεις:

-Καθώς το παρόν κείμενο γράφτηκε στις 27 Φλεβάρη και η αναστολή της κατεδάφισης διαρκεί για 10 ημέρες, ενδέχεται όταν δημοσιευτεί το Ξενία να έχει γκρεμιστεί... -Στον αέρα έμειναν και οι εργαζόμενοι του Ξενία οι οποίοι ακόμη δεν έχουν λάβει πειστική απάντηση από το δήμο για το εργασιακό τους μέλλον. Μόνη υπόσχεση η φράση του κ. Μήτση ότι θα καταβάλλει στον καθένα 3.000 ευρώ επειδή «αγαπά την πόλη». Ακόμη ένας «ευεργέτης» λοιπόν, αλλά του τσιμέντου και της αρπαχτής...

Γ. Παπαχριστοδούλου

ΚΡΑΤΗΤΗΡΙΟ ΑΛΛΟΔΑΠΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΑΜΥΓΔΑΛΕΖΑΣ

No border διαμαρτυρία στην Πανόρμου

Στα διοικητικά δικαστήρια της Πανόρμου, πραγματοποιήθηκε διαμαρτυρία ενάντια στα στρατόπεδα συγκέντρωσης και συγκεκριμένα αυτού της Αμυγδαλέζας... ομάδα 20 ατόμων, πραγματοποίησε συμβολικό αποκλεισμό με κλείσιμο της κύριας εισόδου των δικαστηρίων. Μοιράστηκαν προκηρύξεις και φωνάχτηκαν συνθήματα.Η ανταπόκριση του κόσμου ήταν θετική.

ΝΑ ΚΛΕΙΣΕΙ ΤΩΡΑ Η ΑΜΥΓΔΑΛΕΖΑ / ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΩΝ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ / ΑΝΟΙΧΤΑ ΣΥΝΟΡΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ / ΚΑΝΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΛΑΘΡΑΙΟΣ

Επίσης θα πραγματοποιηθεί ανοιχτή συζήτηση με θέμα τα κρατητήρια της Αμυγδαλέζας την Παρασκευή 11 Μαρτίου 7.00μμ στο Πολυτεχνείο στην Αθήνα



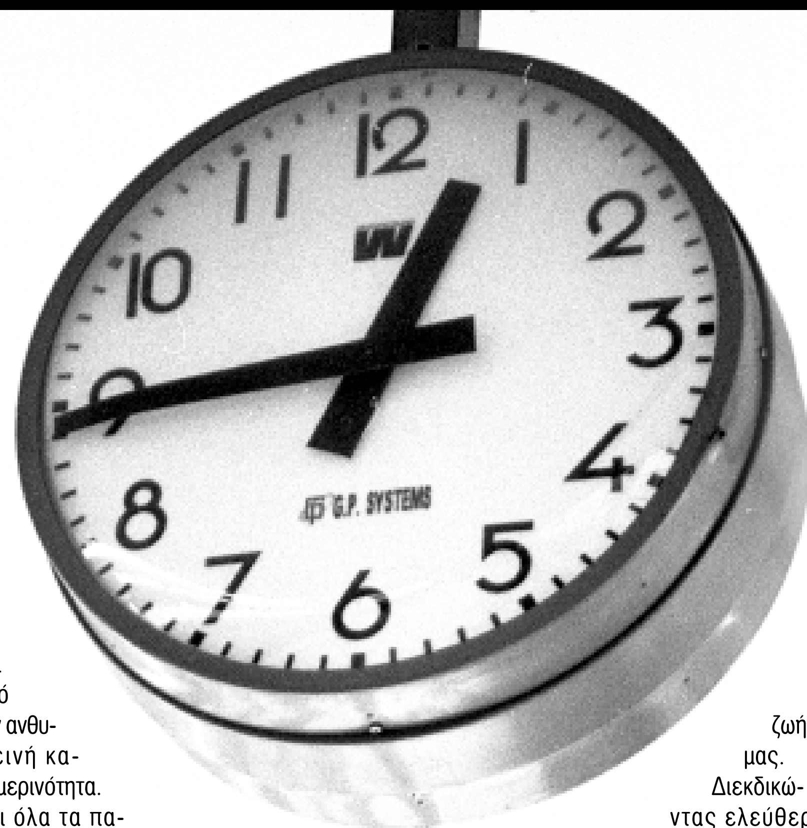
2η Βαλκανική Έκθεση Αναρχικού Βιβλίου

Η "Δεύτερη Βαλκανική Έκθεση Αναρχικού Βιβλίου" θα λάβει χώρα στο Ζάγκρεμπ της Κροατίας από τις 18 ως τις 20 Μαρτίου. Η πρώτη έκθεση έγινε τον Μάρτη του 2003 στην Λουμπλιάνα της Σλοβενίας η οποία είχε αρκετά μεγάλη επιτυχία αφού εκτός από την έκθεση έγιναν και πολιτικές συζητήσεις, πολιτιστικά χάπενινγκ και μια αντιπολεμική διαδήλωση. Και αυτήν την φορά οι διοργανωτές ευελπιστούν η έκθεση να γίνει τόπος συνάντησης, συζητήσεων και ανταλλαγής απόψεων αναρχικών και αντιεξουσιαστών από τα Βαλκάνια αλλά και από άλλες γειτονικές χώρες. Περισσότερα για την έκθεση και για το πρόγραμμα εκδηλώσεων μπορείτε να μάθετε από το σάιτ: www.ask-zagreb.org.

Ζ.Π.

ΝΑ ΡΑΓΙΣΕΙ Η ΒΙΤΡΙΝΑ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ

Οι ανάγκες και οι επιθυμίες μας δεν χωράνε στα ωράριά τους



Σε ένα τοπίο ήδη ασφυκτικό έρχονται σήμερα πάλι με θράσος να προτείνουν διεύρυνση του ωραρίου, και ξεκινώντας από το πιο ανοργάνωτο κομμάτι των εργαζομένων, είναι φανερό πως επιδιώκουν μια συνολικότερη επαναρρύθμιση του χρόνου εργασίας.

Ποια τα διακηρυγμένα κίνητρά τους; Τόνωση της αγοράς και αύξηση της απασχόλησης. Στόχοι δηλαδή άσχετοι με το ζήτημα του ωραρίου. Πώς να γίνει περαιτέρω αύξηση της κατανάλωσης όταν το πραγματικό εισόδημα πέφτει δίχως ουσιαστικές αυξήσεις μισθών, και ενώ οι περισσότεροι είναι ήδη υπερχρεωμένοι με κάρτες και δάνεια; Πώς θα γίνουν νέες προσλήψεις όταν έχουν ήδη δώσει το δικαίωμα της ελαστικότητας των part-time, του σπαστού, της αυθαίρετης μεταφοράς χρωστούμενων ωρών... κι όταν κατεβάζουν και πρόταση για μείωση του κόστους των υπερωριών;

Κυβερνητικές εξαγγελίες που μοιάζουν με τις ιδέες κουτοπόνηρου εμποράκου που νομίζει ότι ανακάλυψε την πατέντα που θα τον βοηθήσει να ξεπουλήσει τη ληγμένη πραμάτειά του. Μόνο που αυτές οι εξαγγελίες θα έχουν πολύ άμεσες επιπτώσεις στη ζωή μας. Ουσιαστικά, ο χρόνος που είχαμε τα απογεύματα χάνεται και πολύ περισσότερο το Σαββατοκύριακο. Αν σε αυτά προσθέσουμε το σχεδιασμό του να μπορεί ο εργοδότης να μας απασχολεί δεκάωρο την ημέρα σε περιόδους αιχμής και εξάωρο σε περιόδους κάμψης χωρίς να πληρώνει υπερωρίες για τις επιπλέον ώρες, καθώς και ότι σχεδιάζουν μείωση του κόστους υπερωριών (από 50% που ήταν μέχρι τώρα σε 25%) καταλαβαίνουμε πως συνδυάζεται το καινούριο ωράριο με την εκμετάλλευσή μας (σχέδια που συμπίπτουν με κατευθύνσεις και της Ευρωπαϊκής Ένωσης). Μετά απ' όλα αυτά το επόμενο μέτρο της κυβέρνησης θα μπορούσε να είναι να στηθούν ράντζα σε όλους τους χώρους δουλειάς.

Από τη μία πλευρά επιδιώκουν την επέκταση της κατανάλωσης προωθώντας νέες συνδυαστικές μορφές όπως για παράδειγμα βραδινή έξοδο διασκέδασης με ταυτόχρονο shopping. Από την άλλη πλευρά το ζήτημα της διεύρυνσης του ωραρίου αφορά την αναδιανομή της πίτας της αγοράς με τις μεγάλες αλυσίδες να στηρίζουν την «απελευθέρωση» του ωραρίου. Στο εμπόριο πάντα οι αντιπαραθέσεις είχαν να κάνουν με τη διεύρυνση του ωραρίου, που αποτελούσε στόχο κάθε κυβέρνησης. Από το 1997 που έγινε η τελευταία μεγάλη αντιπαράθεση για τη διεύρυνση του ωραρίου μέχρι σήμερα, η αγορά έχει αλλάξει. Οι πιέσεις γίνονται τόσο από τις πολυεθνικές όσο και από τις επιχειρήσεις franchise (που σαν τέτοιες μπορούν να καταταχθούν στις μικρομεσαίες επιχειρήσεις). Φυσικά, πολλοί μικρομεσαίοι, και όχι μόνο, νοιώθουν να απειλούνται και ψάχνουν για συμμαχίες ώστε να εμποδίσουν τη διεύρυνση. Ως εμποροϋπάλληλοι, ξέρουμε πολύ καλά πως οι μικρομεσαίοι πολύ συχνά δεν κολλάνε ένσημα, δεν πληρώνουν υπερωρίες, δε δίνουν ρεπό... Πως είναι οι πρώτοι που «σπάνε» και παραβιάζουν διαρκώς το ωράριο χρησιμοποιώντας το σαν όπλο ενάντια στους μεγάλους. Τώρα λοιπόν που η διεύρυνση πάει να θεσμοθετηθεί, νοιώθουν πανικόβλημένοι. Έχουμε κακά νέα και γι' αυτούς: Δεν συμμεριζόμαστε τον πανικό τους. Η κόντρα τους παίζεται πάνω στις πλάτες μας και δεν έχουμε την πολυτέλεια του διαχωρισμού σε «μικρά» και «μεγάλα», εγχώρια και ξένα αφεντικά. Έχουμε νοιώσει τις αδικίες τους, μικρές και μεγάλες, τις εξουσίες τους, μικρές και μεγάλες, έχουμε νοιώσει πόσο εξοργιστική είναι η εκμετάλλευση, είτε προσωποποιημένη, είτε απρόσωπη.

Ζούμε σε μια κοινωνία που βυθίζεται ολοένα περισσότερο στην αποχαύνωση της κατανάλωσης και της ιδεολογίας της. Και τι λέει αυτή η ιδεολογία; Αγόρασε για να είσαι. Λέει ξεδιάντροπα πως κάθε πρόβλημα, κάθε αγωνία, κάθε αδυναμία μπορεί να αντιμετωπιστεί με το να πληρώσεις, με το να καταναλώσεις. Προπαγανδίζει πως μπορεί κανείς να αγοράσει ομορφιά για να γίνει αποδεκτός, διασκέδαση για να πολεμήσει την πλήξη του, πολιτιστικά προϊόντα για να καλύψει τα κενά και τις ανησυχίες του, υγεία για να επιβιώσει από την ανθυγιεινή καθημερινότητα. Και όλα τα παραπάνω στη μορφή μιας εξατομικευμένης συναλλαγής, αν είναι δυνατόν και 24 ώρες το 24ωρο. Μια ιδεολογία που διαδίδεται ακατάπαυστα με τον πιο επιθετικό τρόπο και πετυχαίνει στον βαθμό που προβάλλει έτοιμες επιλογές. Αυτή η ιδεολογία είναι που μας φοράει τον πιο υποτιμητικό προσδιορισμό της εποχής μας, αυτόν του «καταναλωτή», απαιτώντας από εμάς να φερθούμε ανάλογα και να ξεχάσουμε την εργασιακή μας πραγματικότητα. Και είναι αυτό ακριβώς το τελευταίο που λειτουργεί σαν ένα δυνατό υποσυνείδητο κάλεσμα να στρέψεις την προσοχή αλλού - μα το να ξεχνάς τα προβλήματα που υπάρχουν στη δουλειά δεν σημαίνει ότι θα εξαφανιστούν.

Τα εργασιακά μας βιώματα μέσα από την καθημερινότητα συνεχίζουν να φωνάζουν για τη διεκδίκηση ενός αγαθού που δε μπορούν να μας πουλήσουν, αν και προσπαθούν να το ελέγξουν. Αυτό το αγαθό ονομάζεται ελεύθερος χρόνος και ορίζεται σε αντίθεση με την καθήλωση στην παραγωγική αλυσίδα, σε αντίθεση με την ανούσια και εκβιαστική συνθήκη που βιώνουμε ως δουλειά.

Τα εργασιακά μας βιώματα μέσα από την καθημερινότητα συνεχίζουν να φωνάζουν για τη διεκδίκηση ενός αγαθού που δε μπορούν να μας πουλήσουν, αν και προσπαθούν να το ελέγξουν. Αυτό το αγαθό ονομάζεται ελεύθερος χρόνος και ορίζεται σε αντίθεση με την καθήλωση στην παραγωγική αλυσίδα, σε αντίθεση με την ανούσια και εκβιαστική συνθήκη που βιώνουμε ως δουλειά. Η διεκδίκηση του ελεύθερου χρόνου ξεκινάει από την ικανοποίηση πρακτικών αναγκών και φτάνει μέχρι την επιθυμία επαναπροσδιορισμού της ζωής μας. Διεκδικώντας ελεύθερο χρόνο διεκδικούμε όλες εκείνες τις πτυχές της που τσαλαπατιούνται και μπλοκάρονται μέσα στη ροή της ρουτίνας. Επιθυμία για κοινωνικότητα, δράση, σκέψη, επιθυμία για δυνατότητες, για αλλαγή, για εμβάθυνση, για έρωτα, για δημιουργικότητα, επιθυμία για ξεγνοιασιά. Επιθυμίες που δε χωρούν στους περιορισμούς της δουλειάς.

Σήμερα που δεχόμαστε αυτή την επίθεση στο ωράριο, στις εργασιακές σχέσεις, στους ρυθμούς της ζωής μας συνολικά, είναι ανάγκη να υπάρξει μια απάντηση αποφασιστική. Αυτή η απάντηση πρέπει να δοθεί από τους ίδιους τους εργαζόμενους, οργανώνοντας συλλογικότητες και αντιστάσεις στους χώρους δουλειάς κατ' αρχήν. Εμείς οι ίδιοι πρέπει να αποφασίζουμε τι, πώς και πότε θα διεκδικούμε σε αντιπαράθεση με τη λογική της αγοράς, της εθνικής οικονομίας, της παραγωγικότητας και με τις ανάγκες της επιχείρησης. Έτσι θα μπορέσουμε να βάλουμε φραγμό στα ωράρια που μας ετοιμάζουν, να μειώσουμε τις ώρες δουλειάς, να διεκδικήσουμε αυξήσεις και την κατάργηση κάθε μορφής ελαστικής απασχόλησης (part-time, σπαστό, συμβάσεις ορισμένου χρόνου).

Μια τέτοια απάντηση δε μπορεί να δοθεί από αυτούς που συμμαχούν με μικρούς ή μεγάλους εργοδότες. Δε μπορεί να δοθεί με την Ομοσπονδία (Ο.Ι.Υ.Ε.) που οργάνωσε μια διαμαρτυρία στηριζόμενη σε σωματεία άμεσα ελεγχόμενα από αφεντικά (Σκλαβενίτης, Βερόπουλος κλπ). Μια ομοσπονδία που στη πρώτη γραμμή διεκδίκησης έχει την εξυπηρέτηση των συμφερόντων των ελληνικών επιχειρήσεων. Μια τέτοια απάντηση δεν μπορεί να δοθεί ούτε από το ΠΑΜΕ που προτάσσει τα συμφέροντα του μικρομεσαίου κεφαλαίου, δε λέει κουβέντα για το σπαστό ωράριο εργασίας που κυριαρχεί στις μικρομεσαίες επιχειρήσεις, προσπαθεί να οργανώνει με γραφειοκρατικό τρόπο τη πάλη σαν να είναι αυτοί οι στρατηγοί και οι εργαζόμενοι στρατιώτες, φτιάχνοντας μια σούπα αιτημάτων στην προσπάθειά του να συμβιβάσει τα ασυμβίβαστα.

Ξεκινώντας από το πιο ανοργάνωτο κομμάτι των εργαζομένων, είναι φανερό πως επιδιώκουν μια συνολικότερη επαναρρύθμιση του χρόνου εργασίας. Όποιος δεν το βλέπει ήδη είναι τυφλός. Ανάλογες εξελίξεις δρομολογούνται ήδη και σε άλλους χώρους πέραν αυτού των εμποροϋπαλλήλων. Βρισκόμαστε μπροστά σε μια επιδίωξη συνολικής επαναρρύθμισης της ζωής μας. Δεν λέμε μεγάλες κουβέντες, ούτε κινδυνολογούμε. Οι εμποροϋπάλληλοι αποτελούν σήμερα το πολυπληθέστερο εργατικό κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας (Ε.Σ.Υ.Ε. – Καθημερινή 23-01-05). Αυτό είναι κάτι που οφείλουμε να εκμεταλλευτούμε αντί να καλωσορίζουμε κατακερματισμένοι την εκμετάλλευσή μας. Η ιστορία είναι σαφής: οι νέες συνθήκες θα φέρουν νέες εξελίξεις. Μέσα από αυτές τις κρίσιμες στιγμές που απειλείται μια ζωτική πτυχή για τον καθορισμό της ζωής μας, μένει να οργανωθούμε, να συνειδητοποιηθούμε, να εκφραστούμε. Ο βασικός μισθός που ορίζει τη σύγχρονη φτώχεια, η ελαστικοποίηση που μας θέλει αναλώσιμους και… πρέπει να απαντηθούν. Θα απαντήσουμε και δεν έχει νόημα να το κάνουμε αμυνόμενοι. Η βιτρίνα της αγοράς πρέπει να αρχίσει να τρίζει.

Δέ λείπουν οι ώρες για να ψωνίσουμε, λείπουν τα χρήματα και οι ώρες για να ζήσουμε.

*Πρωτοβουλία δράσης ενάντια στην «απελευθέρωση» του ωραρίου**

*Είμαστε εργαζόμενοι/ες και συλλογικότητες από το χώρο του εμπορίου, συγκροτημένοι/ες στη βάση μιας ανοιχτής συνέλευσης. Θέλουμε να παλέψουμε ενάντια στα «απελευθερωμένα» ωράρια από τη σκοπιά των εργατικών συμφερόντων και αναγκών.

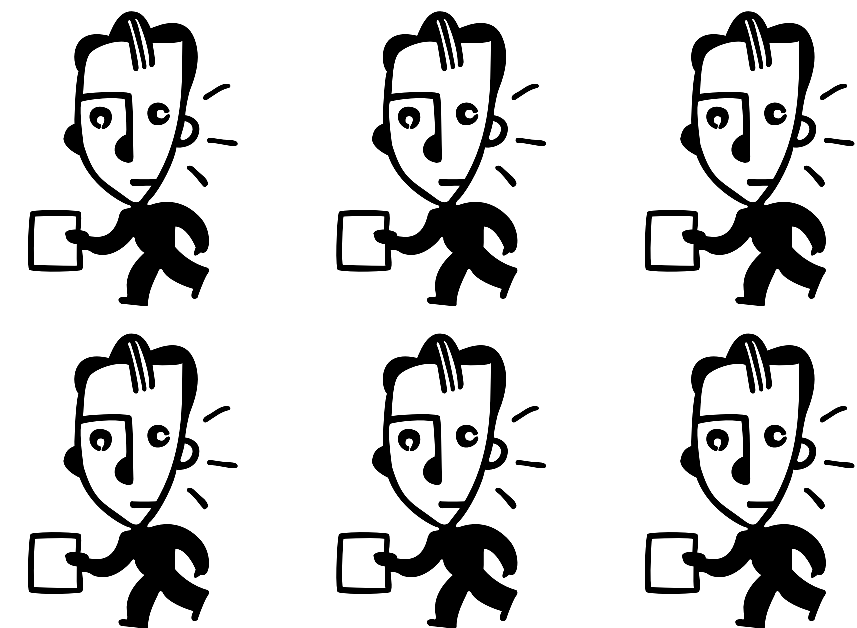


Η επισφαλής εργασία στο καυσαέριο των μεγαλουπόλεων

Courier delivery

Η γρήγορη παράδοση στηρίζεται στον κίνδυνο της ζωής των εργαζόμενων με δίκυκλο.

Αλλά ας δούμε την ουσία του θέματος. Σήμερα μετά από κάποιους ανεπίσημους υπολογισμούς, η κατηγορία αυτή έχει τουλάχιστον 40.000 εργαζόμενους μόνο στην Αττική. Από αυτούς οι 30.000 δουλεύουν σαν delivery-εξωτερικές εργασίες με δίκυκλο. Αυτό σημαίνει πως δεν έχουν ασφάλιση, πληρώνονται κάτω από τη συλλογική σύμβαση εργασίας, αφού οι περισσότεροι απ' αυτούς δουλεύουν 4άωρα ή 5άωρα, καθώς επίσης και σε εταιρείες οικογενειακού χαρακτήρα, όπου υπάρχει κι αυτό που λέμε σύσφιξη των σχέσεων με αποτέλεσμα ο εργαζόμενος, αντί να παλέψει για τα δικαιώματα του, χωνεύει την ιδέα πως κάτι του ανήκει απ' αυτές τις εταιρείες και στην καλύτερη περίπτωση γίνεται ένας εργαζόμενος χωρίς βούληση, ενώ στη χειρότερη, εργοδοτικότερος του εργοδότη του. Φυσικά όλα αυτά μέχρι να έρθει η σύγκρουση αφού είναι πλέον τεκμηριωμένο πως τα αφεντικά μέρα με τη μέρα, ζητάνε πολύ περισσότερα από αυτούς τους εργαζόμενους και όταν δεν κάνουν τη δουλειά του delivery ή του εξωτερικού εργάτη, τους βάζουν να κάνουν άλλες δουλειές.



Μετά τη σύγκρουση και το στύψιμο έρχεται και η απόλυση. Αυτά συμβαίνουν γιατί η συγκεκριμένη δουλειά δεν μπορεί να ελεγχθεί γιατί από τη μια είναι το κράτος που εθελοτυφλεί και από την άλλη, ο γραφειοσυνδικαλισμός που παίρνει μια τελείως παθητική θέση απέναντι σ' αυτούς τους εργαζόμενους. Είναι γνωστό, ότι το μέλημά του είναι, ό,τι δεν μπορεί να ελέγξει να το απωθεί μη έχοντας τη θέληση να του δώσει ώθηση για να το οργανώσει.

Μετά απ αυτή την παρένθεση πρέπει να τονίσουμε πως το μεγαλύτερο ποσοστό ατυχημάτων στο χώρο εργασίας με δίκυκλο, το έχουν αυτοί οι εργαζόμενοι, όπου η πίεση για γρήγορη παράδοση του φαγητού ή της επιταγής αποτελεί ασφυκτικά επιτακτικό παράγοντα, σε συνδυασμό με την πρώτη ή τη δεύτερη δουλειά που κάνει ο εργαζόμενος delivery ή εξωτερικών εργασιών. Αυτά είναι τα σημαντικότερα προβλήματα αυτών των εργαζόμενων και ίσως υπάρχουν και αλλά που ο γράφων δεν μπορεί να τα ξέρει αφού η δουλειά του είναι στις ταχυμεταφορές.

Πιο συγκεκριμένα, ο χώρος των ταχυμεταφορών είναι κομμάτι της παραπάνω υποκατηγορίας και εξέλιξη του κλασικού ταχυδρόμου, όπως τον ξέραμε από παλιά. Η διαφορά είναι ότι τα έγγραφα μπορούν να πηγαίνουν από τον αποστολέα στον παραλήπτη από τη μια μέρα στην άλλη, μέχρι και αυθημερόν. Φυσικά οι απολαβές για τέτοιου είδους διαδρομές σε συνάρτηση με το χρόνο παράδοσης είναι για τα αφεντικά πολύ μεγάλες και ιδιαίτερα τσουχτερές. Επίσης εδώ, έχουμε και το φαινόμενο, να μην υπάρχουν ή να τείνουν να εξαφανιστούν οι οικογενειακές επιχειρήσεις και τέτοιες εταιρείες να ανήκουν σε ομίλους μεγαλοκαπιταλιστών. Ακόμα, σ' αυτές τις εταιρείες, υπάρχει η πληρωμή κάτω από τη συλλογική σύμβαση εργασίας και επιδομάτων της, αναγκάζοντας τον εργαζόμενο να κάνει δύο δουλειές, εκτός απ αυτή που έχει προσληφθεί, υφιστάμενος την τρομοκρατία του εργοδότη, στην περίπτωση που διεκδικήσει αυτά που του ανήκουν.

Δουλεύοντας το 8άωρο της κόλασης, και αυτό γιατί για 8 ώρες είναι πάνω στη σέλα, στο γκρίζο της πόλης, με στόχο να προλάβει όλες τις επείγουσες αποστολές, με ήλιο, αέρα, και χιόνι και έχοντας να κάνει με προϊστάμενους και πελάτες που, επειδή είναι ο τελευταίος τροχός της άμαξας, ξεσπούν όλα τα κόμπλεξ τους πάνω του. Ο εργαζόμενος πρέπει να είναι εκεί, να κάνει αυτό που πρέπει χωρίς να έχει το ένστικτο της αυτοσυντήρησης και να το κάνει καλά, παίρνοντας για αντάλλαγμα ένα χρηματικό ποσό που ξεπερνάει κατά την άποψη του αφεντικού την εργατική δύναμη που πουλάει. Αυτά φυσικά ισχύουν για όλους τους εργαζόμενους που δουλεύουν με δίκυκλο. Η διαφορά των εργαζομένων στις ταχυμεταφορές είναι ότι, τουλάχιστον επίσημα, έχει αναγνωριστεί ο ταχυμεταφορέας σαν επάγγελμα. Πραγματικά όμως, όλοι αυτοί που μπορούν να στηρίξουν τους εργαζόμενους, και δεν είναι άλλοι από τους συνδικαλιστές, ναι μεν δεν απωθούν την οργάνωση αλλά βάζουν πλάτη έως να δημιουργηθεί κάτι (σ' όλες τις περιπτώσεις που ξέρω, μιλώντας με κορώνες για την εργατική τάξη) έως ότου να γίνει αυτό και να αρπαχτούν από αυτό για να εξυπηρετηθούν οι σκοποί των εργοδοτών ή για να μπορούν κάποιοι να ανέβουν στην ιεραρχία του γραφειοσυνδικαλιστικού γίγνεσθαι.

Συνοψίζοντας λοιπόν τα προβλήματα για τους εργαζόμενους στα δίκυκλα είναι τα εξής :

- **ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ**
- **ΧΑΜΗΛΗ ΜΙΣΘΟΔΟΣΙΑ**
- **ΜΗ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΩΡΑΡΙΟ**
- **ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ**
- **ΕΡΓΑΤΕΣ ΠΑΝΤΟΣ ΚΑΙΡΟΥ**
- **ΕΝΤΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ**
- **ΑΠΟΔΕΚΤΕΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΑΠΟ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΚΑΙ ΠΕΛΑΤΕΣ**
- **ΝΕΥΡΟΑΓΧΩΤΙΚΕΣ ΔΙΑΘΕΣΕΙΣ**
- **ΜΗ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΣ**

Στα παραπάνω που φαίνονται τόσο λίγα, αλλά είναι τόσο σημαντικά γι αυτούς που τα βιώνουν καθημερινά, πρέπει πραγματικά να πούμε αποφασιστικά ΩΣ ΕΔΩ. Να οργανωθούμε και να ελέγξουμε την κατάσταση παίρνοντας αυτά που θέλουμε χωρίς να χρειάζεται να δίνουμε περισσότερα. Να δούμε το ζήτημα σαν πρόβλημα που αφορά την ίδια μας τη ζωή και όχι να μπαίνουμε σε λογικές ατομικών λύσεων.

Οι courier-delivery, εξωτερικοί εργάτες, που έχουν στο μυαλό τους να οργανωθούν, πρέπει να βγάλουν από πάνω τους το κοστούμι της πολιτικής τους ιδεολογίας και να δουν το πρόβλημα ταξικά. Πρέπει να βάλουμε ένα πλαίσιο με θεσμικά και οικονομικά ζητήματα πάλης και να ανοίξει ένας διάλογος ανάμεσά μας, για να πετύχουμε να δουλεύουμε για να ζούμε και όχι να ζούμε για να δουλεύουμε.

Ηρακλής Ποζαπαλίδης
Εργαζόμενος στη SPEEDEX

Αφού η κ. Γιαννάκου δήλωσε ξεκάθαρα ότι η κυβέρνηση αποφασίζει και νομοθετεί, και όχι οι εκπαιδευτικοί και οι φοιτητές, εξήγγειλε και ανεβάζει τη θεατρική παράσταση "Διάλογος για την παιδεία" από το θίασο Εθνικό Συμβούλιο Παιδείας(ΕΣΥΠ) με σπέσιαλ guest star τον πρωθυπουργό Κ. Καραμανλή και πρωταγωνιστές όλους τους άμεσα... «ενδιαφερόμενους» για την εκπαίδευση: ΣΕΒ (με σήμα το κέρδος και την επιχειρηματικότητα), Οικονομικό και Επαγγελματικό Επιμελητήριο, Εκκλησία της Ελλάδας (που έσυρε στα δικαστήρια ακόμα και τη Δόμνα Σαμίου για τα σκωπτικά δημοτικά τραγούδια), τη ΓΣΕΕ (που πρώτη ετοιμάζεται να ιδρύσει ιδιωτικό πανεπιστήμιο), πανεπιστημιακούς (χωμένους ως το λαιμό στο φαγοπότι των ευρωπαϊκών κονδυλίων), ξεπουλημένους συνδικαλιστές ΔΟΕ - ΟΛΜΕ κ.λπ.

Παράσταση προσχηματικού διαλόγου

Το Εθνικό Συμβούλιο Παιδείας δεν είναι τίποτε άλλο από όργανο επίφασης διαλόγου μακριά από εκπαιδευτικούς και νεολαία, που προετοιμάζει το έδαφος της κοινωνικής συναίνεσης για αντιδραστικές αλλαγές.

Το ΕΣΥΠ δεν είναι τίποτε άλλο από όργανο επίφασης διαλόγου μακριά από εκπαιδευτικούς και νεολαία που προετοιμάζει το έδαφος της κοινωνικής συναίνεσης για αντιδραστικές αλλαγές. Στην ατζέντα του "διαλόγου" η κυβέρνηση δεν ασχολείται με «τετριμμένα ζητήματα» όπως η ύπαρξη εκατοντάδων κενών στα σχολεία Γενάρη μήνα, ούτε με τη μείωση των μόνιμων διορισμών κατά 60% φέτος, ούτε με την πραγματική μείωση των μισθών των εκπαιδευτικών φέτος, λόγω της αύξησης της φορολογίας και των μηδαμινών αυξήσεων.

Η ατζέντα που φέρνει η κυβέρνηση με τη συμφωνία του ΠΑΣΟΚ και την ανοχή του υποταγμένου συνδικαλισμού έχει όλα τα στοιχεία της συντηρητικής επίθεσης στην εκπαίδευση υλοποιώντας τους νόμους του ΠΑΣΟΚ και ανοίγοντας νέα θεσμικά πλαίσια φαλκίδευσης των εργασιακών και μορφωτικών δικαιωμάτων της νεολαίας και των εκπαιδευτικών. Κορμός της αντίληψης της κυβέρνησης είναι ότι η παιδεία είναι εμπόρευμα, αποτελεί ατομική υπόθεση του κάθε εμπλεκόμενου, έχει ως σκοπό το κέρδος, λειτουργεί με τα κριτήρια επιχείρησης, μετριέται και αξιολογείται διαρκώς, αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της οικονομίας ενός κράτους, άρα ο νέος διδάσκεται ό,τι απαιτούν οι επιχειρήσεις και οι ανάγκες τους, ενώ δεν έχει καμιά υποχρέωση να διασφαλίζει, με τους τίτλους σπουδών που παρέχει, εργασία στους απόφοιτους οποιασδήποτε βαθμίδας.

Αυτά φαίνονται στις αλλαγές που θα προωθήσει η κυβέρνηση και είναι αλληλένδετες σε όλες τις βαθμίδες, αλληλοδιαπλέκονται και η μια φέρνει την άλλη. Πιο συγκεκριμένα:

01.
ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Προετοιμάζεται η εφαρμογή της αξιολόγησης με αιχμή την αξιολόγηση της σχολικής μονάδας και των μαθητών. Το υπουργείο θέλοντας οι μαθητές από μικρή ηλικία να εξοικειώνονται με το εξεταστικό κάτεργο, να βιώνουν και να εσωτερικοποιούν την αποτυχία, προτίθεται να εφαρμόσει γραπτές εξετάσεις δυο φορές το χρόνο. Με τον τρόπο αυτό θα αξιολογείται και το σχολείο αλλά και οι εκπαιδευτικοί, με βάση τα αποτελέσματα των μαθητών. Από κει, αλλά και από αυτοτελή αξιολόγηση θα εξαρτάται η χρηματοδότηση των σχολείων με πολλαπλές αρνητικές συνέπειες για τα σχολεία των λαϊκών γειτονιών, η μοριοδότηση των εκπαιδευτικών για αποσπάσεις, μεταθέσεις κ.λπ., ενώ τα παιδιά με διαγνωσμένη την αποτυχία θα οδηγούνται στην εγκατάλειψη. Με τις εξετάσεις «θα αντιμετωπίσουν» (βλ. πολλαπλασιάσουν) τη διαρροή μαθητών...

Η εισαγωγή δεύτερης ξένης γλώσσας στο Δημοτικό σχολείο πέρα από την επιβάρυνση του εργάσιμου σχολικού χρόνου των παιδιών, ηχεί σαν κακόγουστο αστείο, όταν το ΥΠΕΠΘ φέτος αρνείται να καλύψει ακόμα και τις στοιχειώδεις ανάγκες για εκπαιδευτικούς αγγλικής. Συζητά η κυβέρνηση την περίπτωση ανάθεσης σχολικών λειτουργιών στους Δήμους και τις νομαρχίες (αυτό είναι το φιλανδικό μοντέλο της κ.Γιαννάκου) πιθανόν του "ολοήμερου" με ότι αυτό σημαίνει για την ιδιωτικοποίηση πλευρών του δημόσιου σχολείου. Τέλος αναζητά φόρμουλες αυτοχρηματοδότησης των σχολείων (έτσι λέγεται η μείωση των δαπανών για την εκπαίδευση) με επιχειρηματικές δραστηριότητες ή με την εισαγωγή χορηγών που θα μπορούσε το όνομα τους να υπάρχει και σε μια ταμπέλα του σχολείου (βλ. Έθνος 13/1).

02.
ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Αφού ο Αρσένης "κατήργησε" τα φροντιστήρια με το δικό του εξεταστικό σύστημα, τη δόξα ζήλεψε και η Ν.Δ. Νέο σύστημα εισαγωγής πανελλαδικού χαρακτήρα, αλλαγή μόνο του τρόπου εξετάσεων. Πως οι πολλαπλές εξετάσεις χτυπούν την παραπαιδεία, ουδείς μπορεί να καταλάβει. Κατάργηση των ΤΕΕ και αντικατάσταση τους από τα Επαγγελματικά Λύκεια. Ξανά χωρισμός σ' αυτούς που "παίρνουν" τα γράμματα και στους άλλους. Ας θυμηθούμε ότι ο νόμος Αρσένη έσπρωξε το 50% των παιδιών στα ΤΕΕ, αφού φοβήθηκαν ότι ποτέ δεν θα τελείωναν ούτε καν το Λύκειο. Επέκταση του ολοήμερου παιδοφυλακτήριου στα Γυμνάσια για να συνηθίζουν τα παιδιά στον (εργοστασιακό) εγκλεισμό και στα αντίστοιχα εργασιακά ωράρια. Με ό,τι προωθεί η κυβέρνηση στην β'βάθμια εκπαίδευση κάνει φανερό ότι το 12χρονο σχολείο που ευαγγελίζεται θα αυξήσει τους κάθετους διαχωρισμούς, τους διαφορετικούς τύπους σχολείων αλλά και την αξιολόγηση που απειλεί ανά πάσα στιγμή με έξωση τους μαθητές.

03.
ΤΡΙΤΟΒΑΘΜΙΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Στο "διάλογο" η κυβέρνηση και οι συνοδοιπόροι της βάζουν ως θεμέλιο λίθο την κατάργηση κάθε εργασιακού δικαιώματος του πτυχίου και την ίδρυση ιδιωτικών ΑΕΙ. Αν ο ΑΣΕΠ κατάργησε την επετηρίδα στους εκπαιδευτικούς, η νέα φιλοσοφία πάει πιο πέρα. Τα μαθήματα που πέρασε κάποιος στο Πανεπιστήμιο θα περιγράφουν τα γνωστικά αντικείμενα που έχει διδαχτεί και η αγορά (οι επιχειρήσεις) θα κρίνουν αν αποτελούν εργασιακό δικαίωμα. Για να περάσεις κάποιο μάθημα δεν αρκούν οι παρακολουθήσεις και οι εξετάσεις αλλά θα συνυπολογίζονται τα σεμινάρια, οι ώρες στη βιβλιοθήκη, οι εργασίες και η πρακτική άσκηση (βλ. απλήρωτη εργασία). Κι όλα αυτά μετρώντας τα σε ακαδημαϊκές μονάδες, που πιστώνεται ο φοιτητής στην εκπαιδευτική του περιπλάνηση, αφού για να είναι ανταγωνιστικός στην αγορά εργασίας διαρκώς (αυτό είναι η δια βίου εκπαίδευση) θα μαζεύει χαρτιά και μονάδες. Πως οι ωρομίσθιοι τρέχουν από σχολείο σε σχολείο για λίγα μόρια προϋπηρεσίας και ένα κομμάτι ψωμί...

“ Κορμός της αντίληψης της κυβέρνησης είναι ότι η παιδεία είναι εμπόρευμα, αποτελεί ατομική υπόθεση του κάθε εμπλεκόμενου, έχει ως σκοπό το κέρδος, λειτουργεί με τα κριτήρια επιχείρησης, μετριέται και αξιολογείται διαρκώς, αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της οικονομίας ενός κράτους, άρα ο νέος διδάσκεται ό,τι απαιτούν οι επιχειρήσεις και οι ανάγκες τους, ενώ δεν έχει καμιά υποχρέωση να διασφαλίζει, με τους τίτλους σπουδών που παρέχει, εργασία στους απόφοιτους οποιασδήποτε βαθμίδας. ”

Τα χρόνια αποφοίτησης περιορίζονται σε τρία αλλά μπορεί να έχουμε απόφοιτους ενός ή δύο ετών (έμμεση αναγνώριση των ιδιωτικών ΚΕΣ και κολεγίων). Με τον τρόπο αυτό τα μεταπτυχιακά και το διδακτορικό θα δίνουν ελπίδα στον ήλιο της εργασίας.

Αυτό το οικοδόμημα θα φτιάχνεται και θα αξιολογείται με βάση "τετραετή επιχειρησιακά προγράμματα" και σε περίπτωση που υπάρχει παρέκκλιση από τους στόχους κάποιου Πανεπιστημίου ή ΤΕΙ θα αντιμετωπίζει την ποινή της διακοπής της χρηματοδότησης!!! Παράλληλα σε κάθε σχολή θα υπάρχουν θέσεις μάνατζερ - διευθυντικών στελεχών που θα ελέγχουν το βαθμό σύνδεσης με τις επιχειρήσεις και το κατά πόσο τα ΑΕΙ -ΤΕΙ επιτελούν επιχειρηματικό έργο!!!

Αυτή είναι η φιλοσοφία της Ε.Ε., αυτά υπέγραψαν οι υπουργοί Παιδείας στην Μπολόνια και το Βερολίνο, αυτή είναι η εκπαιδευτική πολιτική Ν.Δ. και ΠΑΣΟΚ. Γι αυτό κάθε συμμετοχή στο στημένο διάλογο ισοδυναμεί με συνενοχή στην αντιδραστική πολιτική. Γι αυτό καλούμε τη ΔΟΕ αν της έχει απομείνει ίχνος αξιοπρέπειας να αποχωρήσει τώρα.

Ανεξάρτητες Αυτόνομες Ριζοσπαστικές
Αγωνιστικές Παρεμβάσεις Κινήσεις Συσπειρώσεις Π.Ε.
www.paremvasis.gr



ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Δημήτρης Δεληολάνης
ΠΡΟΛΟΓΟΣ Γιώργος Σιούνας
ΕΙΣΑΓΩΓΗ Αχιλλέας Καλαμαράς
Εκδόσεις ΒΙΒΛΙΟΠΕΛΑΓΟΣ,
Νήσος Ξένιος Μυθιστορία, Πλούς 1ος.
Σύνολο σελίδων: 400.

ΝΑΝΙ ΜΠΑΛΕΣΤΡΙΝΙ

Οι Αόρατοι

Ο Νάνι Μπαλεστρίνι γεννήθηκε στο Μιλάνο το 1935. Περίπου στα μέσα της δεκαετίας του '50 δημοσιεύει τα πρώτα του ώριμα ποιήματα και λίγο αργότερα συμμετέχει σε λογοτεχνικές πρωτοπορίες της εποχής. Το 1969 ιδρύει μαζί με τους Τόνι Νέγκρι, Ορέστε Σκαλτσόνε, Φράνκο Πιπέρνο και άλλους την οργάνωση Potere Operaio (Εργατική Εξουσία), ενώ από το 1973 συμμετέχει στην Autonomia Operaia (Εργατική Αυτονομία). Στις 7 Απριλίου 1979 κατηγορείται, όπως και πολλά άλλα μέλη της Εργατικής Αυτονομίας για ανατρεπτική οργάνωση, ένοπλη συμμορία και συμμετοχή σε 19 δολοφονίες, μεταξύ των οποίων και του Άλντο Μόρο!

Αυτή η πρωτοφανής σκευωρία βασίστηκε στο περίφημο "θεώρημα" του φιλοκομμουνιστή δικαστή Pietro Calogero, σύμφωνα με το οποίο όλες οι ένοπλες οργανώσεις (όπως οι Ερυθρές Ταξιαρχίες) αλλά και οι μαχητικές όχι ένοπλες οργανώσεις (όπως η Εργατική Αυτονομία) ήταν τμήματα μίας και μόνης οργάνωσης (μιας συνομωσίας;) που καθοδηγούσε το κίνημα! Ο ίδιος δικαστής θα δηλώσει στην εφημερίδα Corriere della Sera: "…σε μια δίκη όπως αυτή οι αποδείξεις δεν έχουν ιδιαίτερη σημασία. Γιατί αυτό που έχει σημασία είναι ο κίνδυνος που απειλεί την κοινωνία, η εξέγερση εναντίον του κράτους". Για να αποφύγει τη σύλληψη ο Μπαλεστρίνι θα καταφύγει με σκι μέσα από τα Λευκά Όρη στη Γαλλία και θα γυρίσει στην Ιταλία το 1984, όταν η δίωξη εναντίον του πάψει "λόγω έλλειψης αποδεικτικών στοιχείων".

Οι Αόρατοι είναι το δεύτερο μυθιστόρημα της τριλογίας του Μπαλεστρίνι: La Grande Rivolta. Η έκδοσή του στα ελληνικά ολοκληρώνει και στη γλώσσα μας το έργο, αφού το πρώτο μυθιστόρημα Τα Θέλουμε Όλα και το τρίτο μυθιστόρημα Ο Εκδότης έχουν ήδη εκδοθεί (εκδ. Στοχαστής, 1979 και εκδ. Γνώση, 1991 αντιστοίχως).
Στο πρώτο μυθιστόρημα της τριλογίας ο Μπαλεστρίνι παρακολουθεί την πορεία ενός νεαρού από τη Νότιο Ιταλία, ο οποίος μεταναστεύει στο Βορρά για να εργαστεί, είναι η ιστορία του "εργάτημάζα" στην Ιταλία με τον αυθορμητισμό του, την αυτονομία του και τους αγώνες του στα τέλη της δεκαετίας του '60 έξω από τα συνδικαλιστικά πλαίσια και ενάντια σ' αυτά.

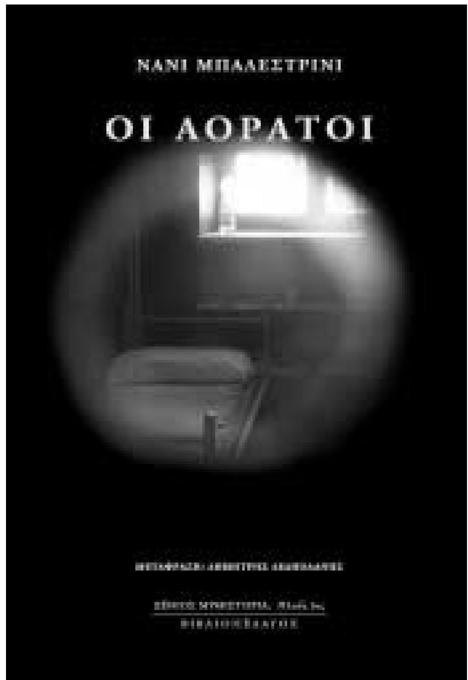
Το τρίτο μυθιστόρημα αφορά στον μεγαλοεκδότη Τζιαντζιάκομο Φελτρινέλι, ο οποίος -φοβούμενος ένα φασιστικό πραξικόπημα (κυρίως μετά το 1969 και τη βόμβα των ακροδεξιών στην πιάτσα Φοντάνα του Μιλάνου), ίδρυσε τις Ομάδες Αντάρτικης Δράσης (GAP), που τα αρχικά τους παρέπεμπαν στο πιο μαχητικό τμήμα της ιταλικής εθνικής αντίστασης - έναν πυλώνα υψηλής τάσης. Σκοτώθηκε το 1972 από την πρόωρη έκρηξη μιας βόμβας ενώ την τοποθετούσε. Οι Αόρατοι θεωρούνται δικαίως ο κορμός της τριλογίας όχι μόνο εξαιτίας του μεγέθους του (είναι σχεδόν διπλάσιο του πρώτου και υπερδιπλάσιο του τρίτου), αλλά κυρίως εξαιτίας του θέματός του. Στους Αόρατους ο Μπαλεστρίνι καταπιάνεται με το κίνημα της αυτονομίας στο σύνολό του. Οι αόρατοι είναι μια ολόκληρη γενιά. Από τα γυμνάσια, στα λύκεια και στα πανεπιστήμια, από τις γειτονιές και τα χωριά στα εργοστάσια. Εξεγερμένοι δέκα ολόκληρα χρόνια από το 1968 μέχρι το 1977 -τόσο κράτησε ο ιταλικός "Μάης". Διαδηλώσεις, άγριες απεργίες, καταλήψεις σπιτιών, πολιτιστικά κέντρα, ραδιοφωνικοί σταθμοί, χιλιάδες έντυπα να περνούν κάθε όψη της καθημερινής ζωής από το κόσκινο της κριτικής θεωρίας. Ο ήρωας στο μυθιστόρημα του Μπαλεστρίνι μιλά γι' αυτό το κίνημα και μάλιστα μετά την καταστολή του, μέσα από τις φυλακές υψίστης ασφαλείας, με αναδρομές στο παρελθόν. Οι αόρατοι είναι αυτοί που ξεχάστηκαν στις φυλακές, όταν η τάξις απεκατεστάθη.

Εν ονόματι της πάταξης της "τρομοκρατίας", το κράτος με απίστευτους νόμους συρρίκνωσε την ιταλική δημοκρατία, που όπως υποστήριζαν οι πολιτικοί της ήταν "η καλύτερη στον κόσμο". (Τώρα ξέρουμε και για τους τότε ιταλούς πολιτικούς, π.χ. Αντρεότι, και για τους διαπλεκόμενους μπερλουσκονοκαραγκιόζηδες του σήμερα. Ξέρουμε ακόμα πως οι χριστιανοδημοκράτες πολιτικοί άφησαν τον Μόρο στην τύχη του). Τότε ειδικοί νόμοι ποινικοποιούσαν οποιαδήποτε "ανατρεπτική" συμπεριφορά, ποινικοποιούσαν ένα ολόκληρο κίνημα. Οι σκευωρίες έγιναν ο κανόνας του καθεστώτος: 60.000 συλλήψεις, 25.000 καταδίκες, το όριο προφυλάκισης έφτασε μέχρι και δώδεκα χρόνια! Η θεωρία των "συγκοινωνούντων δοχείων" στην Ιταλία εφευρέθηκε και στην πλάτη αυτού του κινήματος πρωτοχρησιμοποιήθηκε -οι έλληνες, μίμοι είναι… Το ήξεραν όλοι ότι δεν είχε καμιά σχέση με την πραγματικότητα, αλλά βόλευε όλες τις "επίσημες" πολιτικές δυνάμεις και τα μεγάλα ΜΜΕ, που με την τρομολαγνεία τους τη νομιμοποιήσανε.

Εκεί έγκειται και η επικαιρότητα του βιβλίου. Σήμερα, που "ο πόλεμος κατά της τρομοκρατίας" παγκοσμιοποιείται και όλες οι δυτικές "δημοκρατίες" συρρικνώνονται, περιστέλλουν τα ανθρώπινα, πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα για να τον αντιμετωπίσουν, ανάγκη και επιθυμία μας είναι να κάνουμε, όπως ο Μπαλεστρίνι, ορατούς τους αόρατους είτε αυτοί βρίσκονται στο Γκουαντάναμο είτε στη Λάρισα είτε οπουδήποτε αλλού.

Κωνσταντίνος Κατακουζηνός

"Σήμερα, που "ο πόλεμος κατά της τρομοκρατίας" παγκοσμιοποιείται και όλες οι δυτικές "δημοκρατίες" συρρικνώνονται, περιστέλλουν τα ανθρώπινα, πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα για να τον αντιμετωπίσουν, ανάγκη και επιθυμία μας είναι να κάνουμε, όπως ο Μπαλεστρίνι, ορατούς τους αόρατους είτε αυτοί βρίσκονται στο Γκουαντανάμο είτε στη Λάρισα είτε οπουδήποτε αλλού."



ΠΕΡΙ... «ΚΑΘΑΡΣΗΣ» ΣΤΑ ΜΜΕ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥΣ

«Ουαί υμίν»

υποκριτές της κυβέρνησης

Ανησυχητικά φαινόμενα χειραγώγησης της ενημέρωσης και ποδηγέτησης των δημοσιογράφων παρατηρούμε το τελευταίο τρίμηνο από την πλευρά της κυβέρνησης της Ν.Δ.

Η υποκριτική και δήθεν τολμηρή επιχείρηση «Καθαρά χέρια» στην οποία έχει επιδοθεί σε όλους τους χώρους της κοινωνικής ζωής επεκτείνεται εκ του πονηρού και στη δημοσιογραφία και την ενημέρωση προκειμένου αφενός να αναδιανεμηθεί η τράπουλα των ιδιοκτητών ΜΜΕ και αφετέρου να αδειάσουν κρατικές θέσεις υπέρ των «γαλάζιων παιδιών».

Τόσο οι ύποπτες και δύσοσμες πρακτικές των εκδοτών-καναλαρχών με τις παράλληλες δραστηριότητες στις κατασκευές και τις προμήθειες, όσο όμως και οι αποπροσανατολιστικές μεθοδεύσεις της Ν.Δ. που στο όνομα της διαφάνειας νομοθετεί προκειμένου να αλώσει έναν χώρο που έως έναν βαθμό ανήκει στις «δημοκρατικές δυνάμεις» (από το 1974), συγκλίνουν σε μια προσπάθεια, εμπορευματοποίησης, αγοραπωλησίας και έκπτωσης των αξιών της ελευθερίας της έκφρασης, της ελευθεροτυπίας και της ενημέρωσης.

Η νομοθεσία για τον «βασικό μέτοχο», που δίνει τέλος στην παράλληλη δράση των επιχειρηματιών στους χώρους των ΜΜΕ και των προμηθειών ή έργων του Δημοσίου, οι προτάσεις για τον «βασικό δημοσιογράφο» που δεσμεύουν για «μία θέση στο Δημόσιο» και η επικείμενη κατάθεση ν/σ για τον περιορισμό της κατάχρησης δεσπόζουσας θέσης στην αγορά των ΜΜΕ, συνιστούν ένα νομοθετικό τρίπτυχο που θα «χαιρετούσε» κάθε ανοιχτό μυαλό, αν δεν γνώριζε τις πραγματικές προθέσεις μιας κυβέρνησης που για να κυβερνήσει χρειάζεται να φυλακίσει κάθε τι ελεύθερο που έχει απομείνει στον χώρο.

Καλώς ή κακώς τους ιδιοκτήτες ΜΜΕ τους γνωρίζουμε: Ο Μπόμπολας στο Mega, το Εθνος, την Ημερησία, τα δεκάδες περιοδικά. Ο Λαμπράκης στο Mega, το Βήμα, τα Νέα, ο Κυριακού στον ΑΝΤ1 και τη Δάφνη Επικοινωνίας, ο Τεγόπουλος στην Ελευθεροτυπία, ο Βαρδινογιάννης στο Star και το Mega, ο Κοντομηνάς στον Alpha κ.ο.κ. Πάντα τα ΜΜΕ ανήκαν σε κραταιά ιδιωτικά χέρια εκ των οποίων συνήθως το «δεξί» έκανε κρατικές ή άλλες δουλειές και το «αριστερό» πλήρωνε δημοσιογράφους για να ασκούν κριτική και πίεση (ή να μην ασκούν κριτική και πίεση) στην κυβέρνηση με την οποία είχαν άμεση σχέση. Ο νόμος για τον βασικό μέτοχο, πέραν του ότι δίνει διαζύγιο στις δύο ιδιότητες ενός μεγαλοεπιχειρηματία, θεωρεί de facto ότι ο κάθε δημοσιογράφος είναι «τσιράκι» των αφεντικών που τους χρησιμοποιεί ως μοχλό πίεσης (μέσω των κειμένων ή του λόγου τους) προκειμένου να πιέζει για κρατικές δουλειές και συμβάσεις. Αγνοεί ο νομοθέτης τη συνδικαλιστική ιστορία, αλλά και την ιστορία του Τύπου, ενώ παραγνωρίζει μια σημαντική παράμετρο, το μαύρο χρήμα που λαμβάνουν ευτυχώς όχι πολλοί από γνωστούς και μη εξαιρετέους επιχειρηματίες που προτιμούν να βάλουν στο pay roll τους καμμία 20ριά μεγαλοδημοσιογράφους παρά να επενδύσουν στα ΜΜΕ και με μαθηματική ακρίβεια να χάσουν...

Τόσο οι ύποπτες και δύσοσμες πρακτικές των εκδοτών-καναλαρχών με τις παράλληλες δραστηριότητες στις κατασκευές και τις προμήθειες, όσο και οι αποπροσανατολιστικές μεθοδεύσεις της Ν.Δ. που στο όνομα της διαφάνειας νομοθετεί προκειμένου να αλώσει τον χώρο των ΜΜΕ και των δημοσιογράφων, συγκλίνουν σε μια προσπάθεια, εμπορευματοποίησης, αγοραπωλησίας και έκπτωσης των αξιών της ελευθερίας της έκφρασης, της ελευθεροτυπίας και της ενημέρωσης.

Η διαφαινόμενη πρόθεση της οικογένειας Αγγελόπουλου να αγοράσει κάτι στα Μέσα (αρχής γενομένης από τον Πήγασο) καταδεικνύει τις προθέσεις της άρχουσας τάξης να «δεξιοποιήσει» τον κατακερματισμένο και σφικτά εναγκαλισμένο με το «χρήμα» Τύπο στην Ελλάδα, σε μεγάλο βαθμό. Βέβαια το ερώτημα Μπόμπολας ή Γιάννα δεν μπορεί παρά να συνιστά ένα βλακώδες ψευδοδίλημμα για αρχάριους που όμως αυτό δεν σημαίνει ότι οι πιο υποψιασμένοι δεν βλέπουν ότι ανοίγει μια μικρή τρύπα προκειμένου να μπολιάσει η κυβέρνηση τα ΜΜΕ με «συντηρητικό, φιλελεύθερο και δεξιό» μπόλι. Μια γρήγορη παρατήρηση στη διαφημιστική δαπάνη των δεξιών Μέσων και φίλα προσκείμενων στην κυβέρνηση εφημερίδων θα αποδείξει με ποιους τρόπους η ΝΔ δημιουργεί «τοξικές» εξαρτήσεις με εκδότες και δημοσιογράφους των οποίων την επιβίωση συναρτά από τον κρατικό κορβανά.

Το β' μέρος της επιχείρησης κάθαρσης στα ΜΜΕ (ή άλωσης των ΜΜΕ) εκτυλίσσεται στο Ζάππειο με τις προτάσεις Ρουσόπουλου που βρίσκουν αμήχανη την ΕΣΗΕΑ και αδύναμους τους δημοσιογράφους των 700 ευρώ μηνιαίως που οι μισοί από αυτούς δεν είναι καλοδεχούμενοι στους κόλπους του συντεχνιακού συνδικαλιστικού σωματείου.

Ο Ρουσόπουλος συγκεντρώνει ονόματα, μισθούς και προτείνει κάθαρση τώρα, η Αρχή Προστασίας Προσωπικού Χαρακτήρα παρεμβαίνει ζητώντας τον λόγο, το θέατρο του παραλόγου παίζεται σε συνέχειες στα παράθυρα των τηλεθεατών που νομίζουν ότι βρέχει χρήμα και κρατάνε ομπρέλα. Όσοι δεν έχουν την ευκαιρία να μιλήσουν με δημοσιογράφους θεωρούν ότι η δημοσιογραφία συνιστά ελιτίστικο επάγγελμα αντίστοιχο με αυτό του δικηγόρου, του γιατρού, του δικαστή... και διεφθαρμένο όσο σχεδόν όλα τα άλλα. Ένα ιδιότυπο συνδικαλιστικό ένστικτο αφυπνίζεται το οποίο τελεί εν υπνώσει σε άλλες πιο σοβαρές περιπτώσεις. Κανείς δεν θέλει να δηλώσει που εργάζεται, ενώ οι δημοσιογράφοι της Ελευθεροτυπίας, της Βουλής ίσως και άλλων ΜΜΕ αρνούνται να συμπληρώσουν το απογραφικό που έστειλε η ΕΣΗΕΑ. Αίφνης θυμούνται τα δικαιώματά τους τα οποία απεμπολούν όταν λογοκρίνονται, αυτολογοκρίνονται, πληρώνονται με ευτελιστικές αποδοχές ή αντιμετωπίζονται από την κυβέρνηση ως αυλοκόλακες των αφεντικών τους.

Ο πρόεδρος της ΕΣΗΕΑ ζήτησε τη συμπλήρωση των καταλόγων από το 1997 οπότε και ψηφίστηκε το Π.Δ. επί υπουργίας Δ. Ρέππα, και γνωστοποίησε ότι αφού ενημερωθεί η ειδική επιτροπή για τις θέσεις της κυβέρνησης και των κομμάτων, θα διατυπώσει τις απόψεις της προς το Δ.Σ. της ΕΣΗΕΑ , που θα αποφασίσει ποιες θα είναι και οι προτάσεις της Ενωσης μετά από έγκριση της Γενικής Συνέλευσης. Μέχρι τότε ο υπουργός θα «ξαναχτυπήσει» με άλλον νόμο, αυτόν περί συγκέντρωσης στα ΜΜΕ που αναμένεται να θέσει νέα ασυμβίβαστα στην παράλληλη κατοχή περισσότερων ΜΜΕ ανά κατηγορία (εφημερίδες, περιοδικά, ραδιόφωνο, τηλεόραση). Σε μια τόσο μικρή αγορά που κακώς βέβαια γιγαντώθηκε χωρίς άδειες στα ηλεκτρονικά Μέσα από το 1989 που λειτουργεί σε ημινόμιμο-ημιπαράνομο καθεστώς, η κυβέρνηση θα ζητήσει να κλείσουν ή να μεταπωληθούν ορισμένα Μέσα. Και με χαρά οι νέου τύπου - επιχειρηματίες εκδότες θα το πράξουν, καθώς γνωρίζουν ότι η επένδυση την οποία θα ενθαρρυνθούν ή θα αναγκασθούν να κάνουν σε θεματικά Μέσα (μουσικού, θρησκευτικού, παιδικού χαρακτήρα) και λιγότερο κοστοβόρα θα είναι και λιγότερο πιεστική. Έτσι κι αλλιώς τα ΜΜΕ δεν θα τους χρειάζονται πλέον σαν μοχλός πίεσης για να πάρουν έργα στο Δημόσιο, καθώς έχουν αποδεσμευθεί από αυτό και τις κρατικές προμήθειες. Φαύλος κύκλος σε φαύλους καιρούς...

Ρόζα Βαζαίου
Δημοσιογράφος-εργαζόμενη σε συγκρότημα Τύπου των Αθηνών

Το πακέτο Ρουσόπουλου για τα «επαγγελματικά ασυμβίβαστα» περιλαμβάνει τις εξής προτάσεις:

01.
Κανείς δημοσιογράφος δεν μπορεί να κατέχει πάνω από μια θέση στο δημόσιο και ευρύτερο δημόσιο τομέα.

02.
Ο δημόσιος και ευρύτερος δημόσιος τομέας περιλαμβάνει όλες τις κεντρικές και αποκεντρωμένες υπηρεσίες του Κράτους, τα ΝΠΔΔ (Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου) τους ΟΤΑ (Οργανισμοί Τοπικής Αυτοδιοίκησης) Α' και Β' βαθμού, και κάθε ΝΠΙΔ, του οποίου η διοίκηση διορίζεται από το Κράτος.

03.
Ως θέση στο δημόσιο θεωρείται και η απασχόληση στην ΕΡΤ και τα κρατικά πρακτορεία ειδήσεων.

04.
Οι ρυθμίσεις αφορούν όλους όσους έχουν την ιδιότητα δημοσιογράφου και απασχολούνται όχι μόνο για την παροχή υπηρεσιών τύπου και δημοσίων σχέσεων, αλλά και ως μετακλητοί υπάλληλοι, σύμβουλοι ή συνεργάτες, σε φορείς του δημόσιου ή ευρύτερου δημόσιου τομέα ή για την έκδοση εντύπων ή για την παροχή δημοσιογραφικών υπηρεσιών στο διαδίκτυο του δημοσίου και ευρύτερου δημόσιου τομέα.

05.
Ο καθ' ύλην αρμόδιος υπουργός θα καθορίσει τους φορείς που υπάγονται στην αρμοδιότητα του. Οι φορείς θα υποχρεούνται μέχρι την 1η/3 κάθε έτους να υποβάλλουν τα στοιχεία στο καθ' ύλην αρμόδιο υπουργείο, το οποίο με τη σειρά του θα υποχρεούται να τα υποβάλλει μέχρι την 31η/3 στη γ.γ. επικοινωνίας.

06.
Τα απαιτούμενα στοιχεία κάθε δημοσιογράφου που απασχολείται στο Δημόσιο ή ευρύτερο Δημόσιο Τομέα θα επανακαθοριστούν με βάση την γνωμοδότηση της Αρχής Προστασίας Δεδομένων Προσωπικού Χαρακτήρα.

07.
Μέχρι το τέλος Ιουνίου 2005, κάθε δημοσιογράφος θα πρέπει να αποφασίσει σε ποια θέση στο δημόσιο και ευρύτερο δημόσιο τομέα θα παραμείνει, εφόσον κατέχει περισσότερες από μια θέσεις στο Δημόσιο.

08.
Στο πλαίσιο αυτό αναμένει προτάσεις για την επικαιροποίηση των κανόνων δεοντολογίας, οι οποίοι, εφόσον ζητηθεί, θα αποτελέσουν αντικείμενο νομοθετικής ρύθμισης.

Η πραγματική διάσταση του «βασικού μετόχου»

Για να κυβερνήσει ένα κόμμα δεν αρκεί να κερδίσει τις εκλογές. Χρειάζεται έναν ολόκληρο μηχανισμό από πίσω του, που να στηρίζει την πολιτική του και να μην του θέτει εμπόδια. Γι' αυτό και μόλις ανέβηκε το '81 στην εξουσία το ΠΑΣΟΚ, άρχισε το στήσιμο ενός τέτοιου μηχανισμού, που δεν περιλαμβάνει μόνο κομματικούς παρατρεχάμενους. Το να παραπέμπει συνειρμικά το «κομματικό κατεστημένο» σε παράτυπες προσλήψεις στο δημόσιο, είναι απότοκο μιας νοοτροπίας πελατειακών σχέσεων που υπάρχουν στην ελληνική κοινωνία από τη γέννηση του ελληνικού κράτους και μετά. Ο «μηχανισμός» όμως είναι κάτι παραπάνω.



Το 'να χέρι νίπτει τ' άλλο

Μπόμπολας, Λαμπράκης, Κόκκαλης, Κουρής… Μια γενιά επιχειρηματιών που δεν προέρχονται από κάποιο μεγάλο τζάκι, που δεν είναι γόνοι κάποιας οικογένειας που δραστηριοποιείται επιχειρηματικά για δεκαετίες. Επιχειρηματίες που έγιναν αυτό που είναι με τις πλάτες του κράτους, που με συμβάσεις και εργολαβίες από το δημόσιο, άτομα που μέχρι χθες ήταν άγνωστα, έγιναν οικονομικοί μεγαλο- παράγοντες. Η σχέση του ΠΑΣΟΚ με αυτούς τους επιχειρηματίες είναι αμοιβαίας στήριξης: με το που εκλέχτηκε η ΝΔ, ανακάλυψε «νταβατζήδες» που σε κάθε της βήμα, διά των ΜΜΕ που ήλεγχαν της βάζανε τρικλοποδιές και της προκαλούσαν τριγμούς (ενισχύοντας τα χάσματα μεταξύ των υπουργών). Όχι πως δεν το ' ξερε. Γνώριζε εκ των προτέρων ότι με το που θα έπαιρνε την εξουσία θα ' χε απέναντί της όλον αυτόν τον μηχανισμό που είχε δημιουργήσει το ΠΑΣΟΚ.

Απ' τα ψηλά στα χαμηλά

Μετά την εκλογική της νίκη, ήταν αναμενόμενο ότι η ΝΔ θα άρχιζε να αντικαθιστά με «τα δικά της παιδιά» όλον τον κρατικό μηχανισμό. Αρχίζοντας όμως το «ξήλωμα» από τα χαμηλά, θα ερχόταν αντιμέτωπη με ένα αριθμητικά μεγάλο και κομματικά συνδικαλισμένο όγκο ευνοημένων υπαλλήλων. Έτσι, η ΝΔ άρχισε το «ξήλωμα» απ' τα ψηλά- από τους ευνοημένους επιχειρηματίες (μαζί και αυτούς της εσωκομματικής αντιπολίτευσης) που ασκούσαν πίεση. Ό,τι ρόλο έπαιξε για το ΠΑΣΟΚ η ρητορία της «κατάργησης του κράτους της δεξιάς», αντίστοιχο παίζει σήμερα για τη ΝΔ η «πάταξη της διαφθοράς».

Αλλού βλογάει παπάς κι αλλού τα ράσα

Σε σχέση με τον υποτιθέμενο στόχο του, ο νόμος είναι ένα πυροτέχνημα: πώς θα ελεγχθεί δηλ. ένας Έλληνας επιχειρηματίας εργολήπτης του δημοσίου που μέσω off- shore εταιρίας έχει ένα μεγάλο πακέτο μετοχών μιας εφημερίδας; Ο έλεγχος αυτός απαιτεί έναν τεράστιο αριθμό υπαλλήλων, με εξίσου μεγάλο αρχείο μεταβιβάσεων μετοχών εταιριών, επιβλέποντας συνεχώς το ΧΑΑ και μεγαλομετόχους μήπως και κάποια παράκτια εταιρία- βιτρίνα (Trexa-gireve SA) αποκτήσει σημαντικό ποσοστό ενός ΜΜΕ. Αστεία πράγματα, αν θυμηθούμε ότι στην υπόθεση του χρηματιστηρίου δεν μπόρεσε να διεξαχθεί έλεγχος ούτε καν σε μια off-shore της Κύπρου.

Μια παλιά συνταγή

Συχνά, όταν η κυβέρνηση μιας χώρας καλείται να εφαρμόσει όσα συμφώνησε σε διεθνές επίπεδο, αδυνατεί να συμμορφωθεί, επειδή ορισμένα εγχώρια συμφέροντα είναι αρκετά ισχυρά ώστε να επιβάλλουν τη θέλησή τους και να ακυρώσουν de facto τη δέσμευση μιας κυβέρνησης. Συχνότερα, τα συμφέροντα αυτά έγιναν κράτος εν κράτει με τις ευλογίες μιας κυβέρνησης. Οι διεθνείς οργανισμοί, όπως π.χ. το G8, προκειμένου να περιορίσουν τα τοπικά φέουδα και να ανοίξουν το δρόμο στα «δικά τους παιδιά», τις πολυεθνικές, βρήκαν τη διέξοδο στην καταπολέμηση της «διαφθοράς» και των «τοπικών συμφερόντων».

Έτσι, στοιχεία εγγενή του συστήματος, όπως ο έλεγχος των ΜΜΕ από οικονομικούς παράγοντες, ανάλογα με το αν συμβαδίζουν με τις τρέχουσες σκοπιμότητες, είτε ενισχύονται, είτε περιορίζονται. Το αποτέλεσμα αυτής της παλιάς συνταγής των διεθνών οργανισμών είναι όταν επιβάλλει τη θέση του ένας επιχειρηματίας σε μια κυβέρνηση να είναι διαφθορά, ενώ το να επιβάλλεται μια πολυεθνική σε ηπείρους ολόκληρες δεν είναι! Στην Ελλάδα το παράδοξο αυτό στο πεδίο των ΜΜΕ το είδαμε όταν θεωρούνταν διαπλοκή ένας μικρής εμβέλειας επιχειρηματίας (Κ. Μπόμπολας) να κατέχει την «Πήγασος Εκδοτική», ενώ η εξαγορά της από έναν διεθνώς δραστηριοποιούμενο μεγαλοεπιχειρηματία (Θ. Αγγελόπουλος) να μην είναι! Ούτε βέβαια αποτέλεσε κώλυμα ή ασυμβίβαστο το ότι η σύζυγος του τελευταίου έστησε ολόκληρη ολυμπιάδα…

Μια καθαρά πολιτική επιλογή

Στην πραγματική του διάσταση, το θέμα που προέκυψε για τον έλεγχο των ΜΜΕ είναι πρωτευόντως ζήτημα περιορισμού συγκεκριμένων συμφερόντων, κι όχι όλων. Οι όποιες αντιπαραθέσεις στο κοινοβούλιο είναι θεατρινισμοί, αφού αν υπήρχε ουσιαστικά διαφωνία θα είχε εκφραστεί για το άρθρο 14§9 (για το ιδιοκτησιακό καθεστώς στα ΜΜΕ) του συντάγματος με την αναθεώρησή του το 2001. Ο νόμος αυτός άλλωστε βγήκε για να υλοποιήσει ό,τι επιτάσσε το σύνταγμα. Η τότε σύμπνοια των κομμάτων δείχνει ότι ο νόμος για το βασικό μέτοχο, περισσότερο ή λιγότερο είναι κοινή πολιτική απόφαση. Το θέμα λοιπόν πήρε διάσταση όχι γιατί αποφάσισαν γενικώς οι πολιτικοί να περιορίσουν τους επιχειρηματίες εκτός πολιτικής σκηνής (αν είναι δυνατόν, για αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία πρόκειται), αλλά γιατί η ΝΔ προσάρμοσε τη συνταγματική πρόβλεψη στα μέτρα των δικών της τρεχόντων σκοπιμοτήτων και έδωσε ένα μήνυμα για την ανακατανομή των τοπικών συμφερόντων.

Άγγελος Φελεσάκης

Πηγές:

http://www.g7.utoronto.ca/g7bulletin/1999/bull2.htm

http://news.pathfinder.gr/greece/politics/150998.html

....περί ελευθερίας και άλλων δαιμονίων....

Here comes "The Freedom"

(Από το ημερολόγιο του Dahr Jamail, αραβοαμερικανού δημοσιογράφου στη Βαγδάτη)*



Τα γεγονότα και η λογική μας οδηγούν σε ένα συμπέρασμα: η επιβίωση της ελευθερίας στη χώρα μας εξαρτάται όλο και περισσότερο από την επιτυχία της ελευθερίας σε άλλες χώρες. Η μεγαλύτερη ελπίδα για την ειρήνη στη χώρα μας είναι η ανάπτυξη της ελευθερίας σε όλον τον κόσμο".

George W.Bush

Λευτεριά, Λευτεριά, σχίζει, δαγκάνει
τους ουρανούς το στέμμα σου. Το φως σου,
χωρίς να καίει, τυφλώνει το λαό σου.
Πεταλούδες χρυσές οι Αμερικάνοι,
λογαριάζουν πόσα δολάρια κάνει
σήμερα το υπερούσιο μέταλλό σου...

Κώστας Καρυωτάκης

"Ο κόσμος είναι τρομοκρατημένος. Όπως πριν αρχίσει η εισβολή, το Μάρτη του 2003, οικογένειες εγκαταλείπουν τη Βαγδάτη, με το φόβο μιας μαζικής έκρηξης βίας στην πρωτεύουσα... έγραφε στις 27 Γενάρη 2005, τρεις μέρες πριν τις εκλογές, ο Dahr Jamail, αραβοαμερικανός ανεξάρτητος δημοσιογράφος στο Ιράκ. "Ενώ η Βαγδάτη είναι γεμάτη με πρόσφυγες από τη Φαλούτζα, τα χωριά και οι μικρότερες πόλεις στα περίχωρα γεμίζουν με πρόσφυγες των εκλογών. Στη Μακούμπα, οι επιθέσεις σε εκλογικά κέντρα είναι σχεδόν καθημερινό φαινόμενο".. "Μπορούν να μπλοκάρουν ολόκληρη την πόλη, ώστε ο κόσμος να μην μπορεί να κινηθεί», μου λέει ένας άντρας που θέλει να κρατήσει την ανωνυμία του. "Είναι μια νεκρή πόλη, με νεκρούς κατοίκους. Γιατί; Για αυτές τις, εκλογές με το ζόρι, "...

.... Κάπου εκεί κοντά, αμερικανοί στρατιώτες έχουν καταλάβει ένα αστυνομικό τμήμα, ως συνήθως. Ένας από αυτούς με είδε να τραβάω φωτογραφίες και προσπάθησε να μου κατασχέσει τη φωτογραφική μηχανή. Δεν είχε σημασία που του έδειξα τη δημοσιογραφική μου ταυτότητα. Μετά από αρκετή κουβέντα, με άφησε να κρατήσω τη μηχανή, αφού διέγραψα πρώτα τις φωτογραφίες. ....Ένας σύνδεσμός μου μόλις επέστρεψε, αφού πέρασε μια βδομάδα στη Φαλούτζα. Μοιραστήκαμε λίγο από το φαΐ που μου έφερε ένας φίλος από τη Μπακούμπα. «Ήμουν στη Φαλούτζα για μια βδομάδα και το μόνο που είδα ήταν σκληρές στρατιωτικές τακτικές» μου λέει. «Συλλαμβάνουν κόσμο και τον φορτώνουν σε αυτά τα φορτηγά, με μαντήλια στα μάτια και χειροπέδες στα χέρια. Όπου και αν κοίταξα, είδα πλήρη καταστροφή». Μίλησε με πολλές οικογένειες, οι οποίες του είπαν την μία ιστορία τρόμου μετά την άλλη, τον ένα θάνατο μετά τον άλλο... Λίγες ημέρες πριν, κατά τη διάρκεια νυχτερινής πεζής περιπολίας αμερικανών στο Tal Afar μια οικογένεια έκανε το "λάθος" να περάσει κοντά από την περίπολο η οποία πανικοβλήθηκε και άρχισε να πυροβολεί σκοτώνοντας τελικά τον οδηγό και τη συνοδηγό μπροστά στα μάτια έξι παιδιών που βρίσκονταν στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου.

«Και σήμερα, ο στρατός φέρνει μια ντουζίνα Humvees [τα αμερικανικά στρατιωτικά τζιπ] και πολλούς στρατιώτες για να περικυκλώσουν μια μικρή γειτονιά, κοντά σε μια αγορά», «Μαζί τους είναι ένα συνεργείο του CNN, που τραβάει τους στρατιώτες να πετάνε γλυκά στα παιδιά και εκείνους τους τύπους με τα πορτοκαλί γιλέκα να καθαρίζουν τους δρόμους.» Γελάει καθώς σηκώνει τα χέρια του ψηλά. «Δεν είχα ξαναδεί αυτούς τους τύπους πουθενά στην πόλη. Δεν ξέρω από πού ξεφύτρωσαν.» Μετά από μια παύση για μια γουλιά αναψυκτικού, προσθέτει «Ούτε στρατιώτες να πατάνε το έδαφος είχα ξαναδεί και ξαφνικά είναι εκεί όλοι αυτοί οι πεζοναύτες και στέκονται λες και όλα είναι εντάξει. Ήταν η πρώτη φορά που είδα στρατιώτη έξω από στρατιωτικό όχημα. Ήταν πραγματική έκπληξη.» «Ηταν όλο 100% σκηνοθετημένο. Δημόσιες σχέσεις ενόψει εκλογών», λέει. Μετά, σαν να απευθύνεται στον μέσο αμερικάνο, προσθέτει «Η Φαλούτζα είναι μια χαρά, συνεχίστε τον ύπνο σας.»

30 Ιανουαρίου:
Η Βαγδάτη μοιάζει να ναι σε πόλεμο, όχι σε εκλογές, λέει η Layla Abdul Rahman, δασκάλα εγγλέζικου σχολείου. "Οι δρόμοι μας είναι γεμάτοι τανκς και στρατιώτες, οι γέφυρες είναι κλειστές. Ακούμε συνεχώς εκρήξεις γύρω μας, ενώ σφοδρές συγκρούσεις μαίνονται τις δύο τελευταίες νύχτες.
31 Ιανουαρίου:Πήγα στο εκλογικό τμήμα και έδωσα το όνομά μου και τη διεύθυνσή μου σε έναν άνδρα, λέει ο Wassif Hamsa, 32 χρονών, δημοσιογράφος που ζει στην περιοχή Janila στη Βαγδάτη. Ο άνδρας στη συνέχεια με έστειλε στο πρόσωπο που είναι υπεύθυνο για το μηνιαίο μου συσσίτιο. "Δύο από τους διανομείς τροφής που ξέρω μου είπαν προσωπικά ότι θα μου διέκοπαν το δελτίο τροφίμων αν δεν ψήφιζα, λέει ο Saeed Jodhet, 21 χρόνων, σπουδαστής. Πολλοί είναι οι Ιρακινοί που εξέφραζαν πριν τις εκλογές το φόβο ότι το μηνιαίο δελτίο τροφίμων τους θα διακοπτόταν εάν δεν ψήφιζαν. Οι εκλογικοί κατάλογοι βασίζονται στον κατάλογο δελτίου τροφίμων, ο οποίος αποτελεί κατάλοιπο του εμπορικού αποκλεισμού του ΟΗΕ. Και άλλοι που ψήφισαν έχοντας την ελπίδα ότι αυτό θα επιταχύνει την απόσυρση των δυνάμεων κατοχής από τα ιρακινά εδάφη.

1η Φεβρουαρίου 2005
"..αυτό που τα συνεργαζόμενα media δεν λένε είναι ότι ακόμη και αυτοί που πήγαν να ψηφίσουν στις εκλογές είτε είναι 35% είτε 60%, δεν ψήφισαν για να υποστηρίξουν τη συνεχιζόμενη κατοχή της χώρας τους. Ψήφισαν ακριβώς για τον αντίθετο λόγο. Κάθε Ιρακινός που έχω μιλήσει μαζί του από αυτούς που ψήφισαν εξηγεί ότι έτσι πιστεύει πως θα λήξει η κατοχή στο Ιράκ...." Ο πρόεδρος των ΗΠΑ George W.Bush ο οποίος δέχεται πιέσεις προκειμένου να καθορίσει με σαφήνεια μια "στρατηγική εξόδου" από το Ιράκ, δεν θα δώσει χρονοδιάγραμμα για την απόσυρση των αμερικανικών δυνάμεων από την χώρα, αλλά θα δώσει έμφαση στην ανάγκη εκπαίδευσης Ιρακινών δυνάμεων για να αναλάβουν την ασφάλεια, ανακοίνωσε ο Λευκός Οίκος τη Δευτέρα 1/2/05.

Μαρία Μάζη

"Στο λαό του Ιράν απόψε λέω: εσείς που θέλετε την ελευθερία σας, η Αμερική βρίσκεται στο πλευρό σας". "Το Ιράν παραμένει το βασικότερο κράτος που υποστηρίζει την τρομοκρατία". "Η Τεχεράνη επιδιώκει να αποκτήσει πυρηνικά όπλα αποστερώντας από το λαό της την ελευθερία που αποζητά και που του αξίζει".

George W.Bush

Λευτεριά, Λευτεριά, σε νοσταλγούνε,
μακρινά δάση, ρημαγμένοι κήποι,
όσοι άνθρωποι προσδέχονται τη λύπη
σαν έπαθλο του αγώνος, και μοχθούνε,
και τη ζωή τους εξακολουθούνε,
νεκροί που η καθιέρωσις τους λείπει.

Κώστας Καρυωτάκης

* **Πηγές:** IndymediaAthens / dahrjamailiraq.com/weblog
Ο Νταρ Τζαμάιλ, αραβοαμερικάνος ανεξάρτητος δημοσιογράφος, έχει περάσει πάνω από 8 μήνες στο κατεχόμενο Ιράκ. Είναι μία από τις ελάχιστες φωνές που μεταδίδουν, χωρίς έλεγχο και λογοκρισία, την κατάσταση στη χώρα

Παλαιστίνη



Τόπος μαρτυρίου
Τόπος αντίστασης

Για να καταλάβουμε τι συμβαίνει αρκεί να αναλογισθούμε τα παρακάτω στοιχεία: Οι ισραηλινοί εποικισμοί καταλαμβάνουν το 46% της Δυτική όχθης και το 30% της Λωρίδας της Γάζας. Ένα οδικό δίκτυο 250 μιλίων στην Δυτική όχθη μαζί με τον κεντρικό αυτοκινητόδρομο που διασχίζει το Ισραήλ από τον βορρά ως το νότο χωρίζει την Δυτική όχθη σε 200 κομμάτια.

Στην Γάζα, η οποία είναι μια απομονωμένη λωρίδα γης με μήκος 40 και πλάτος 10 χιλιόμετρα ζουν στριμωγμένοι σε προσφυγικούς καταυλισμούς πάνω από ένα εκατομμύριο Παλαιστίνιοι, ενώ 7500 Ισραηλινοί έποικοι ελέγχουν το 30% του εδάφους. Στην πραγματικότητα αυτό που ονομάζουμε «παλαιστινιακά εδάφη» δεν είναι παρά θύλακες παλαιστινιακού εδάφους μέσα στο Ισραηλινό κράτος, τους οποίους για να επισκεφθείς πρέπει να περάσεις από τον έλεγχο ισραηλινών στρατιωτών οι οποίοι φυλάνε τα περιβόητα check points και τα ανοιγοκλείνουν κατά βούληση και σε καθεστώς πλήρους αυθαιρεσίας.

Ένα τείχος συνολικού μήκους πάνω από 500 χιλιόμετρα χτίζεται γύρω από τα παλαιστινιακά εδάφη στην Δυτική όχθη. Από το 2002 που άρχισε η κατασκευή του μέχρι σήμερα έχουν κατασκευαστεί 140 χιλιόμετρα. Πρόκειται για ένα αδιαπέραστο τσιμεντένιο φράγμα ύψους 5-8 μέτρα, με ηλεκτρονικό συρματόπλεγμα στην κορυφή και τάφρο πλάτους 4 μέτρων στα πλάγια. Η όλη κατασκευή θα πλαισιώνεται από κουλούρες κοφτερού σύρματος, το συνολικό τελικό πλάτος θα ξεπερνά τα 40 μέτρα. Πύργοι ελέγχου ανά 200 μέτρα και συνεχής τηλεοπτική παρακολούθηση από μη επανδρωμένα κατασκοπευτικά αεροπλάνα συμπληρώνουν το σκηνικό του τρόμου. Υπάρχουν πόλεις και χωριά που κόβονται στην μέση από το τείχος αυτό. Υπάρχουν πόλεις που είναι περικυκλωμένες από το τείχος και στις οποίες η είσοδος και έξοδος επιτρέπεται μόνο για λίγες ώρες την ημέρα, όταν δεν απαγορεύεται τελείως.

Σε αυτές τις συνθήκες είναι σχεδόν αδύνατον κάποιος να δουλέψει ή στοιχειωδώς να οργανώσει την ζωή του. Είναι χαρακτηριστικό ότι από το 2002 μέχρι σήμερα 80000 Παλαιστίνιοι στο Ισραήλ και 60000 στα κατεχόμενα έχουν χάσει την δουλειά τους. Η βιομηχανία τροφίμων λειτουργεί στο 60% των δυνατοτήτων της και παρόλη την κατεδαφιστική μανία των Ισραηλινών οι οικοδομικές δραστηριότητες μειώθηκαν κατά 85%. Η αλιεία στην Γάζα δεν επιτρέπεται μακρύτερα από 10 μίλια, ενώ το λιμάνι δεν έχει ακόμη επιτραπεί να χτιστεί, παρόλο που προβλέπεται από τις συμφωνίες του Όσλο. Αποτέλεσμα: η ανεργία στην Δυτική Όχθη πλησιάζει το 55% ενώ στην Γάζα ξεπερνά το 75%.

Επιπρόσθετα αυτή την στιγμή βρίσκονται στις ισραηλινές φυλακές 7500 παλαιστίνιοι πολιτικοί κρατούμενοι, πολλοί από τους οποίους δεν γνωρίζουν για ποιο λόγο κατηγορούνται ενώ η επαφή τους με τον έξω κόσμο (δικηγόροι, οικογένεια κλπ) δεν είναι καθόλου δεδομένη και καθορίζεται από τις κάθε φορά αυθαίρετες αποφάσεις του ισραηλινού κράτους.

Εμπρακτη Διεθνης Πολιτικη Αλληλεγγυη

Από πολύ παλιά η Ελλάδα ως κράτος αλλά και συνολικά οι Έλληνες κατατάσσονται στους ιστορικούς υποστηρικτές των Παλαιστινίων. Και είναι αλήθεια ότι η αναφορά του ότι είσαι Έλληνας στην Παλαιστίνη ισοδυναμεί με φιλική πολιτικά διαπίστευση. Ωστόσο τα τελευταία χρόνια αυτή η δεδομένη αλληλεγγύη στον Παλαιστινιακό λαό δεν έχει βρει στην Ελλάδα μια μόνιμη και σταθερή έκφραση σε πολιτικό και κοινωνικό επίπεδο.

Ας μας επιτραπεί να πιστεύουμε ότι το γεγονός αυτό δεν οφείλεται μόνο στην «κούραση» που προκαλεί το μακροχρόνιο του προβλήματος και στην αίσθηση αδυναμίας του κινήματος μπροστά στην παντοδυναμία του κράτους του Ισραήλ σε συνθήκες παγκοσμιοποιημένης παντοκρατορίας των ΗΠΑ. Μεγάλα κομμάτια - ιδίως της αριστεράς – αντιμετωπίζουν πια το Παλαιστινιακό πρόβλημα ως ένα «διακρατικό» πρόβλημα, το οποίο είναι δύσκολο να λυθεί επειδή υπάρχουν θερμοκέφαλοι και ακραίοι εθνικιστές και από τις δυο πλευρές. Μπροστά στον φόβο του εθνικισμού και του αντισημητισμού απεμπολείται –τις πιο πολλές φορές σιωπηρά - η διεθνής αλληλεγγύη και ξεχνιέται ο αντισιωνισμός. Επιπλέον η αμηχανία μπροστά στην αναπόφευκτη αύξηση του ισλαμικού ρεύματος, το οποίο τρέφεται και ανατροφοδοτείται από την διαφθορά και την αναποτελεσματικότητα της Παλαιστινιακής Αρχής, οδηγεί εύκολα στην πολιτική αμηχανία - αν όχι στην πολιτική «ίσων αποστάσεων».Το αίμα των «αμάχων», που ρέει άφθονο και από τις δυο πλευρές δυσκολεύει την πολιτική όραση. Όμως στην Παλαιστίνη υπάρχουν θύτες και θύματα, κι αυτοί οι ρόλοι δεν έχουν αλλάξει πλευρά από την αρχή της ιστορίας. Αυτό είναι κάτι που δεν πρέπει να ξεχνάμε...

Για τους λόγους αυτούς και με δεδομένη την πραγματικά τεράστια ανάγκη για διεθνή έμπρακτη αλληλεγγύη στην αγωνιζόμενη Παλαιστίνη η ελληνική αποστολή αλληλεγγύης, που πραγματοποιήθηκε στις αρχές του Γενάρη αποκτά μεγάλη πολιτική σημασία. Στην αποστολή αυτή αντιπροσωπεύτηκε ένα ευρύ φάσμα πολιτικών και κοινωνικών δυνάμεων: εκπρόσωποι της ΚΕΔΚΕ και Δήμων της Αθήνας, εκπρόσωποι συνδικαλιστικών οργανώσεων, εκπρόσωποι οργανώσεων της ευρύτερης αριστεράς και ανένταχτοι σύντροφοι από διάφορους κοινωνικούς χώρους. Κατά την διάρκεια αυτής της αποστολής έγιναν συναντήσεις στο Ισραήλ, στην Δυτική όχθη και στην Γάζα με πλήθος πολιτικών και κοινωνικών οργανώσεων. Εκτός από τις παλαιστινιακές συναντήσαμε και ισραηλινές οργανώσεις, που αντιστέκονται στα σιωνιστικά σχέδια του Ισραήλ και είναι πραγματικά ηρωικές και αξιοθαύμαστες για την επιμονή με την οποία αγωνίζονται χρόνια τώρα σε τελείως αντίξοες πολιτικά και κοινωνικά συνθήκες.

Μονοδρομος η Ιντιφαντα και η Υπερασπιση της

Αυτό που διαπιστώσαμε με τα ίδια μας τα μάτια στην Παλαιστίνη είναι ότι πρόκειται για μια κατεχόμενη χώρα στην οποία η απομόνωση, η φτώχεια και η ανεργία είναι ενταγμένες σε ένα μακροχρόνιο σχέδιο εθνικής εκκαθάρισης. Για μια κατεχόμενη χώρα, στην οποία εφαρμόζονται μελετημένα βασανιστήρια εξευτελισμού της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Για μια κατεχόμενη χώρα, η οποία για να συνεχίσει να ελπίζει χρειάζεται όσο ποτέ την διεθνή αλληλεγγύη. Τα αποτελέσματα των πρόσφατων προεδρικών εκλογών με την εκλογή του μετριοπαθούς Μαχμούντ Αμπάς και με ποσοστό αποχής που πλησίασε το 45% δεν μπορεί να αποτελούν ελπίδα, παρά μόνο για όσους δεν γνωρίζουν την πραγματική κατάσταση. Άλλωστε οι ίδιοι οι Παλαιστίνιοι ανεξάρτητα από την πολιτική ή θρησκευτική τους ένταξη δήλωναν με όλους τους τρόπους ότι δεν περιμένουν τίποτα από τις εκλογές αυτές.

Στην πραγματικότητα η ιντιφάντα αποτελεί μονόδρομο για τους Παλαιστίνιους, εκτός εάν η υποταγή μπορεί να θεωρηθεί με οποιονδήποτε τρόπο λύση. Και αν για τους Παλαιστίνιους μονόδρομός είναι η ιντιφάντα, για μας δεν μπορεί παρά να είναι μονόδρομος η υπεράσπιση της ιντιφάντα και η έμπρακτη πολιτική αλληλεγγύη σε έναν λαό και σε ένα κίνημα, που τολμάει να τα βάζει με το ισραηλινό σιωνιστικό κράτος και με την παντοκρατορία των ΗΠΑ, παρόλο που μέχρι σήμερα έχει πληρώσει με πολύ αίμα και πολύ πόνο αυτή του την επιλογή.

Όλγα Α.

Η αυτοδιεύθυνση σαν δοκιμασία

Διακήρυξη του Ινδιάνικου Αγροτικού Μετώπου Mapuche

Στη Χιλή οι mapuche είναι μια δυναμική ιθαγενική φυλή και γι αυτό αντικείμενο πολλών διώξεων, όπως πάντα θα έλεγε κανείς. Την εποχή της δικτατορίας του Πινοσέτ υπέφεραν όσο και ο δημοκρατικός λαός της Χιλής, αλλά και κάτι περισσότερο επειδή ήταν ιθαγενείς. Σήμερα ακόμα συνεχίζουν να είναι στόχος των κυβερνήσεων και των πολυεθνικών.

Με βάση τον δυτικό ορθολογισμό και τις πιθανότητες που δίνουν οι προβλέψεις των στατιστικών του, οι mapuche θα έπρεπε εδώ και καιρό να έχουν αφομοιωθεί στον αστικό πολιτισμό των πόλεων. Σήμερα διεκδικούνε το δικαίωμα να παραμείνουν ιθαγενείς αγρότες, την αναγνώριση της γλώσσας τους, την συνταγματική αναγνώριση τους ως ιθαγενής λαός της Χιλής, υλοποιούν τα δικά τους εκπαιδευτικά προγράμματα με τη λειτουργία παιδικών σταθμών, δημόσιων σχολείων, κέντρων εκπαίδευσης δασκάλων κ.α. Στην «Βαβυλωνία» αποκλειστικά, ήρθε η διακήρυξή τους, που τμήματά της δημοσιεύουμε παρακάτω.

Η διακήρυξη της PILLAN MAHUIZA

Το αγροτικό μέτωπο των ιθαγενών mapuche είναι ένας πολιτικός, πολιτιστικός και κοινωνικός χώρος, ο οποίος διεκδικεί την επιστροφή της γης στους ιθαγενείς και συγχρόνως τη χειραφέτηση τους. Μάχεται για ένα εναλλακτικό τρόπο ζωής αντί αυτού που προωθεί το σημερινό σύστημα. Είναι μια συμμαχία μεταξύ κοινοτήτων της φυλής mapuche και συντρόφων αγροτών.

Ο τρόπος οργάνωσης μας είναι κυκλικός και για αυτό δεν υπάρχουν εκπρόσωποι. Ο λόγος μας πηγάζει από τις ανάγκες μας. Οι κοινότητες που συμφωνούν, πρέπει να αφομοιώσουν την ηγεσία σαν μέρος των διεκδικήσεων τους. Οι υπόλοιπες κοινότητες μας στηρίζουν. Το αγροτικό μέτωπο mapuche είναι πολιτικό κίνημα, γιατί εμείς προτείνουμε τη δημιουργία μιας τάξης σχέσεων διαφορετικών ανάμεσα στη κοινωνία και το περιβάλλον η οποία δε θα βασίζεται στην αρχή της εξουσίας αλλά στην αμοιβαιότητα. Το όραμα αυτής της κοινωνίας είναι η οριζόντια οργάνωση, όπου και η παραμικρή συμμετοχή είναι απαραίτητη. Απορρίπτουμε ολότελα την ιεραρχία σαν μορφή οργάνωσης.

Υιοθετούμε την αυτοδιεύθυνση σαν δοκιμασία και όχι σαν κάποιο αίτημα. Δεν πιστεύουμε ότι το τελευταίο βήμα των πολιτικών μας στόχων θα είναι οι πολιτικές και κοινωνικές μεταρρυθμίσεις αλλά ότι θα είναι ένας άλλος κόσμος καλύτερος τον οποίο το κράτος σίγουρα δεν αντιπροσωπεύει. **Δεν επιθυμούμε** να διαπραγματευτούμε με την εξουσία αλλά με τον λαό, τους καταπιεσμένους. Τους δυνάστες μας τους αντιμετωπίζουμε, δεν συνδιαλεγόμαστε μαζί τους. Εκλαμβάνουμε ως σημαντικότατο, τη συμμετοχή μας σε όλους τους αγώνες, συνεισφέρουμε στην ενδυνάμωση όλων των συλλογικών αντιστάσεων ενάντια στον κυρίαρχο πολιτισμό.

Πιστεύουμε ότι το κοινωνικό και οικονομικό σύστημα είναι ένα εργαλείο στα χέρια αυτού του κυρίαρχου πολιτισμού που είναι κακοήθης και βασισμένος στην αρχή της εξουσίας. Το αγροτικό μέτωπο mapuche είναι κοινωνικό, γιατί προωθεί εναλλακτικές λύσεις αυτόνομης ανάπτυξης. Τέτοιες είναι η απευθείας ανταλλαγή των προϊόντων χωρίς τη χρήση χρήματος, αγροτικοί και κτηνοτροφικοί συνεταιρισμοί, κοπερατίβες εργατικές, οι οποίες θα αναβλύζουν από τις αυτοοργανωμένες κοινότητες και δε θα εξαρτώνται ούτε από τη κρατική χρηματοδότηση, ούτε από πολυεθνικούς μηχανισμούς αποφάσεων όπως η παγκόσμια τράπεζα, ο παγκόσμιος οργανισμός εμπορίου, και ούτε βέβαια από τις πολυεθνικές εταιρίες που μας λεηλατούν και μας απομυζούν.

Προωθούμε την επανοικιοποίηση των προγονικών μας καλλιεργειών, τη δημιουργία ταμιευτηρίου οργανικών σπόρων, δίνοντας προτεραιότητα σε εκείνες τις πρωτοβουλίες που συνεισφέρουν στο να καλύψουμε το πρόβλημα της διατροφής, ανταποκρινόμενοι με συγκεκριμένα προγράμματα χρήσης της γης. Έχουμε συνειδητοποιήσει ότι πρέπει να πάρουμε τον έλεγχο της γης από τα χέρια των πολυεθνικών και των μεγαλοτσιφλικάδων, ντόπιων και ξένων, οι οποίοι εμποδίζουν την πρόσβαση μας σε ποτάμια, λίμνες και ρυάκια και στη καλλιεργήσιμη γη.

Δε προτείνουμε μόνο την ανακατάληψη της γης αλλά και τον έλεγχο του εδάφους. **Θέλουμε** να υπερασπιστούμε τη γη μας και να ανακαταλάβουμε αυτή από την οποία μας εκτοπίζουν κάθε μέρα. **Απαιτούμε** ελεύθερη πρόσβαση στα δάση και στις πηγές μας. **Δηλώνουμε** την άρνηση μας στα μεγαλεπίβολα και καταστατικά σχέδια εκμετάλλευσης των ορυχείων και των φυσικών πλούτων μας με τα οποία θέλουν να απομυζήσουν τη γη μας. Όχι στο σφετερισμό των εδαφών μας. **Απαιτούμε** πρόσβαση στις βασικές ανάγκες μας (νερό, μεταφορά, επικοινωνία, ενέργεια), και στις φυσικές πηγές της γης, απαραίτητες για τη ζωή μας και για τη δουλειά μας. **Ζητάμε** αληθινή εργασία και όχι εκμετάλλευση. Το αγροτικό μέτωπο mapuche είναι κίνημα πολιτιστικό, γιατί αγωνιζόμαστε για την επανοικειοποίηση της ταυτότητας μας, για την κουλτούρα και την πνευματικότητα μας. **Δεν θέλουμε** την εκπαίδευση που περιθωριοποιεί το λαό μας, που καταδικάζει τους φτωχούς στην συμβατικότητα, που αναπαράγει την καταπίεση.

Θέλουμε μια εκπαίδευση που να μας ανήκει, που να καταγράφει την ιστορία και την ταυτότητα μας. Προτείνουμε την συνεργασία ανάμεσα στης κοινότητες για να μεταδώσουμε τις γνώσεις μας και να μοιράσουμε τη γνώση που διαχέει τη κουλτούρα μας. **Απαιτούμε** πρόσβαση στην υγεία, σαν μέρος του αγώνα μας για την ζωή. **Δε μας φοβίζουν** οι απειλές της οικονομικής εξουσίας η οποία και ελέγχει το μεγαλύτερο μέρος των μέσων μαζικής ενημέρωσης, και χρησιμοποιεί την καταστολή και τη δικαιοσύνη για να υπερασπιστεί τα συμφέροντα των ισχυρών. Ο αγώνας μας είναι για τη γη μας, για το νερό και για τη ζωή.

Για να είμαστε πολίτες με δικαιώματα.
Για ελεύθερη ζωή.

ΑΓΡΟΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ MAPUCHE
Πόλη Pillan Mahuiza,
17 Ιανουαρίου 2005

Μετάφραση: Μάριος Τουρσουνίδης